

สละชีวิต..คำชาติไทย

องค์หลวงตาสละชีวิตครั้งแรกเพื่อต่อสู้กับกิเลสภายในใจ
ครั้นพอมาถึงปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ชาตบ้านเมืองเกิดวิกฤตเศรษฐกิจอย่างรุนแรง
ท่านจึงประกาศตนเป็นผู้นำกอบกู้ชาติมิให้ล่มจมลงต่อหน้าต่อตา
เพราะหากชาติพัง พระพุทธศาสนา และพระมหากษัตริย์ก็ต้องพังลงไปด้วย
ท่านจึงยอมเสียสละชีวิตอีกครั้งเพื่อคำชาติไทย

นับตั้งแต่ก่อตั้งวัดป่าบ้านตาดในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นต้นมา องค์หลวงตามตตาให้ความสงเคราะห์โลกในด้านวัตถุด้วยประการต่างๆ มากมายหลายด้านหลายทาง ชนิดไม่สามารถจะบรรยายได้หมดสิ้นอย่างต่อเนื่องตลอดมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐

การสงเคราะห์โลกของท่านเป็นแบบเรียบง่าย ไม่ยอมให้ปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ยิ่งในอดีตระยะที่ท่านแข็งแรงไปไหนมาไหนองค์เดียวได้ ท่านก็ให้ความเมตตาช่วยเหลือในลักษณะนี้มาโดยตลอดเช่นกันและไม่เคยสนใจจะประกาศให้โลกรู้ เพราะท่านมุ่งสงเคราะห์จริงๆ ดังนี้

“...เรานี้ก็ไม่เคยคิดนี่นะว่าจะได้มาช่วยโลกอย่างนี้ นี่มันก็เป็นมาเอง เราก้ทำตามนิสัยของเราอยู่อย่างนั้น อยู่ใต้ดิน ใครจะมาออกข่าวออกคราวอะไร หนังสือพอกสื่อพิมพ์อะไร เราไม่ให้มาทำนะ เราปิดออกทันทีนะ .. เราทำอะไรจึง

ไม่มีข่าวมีคราวอะไรทั้งนั้น เราปิดทันทีเลย ไม่ให้มายุง ว้างั้นเลย เราทำตามอัธยาศัยของเรา .. อย่างสมมุติพวกหนังสือพิมพ์จะเอามาออก ก็เราเอามาทำนั้นมันของลูกศิษย์ลูกหามาทำต่างหาก เราจะทำแทนเขาเนี่ยนา เครื่องจุตูปัจจัยไทยทานเป็นของเขาทั้งนั้นนี่

ถ้าหากว่าจะออกหนังสือพิมพ์ ก็ต้องเอาออกมาหมดซิ เราถึงจะให้ออก ถ้าออกไม่หมดอย่าเอามาออกนะ มาอวดแต่เราคนเดียว ใช้ไม่ได้นะ เราว่ากันนะ เขาก็ไม่กล้านะซี เพราะพูดอย่างเด็ดชะด้วยนะ บอกห้ามไม่ให้มายุง ว้างั้นเลย .. ไม่ให้ลง

ทำแบบใต้ดินๆ ตลอดมา สร้างโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ ที่ไหนก็ตาม เราไม่ให้มายุง เราทำของเราเอง มันก็อยู่ใต้ดินๆ ไม่มีใครทราบละ ภายนอกไม่ค่อยทราบ นอกจากคนใกล้วัดนี้ เขาทราบกัน...”

โครงการช่วยชาติ

สงครามเศรษฐกิจ ๒๕๔๐

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยของเราประสบกับปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจและความสับสนทางสังคม เฉพาะอย่างยิ่งทางด้านจิตใจ ผลอ้อมที่พึงที่ระลึกอันประเสริฐ ลืมเรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องบุญเรื่องบาป เรื่องทานศีลภาวนา ไปเสีย มัวมุ่งสนใจแต่เพียงวัตถุล้างของเงินทอง ยศลาบรรดาศักดิ์บริษัทบริวารมากกว่าความรักชาติด้วยข้อปฏิบัติที่ถูกต้อง

เมื่อดูจากภาวะจิตใจและความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนสภาพบ้านเมืองในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ กล่าวได้ว่า ในช่วงพริบตาเดียวไม่ทันที่ชาวไทยจะตั้งตัวทัน ประเทศไทยก็ต้องประสบกับวิบากกรรมครั้งใหญ่แทบสูญสิ้น “เอกราช” นี่สิ้นสิ้นพันธุ์หมดทางไป

บรรยากาศในเวลานั้นดูมืดมิดปิดตา ผู้คนพากันท้อแท้ประหนึ่งว่าชาติไทยเราจะไม่มีความหวังจากหล่มลึกได้อีกต่อไปแล้ว และเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ องค์หลวงตากี้ได้กล่าวถึงชะตากรรมของชาติในครั้งนี้ไว้เช่นกันว่า

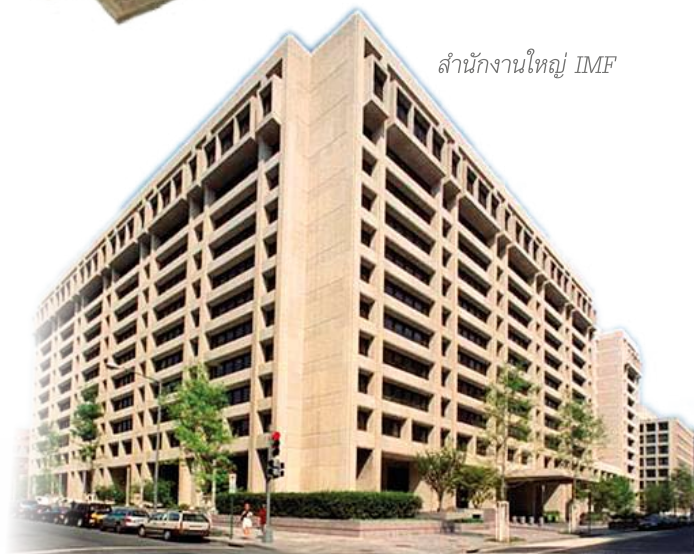
“...นี่ละเขาเรียกสงครามเศรษฐกิจ สงครามเจียบ เป็นอย่างนี้ละ กินแบบเจียบๆ ไม่ได้มีกระโตกกระตากอะไรแหละ เจียบเลย เราได้วิตกอันนี้ละจึงได้ปรารภออกมา แล้วเพื่อนบ้านก็เป็นแล้วนี่ ให้เห็นแล้วนี่ .. เราพูดจริงๆ เลย ได้พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วถึงได้

พูดออกมา ไม่ใช่พูดออกมาแบบดันแบบเดาเดาหมัดอย่างนั้นนะ พูดออกมาด้วยการพิจารณาแล้ว และเรื่องก็เป็นอย่างที่แท้จริง ไม่ผิด มันน่าคิด

เมืองไทยเราเป็นเมืองเอกราชเอกลิทธิ มากี่กัปก็กลับแล้วนี่ เป็นมาอย่างนี้ เรายังจะมาโดนเอาอย่างนี้ โอ้โฮ มันกระอักเลือดตายแล้ว เมืองไทยเรานะ แบบกลืนเลยไม่ต้องเคี้ยวแบบกลืนเลย มันน่าคิดมากนะ เวลานี้เพื่อนบ้าน

สำนักงานใหญ่ IMF

แบบกระโตกกระตากอะไรนะ มาแบบเงียบ แล้วพูดอะไรไม่ได้ด้วย กลืนพร้อมไปด้วย ไม่ต้องเคี้ยว นี่เขาเรียกสงครามเศรษฐกิจ สงครามเงียบ ...

สงครามนี้ไม่ดังนะ ปูบ กลืนปูบๆ เลย วิตกมากอยู่เรา .. ทราบข่าวว่าเขายึด นั่นเห็นไหมล่ะ ดิดหนีเขาไม่มีเงินให้เขา เขาเข้ายึดธนาคาร ยึดทั่วประเทศเลย นี่แบบกลืนเงียบ กินเงียบ เขาเรียกสงครามเศรษฐกิจ กินแบบนี้จะ...”

ผลของวิกฤตเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๔๐ นี้ ทำให้ธนาคารแห่งประเทศไทยประสบภาวะขาดทุนจากการซื้อขายเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ธนาคารและสถาบันการเงินถูกสั่งปิดหน่วยงานภาครัฐ เอกชน ตลอดจนประชาชนต่างประสบภาวะหนี้สินพะรุงพะรังแม้แต่โรงพยาบาลต่างๆ

โดนแล้วนะ โดนอย่างที่ว่านี้ โดนอย่างกลืนเงียบเลย ยึดปูบๆ เลย .. เงินตั้งเป็นแสนล้าน ฟังซิว่าแสนล้านกว่า ดอกเบี้ยออกเดือนหนึ่งเท่าไรแล้ว ตั้งแต่ค่าให้ดอกเบี้ยเขาก็จะไม่พอสำหรับประเทศไทยเรา ไหนจะมีปัญญาไปช่วยถึงแสนล้าน คิดดูซิ ถ้าทั้งประเทศเราไม่ช่วยกันแล้วไปไม่ไหวจริงๆ นะ

ไม่มีความเสียหายอะไรเราพิจารณาแล้ว เรื่องความเสียหายกับประเทศชาตินี้ไม่มี มีแต่ทำประเทศชาติให้มีความแน่นหนามั่นคง ช่วยตัวเองได้ในการต่อไปเป็นลำดับตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เนื่องจากที่พวกเราทั้งหลายต่างคนต่างช่วยเหลือกัน ..

ใครก็ตามจะอยู่ได้เพราะชาติ ถ้าชาติจมไปเสียแล้วไม่มีใครอยู่ได้ สูงขนาดไหนต่ำขนาดไหนจมไปด้วยกัน ถ้าชาติอยู่ไม่ได้แล้วอยู่ไม่ได้เมืองไทยเรา ... เพราะรากแก้วอยู่ที่นี้ ต้นลำอยู่ที่นี้ อยู่ที่ชาตินี้ เพราะฉะนั้นเราถึงวิตกวิจารณ์มากมายเกี่ยวกับชาติบ้านเมืองเรา ต้องรีบพิจารณา เวลา กำลังเงียบๆ อยู่นี้ให้พิจารณา ครั้นเวลามามันมาเงียบนะ ไม่ได้มา

ก็ถูกตัดงบประมาณจากรัฐ ชาวฆ่าตัวตายเกิดขึ้นรายวันเพราะกิจการล้มละลาย ไม่มีเงินใช้หนี้ โรงงานและกิจการห้างร้านทยอยปิดตัวไป ตึกแถวอาคารพาณิชย์มีแต่ความรกร้างว่างเปล่าไม่มีผู้อยู่อาศัย โครงการก่อสร้างถนนหนทางกลายเป็นเศษอิฐเศษปูน ผู้คนต่างพากันตกงาน บัณฑิตจบการศึกษา ก็ไม่มีงานทำ ทุกหัวระแหงจึงมีแต่ภาพแห่งความสลดหดหู่ใจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ชาติไทย

ความลำบากยากแค้นดังกล่าวนี้ หมุนเข้ามาใกล้ขีดติดพันกับการสงครามถึงกับทำให้นานต้องกล่าวว่า

“...ทางโรงพยาบาล เป็นที่หนึ่งที่ไปช่วยเติมกำลังความสามารถ ปีนี้ยังเป็นปีที่หนักเป็นกรณีพิเศษอีก คือโรงพยาบาลต่างๆ รุ่งมาขอเงินไปใช้หนี้ ร้างงบประมาณไม่มี .. ทางรัฐบาลสั่งมาให้ซื้อของในวงเงินเท่า นั้นๆ แล้วจะส่งเงินมา ที่นี้รัฐบาลไม่ได้ส่งมาให้ เลยดิดหนีเขา รุ่งเข้ามาหาวัด เราช่วยแทบเป็นแทบตาย ช่วยเป็นล้านๆ แต่ละโรงๆ ดิดหนีเขา แล้วจะทำยังงี้ มีเท่าไรก็ทุ่มกันลง บางทีถึงกับบอกว่าจ่ายไม่หมดนะ ให้จ่ายเป็นงวดๆ งวดที่สองที่สามมีมาแล้วค่อยจ่ายอีก เราว่าอย่างนั้น คือมันไม่ไหว มันมากจริงๆ ปีนี้เป็นอย่างนั้น

ทุกปีมีแต่มาขอเครื่องมือ เราก็ช่วยเครื่องมืออะไรต่ออะไร ปีนี้กลับมาขอใช้หนี้แล้วมันเป็นยังงี้รัฐบาลเราจะไม่จมแล้วเทรอปกรรองบ้านเมืองกันยังงี้ถึงจะปล่อยให้บ้านเมืองจม แม้แต่โรงพยาบาลซึ่งเป็นหัวใจของชาติจริงๆ ก็ยังจะล้มไปนี้ จะทำยังงี้กัน...”

แม้ในยามปกติปัญหาเล็กกว่า ท่านยังมีเมตตาช่วยเหลือสงเคราะห์อย่างจริงจัง บัดนี้ปัญหาขยายวงกว้างขึ้นเป็นความทุกข์โดยรวมของคนทั้งชาติจนถึงขั้นสูญเสียอธิปไตยของไทยเลยก็ว่าได้หากไม่ช่วยกันเยียวยาแก้ไขให้ทันการณ์ ประกอบกับความเมตตาสงสารพี่น้องชาวไทยเป็นล้นพ้น ท่านจึงปรารถนาขึ้นด้วยความห่วงใยว่า

“จำเป็นต้องอาศัยความสามัคคีของพี่น้องไทยทุกคนให้เสียสละช่วยกันอย่างจริงจัง”

การย้ายราชธานีจากกรุงธนบุรีเป็นกรุงรัตนโกสินทร์

นิมิตหลวงตา.. รู้ทันสนธิสัญญา IMF

ภาวะแห่งความทุกข์ระทมเช่นนี้ สำหรับพระภิกษุผู้ประจักษ์แจ้งในธรรมชั้นสูงสุดในพระพุทธศาสนาเช่นองค์หลวงตาแล้ว ย่อมเห็นเป็นปกติธรรมดาของโลกและสรรพสัตว์ที่ล้วนต้องประสบกับความทุกข์ ความไม่เที่ยง และความไม่มีตัวตนพอจะยึดถือเป็นสาระแก่นสารได้ ในยามที่ชาติไทยต้องประสบกับทุกข์เช่นนี้ องค์หลวงตาย่อมพิจารณาเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและไม่น่าจะมีสิ่งใดเข้ามากระทบต่อความรู้สึกของท่านได้

อย่างไรก็ตาม ด้วยใจที่เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมขององค์หลวงตาและความรุนแรงของเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้องค์หลวงตาดัดสใจทำในสิ่งที่เหนือความคาดหมายของเหล่าศิษยานุศิษย์ทั่วทั้งประเทศ ท่านเกิดความรู้สึกสลดสังเวชใจเป็นอย่างยิ่งในวิกฤตการณ์ของชาติในคราวนี้ ซึ่งมีสาเหตุจากภาพหรือข่าวที่เห็นจากภายนอกเท่านั้น ภาพแห่งความทุกข์และหนทางเยียวยากแก้ไขได้แสดงอย่างชัดเจนประจักษ์ใจจากการอบรมจิตตภาวนามาอย่างซ้ำซ้อน ภาพภายในนี้กระเทือนจิตของท่านถึงกับทำให้มีอาเจียนดูดยต่อวิกฤตการณ์ในครั้งนี้ และเริ่มแนะแนวทางเข้าช่วยเหลืออย่างจริงจัง ดังคำกล่าวเมื่อ **๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐** ว่า

“...เราพูดจริงๆ จะขายไปขายความฉลาดขายเลวขายดีก็แล้วแต่เถอะ ก็ภาวนาอยู่ธรรมดาทุกคืน เราภาวนาอยู่อย่างนั้น จากนั้นแผ่เมตตาจิตทั่วไปหมด เมื่อคืนนี้ .. มันขึ้น

บันทึกนิมิตภูษาไทย

องค์หลวงตาส่งนิมิตภาวนาให้ฟังว่า ปกติทุกคืนท่านเข้าสมาธิภาวนาแผ่เมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ทั้งมวล อำนาจของจิตแผ่ไปไม่มีประมาณในสามแดนโลกธาตุ คืนหนึ่งจิตของท่านย้อนเข้ามาสะดุดตกอยู่ที่จุดเมืองไทยของเรา เกิดความห่วงโลกห่วงสงสาร ประเทศชาติบ้านเมืองถึงขั้นจะลุ่มจะจม

ในนิมิตภาวนานั้นปรากฏว่า ชาติไทยมีแต่ความมืดดำปกคลุมมืดครึ้มไปหมด ในจิตอันนั้นแผ่เมตตาไปทางใดประหนึ่งว่าจะหมดหวัง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรขวางกั้นทางเดินแห่งจิตที่เมตตาครอบโลกธาตุนี้ได้เลย แม้พิจารณาแผ่เมตตา ครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ ก็เป็นเช่นนั้น

จึงกำหนดจิตพิจารณาหาผู้ใดจะมาช่วยแบ่งเบาภาระและจุดประกายให้แสงสว่างแก่ประเทศชาติที่ดำมืดครึ้มนั้นก็ไม่เห็นมี ประหนึ่งว่า “หมดหวังแล้วหนอ!” ชาติบ้านเมืองคราวนี้ ถึงคราวที่จะสูญสลายสิ้นชาติและพระพุทธศาสนาที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานาน มองไปช่องทางใดก็มีแต่ทางคับแคบตีบตัน กว้างก็กว้างเพื่อตีบตัน

เมื่อไม่เห็นมีผู้ใดที่จะช่วยได้แล้ว จึงกำหนดจิตย้อนเข้ามาภายในตน .. ปรากฏว่าเห็นเป็นแสงสว่างเพียงหึ่งห้อย จึงกำหนดจิตเข้าไปตามลำแสงอันน้อยนิดนั้น แม้จะเป็นช่องแคบๆ ก็จริงแต่เมื่อกำหนดดูปรากฏว่าทะลุไปได้ พิจารณาแล้วแสงเพียงหึ่งห้อยนั้น ก็คือตัวท่านเอง

นอกจากนี้ ท่านยังกล่าวด้วยว่า การออกมาช่วยชาติในคราวนี้ของท่านจะมีอยู่ ๒ ทาง คือ

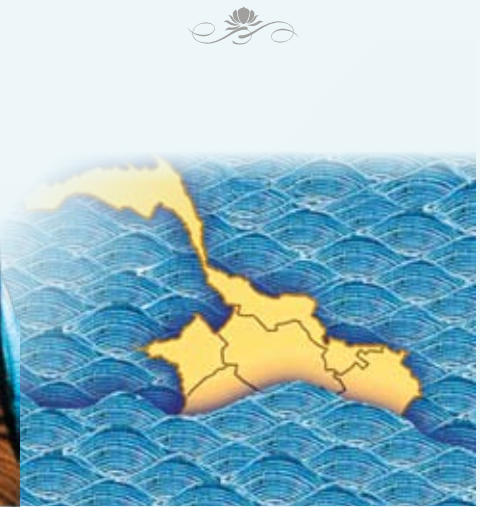
๑. จะเป็นทางบุญนำประชาชนไปสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน
๒. จะเป็นทางบาปไปนรกสำหรับผู้ไม่เห็นด้วย ไม่นอบน้อม แต่

คิดจ้องทำลาย ลบหลู่ เหยียดหย้า สกัดกั้นการช่วยชาติ

นิมิตภาวนาในครั้งนี้ถึงกับทำให้ท่านร้อง “โถก” และ

ออกประกาศเลยว่า

“ถ้าหลวงตาบ๊วยยังไม่ตาย เมืองเรายังจมไม่ได้ นี่คือกำลังใจของเรา มันพยายามแหวกว่ายเอาให้ได้ ส่วนร่างกายไม่ต้องพูดถึงเลย มันหมดสภาพแล้ว ที่อยู่ได้ก็เพราะกำลังใจอย่างเดียวเท่านั้น ไม่อย่างนั้นหลวงตาทายแล้ว”

ขึ้นอะไร ห่วงโลกห่วงสงสารแล้วก็ย้อนเข้ามาๆ เข้ามาถึงจุดเมืองไทยเรา ที่นี้เกิดความสงสารขึ้นมา เกี่ยวกับเรื่องเมืองไทยเรานี้ติดหนึ่ติดสลิเมืองนอก .. ทำยังงัยกัน .. เพื่อภูษาตินีนะ

อย่างนี้จะความเมตตาหมั่นหากชอกแซกชิกแซกไป เมื่อคืนนี้โผล่ขึ้นมาจนได้ เราก็ก่อนเคยเป็น เมื่อคืนนี้ออกฟุ้งมาตรงนี้ ว่าจะแก้ตรง

ไหน แก่เราก็ต้องเอาเงินกับลูกศิษย์ลูกหาทั่วประเทศไทยนี้มาให้เราเอง พุดง่ายๆ ไม่ใช่ให้ใครละ มาให้เราเอง ก็มีเท่านั้นละจะทำยังงัย เราคิดอยากให้ทางรัฐบาลพิจารณาพิจารณาเรื่องเหล่านี้ จะพิจารณากันยังงัย .. ตามธรรมดาอะไรที่รู้แล้ว ควรไม่ควรนี่ก็เก็บไว้ อันใดควรออกมาน้อย อันไหนไม่ควรก็เก็บไว้ในลิ้นชัก

แต่อันนี้ไม่อยู่เสียแล้ว เตะลั่นชักแตกกระจายเลย ..

นี่เป็นนิมิตเราเป็นจริงๆ เมื่อคืนนี้ จึงได้ออกพูด ก็เราทำของเราทุกคืน เราพูดจริงๆ จิตใจแผ่ทั่วแดนโลกธาตุมาว่าอะไรแคบๆ เท่านั้น ค่อยวนเข้ามาแคบเข้ามาๆ เข้ามาถึงเมืองไทย เมื่อคืนนี้ออกมาติดตรงนี้เสียแล้ว ทุกคืนไม่ติด ไม่ออกช่องนี้มันออกช่องอื่น แต่เมื่อคืนนี้ออกช่องเมืองไทย ช่องเมืองไทยติดหน้าเขา แล้วเมืองไทยเราคนไทยเป็นทุกข์กันมากมายก่ายกอง ฆ่าตัวตายก็มี โห ..

เมื่อพูดถึงจุดนี้แล้วให้พิจารณากัน ต่างคนก็ต่างเป็นไทยด้วยกันทำไมจะไม่ม่้น้ำใจ เราแน่ใจว่ามี หาได้คนละบาทก็เอา ขึ้นตั้งแต่บาทหนึ่งขึ้นไปถึงล้านถึงแสนถึงหมื่นถึงพันถึงร้อยถึงสิบชางมัน ควรจะได้ยังงี้เอา พริบเลยเราคิดว่าจะได้นะ เพราะไม่มีอะไรเสียหายนี้ประกาศน้ำใจเมืองไทยเราอีกด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่เขาก็ติดหนี้เหมือนกัน เมืองอื่นก็ดี แต่เขาไม่แสดงอาการอย่างนั้น เมืองไทยเราแสดงอาการอย่างนี้ขึ้นมาเพื่อทุกข์ชาติไทยเราให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้ผาสุกร่มเย็นทั่วหน้ากันเสียหายตรงไหน พิจารณาแล้วไม่มีอะไรเสียหาย มีแต่ทางได้อย่างเดียว บริจาคทางอื่นยังบริจาคได้ ต่างคนต่างเป็นชาติไทยด้วยกัน

บริจาคเพื่อกันเองจะเป็นอะไรไป

พากันจำเอานะลูกศิษย์ลูกหา วันนี้เพียงเพดียงเท่านั้น นี่พูดจริงๆ ออกมาจากหัวใจจริงๆ เป็นอย่างนั้นเมื่อคืนนี้ มาข้อตรงนี้ อ้าวทำยังงี้กัน เกี่ยวกับทางช่วยโลกเราก็คช่วยมาพอ ทางแผ่เมตตาจิตก็แผ่เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วเมื่อคืนนี้มาข้อตรงนี้แก็ไม่ตก ถ้าไม่แก็กับลูกศิษย์ลูกหาทั่วเมืองไทยเรานี้แก็ไม่ตก ถ้าแก็อย่างนี้แล้วตกแน่ๆ หนี้สินในเมืองไทยเรटकพริบเลย ทำยังงี้มันแน่นห้วอกเมื่อคืนนี้ อ้าวเอาแล้วทีนี้ มาติดตรงนี้บึ้งเลยเทียว ติดไม่โซติดน้อยๆ ติดบึ้งเลยเทียว ถ้าออกก็ออกแบบบึ้งเลยเหมือนกันออกได้ .. ไปติดหนี้เขาก็เมืองไทยเราเองเป็นคนไปติด เรียกว่าทำให้ล่มจม พันกลับคืนมาก็เป็นเมืองไทยคนไทยเราเองจะเป็นอะไรไป ..

นี่ละวิตกวิจารณ์ แต่เวลาออกมาเมื่อคืนนี้ไม่ได้บอกจากการเป็นอารมณ์นะ ไม่ได้เอาอันนี้มาเป็นอารมณ์ พิจารณาตามธรรมดาๆ วนเข้ามาๆ แคบเข้ามาๆ ถึงเมืองไทย คราวนี้อันนี้ ออกบึ้งเสียแล้ว มาถึงเมืองไทยแต่ก่อนก็ธรรมดา เมื่อคืนนี้ไม่ธรรมดาเสียแล้วใส่บึ้งเลย .. การติดหนี้เป็นทุกข์นะ ทุกข์ที่สุดเลย ในธรรมท่านก็บอก ความติดหนี้เป็นทุกข์ที่สุดในโลก ความไม่มีหนี้มีสินเป็นสุขมากในโลก ท่านก็

หลังเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ สถิติการฆ่าตัวตายของคนไทยเพิ่มสูงขึ้นจนน่าตกใจ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ มีคนไทยเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย ถึง ๕,๒๐๐ คน เฉลี่ยวันละ ๑๔ คน

บอกไว้มีในธรรมในบาลี **อิณาทานัง ทุกขัง โลเก** ความติดหนี้เป็นทุกข์มากในโลก ความไม่มีหนี้มีสินเป็นสุขมากในโลก ท่านแสดงไว้...”

พระธรรมเทศนานี้จึงเป็นการประกาศเจตนารมณ์แห่งการกู้ชาติขององค์หลวงตาเป็นครั้งแรก สร้างความฉงนแก่บรรดาศิษย์และประชาชนชาวไทยไม่น้อยทีเดียว และที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนอกเหนือความรู้ของคนทั่วไปในเวลานั้น นั่นคือก่อนที่องค์หลวงตาจะเล่านิมิตนี้เพียง ๒ วัน คือ เมื่อวันที่ **๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐** นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ร่วมลงนามเซ็นสัญญากู้เงินจาก IMF โดยทำหนังสือแสดงเจตจำนง (Letter of Intent) เป็นครั้งที่ ๒ และได้ทำความตกลงในเงื่อนไขสำคัญระหว่างประเทศไทยกับ IMF ให้ต้องกระทำการตามสัญญาโดยมิได้นำมาเปิดเผยต่อรัฐสภาหรือสาธารณชนแต่อย่างใด ในเวลานั้นจึงแทบจะ

ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางแสดงการเบิกจ่ายเงินกู้ของประเทศไทย จาก IMF รวม 12 งวด

งวดที่	วันที่	จำนวนเงิน (ล้าน SDR) (1 SDR = 1.33418 เหรียญสหรัฐ.)	เงื่อนไขและการปฏิบัติ
1	สิงหาคม 2540	1,200	คณะกรรมการบริหารกองทุน ฯ อนุมัติกู้
2	30 พ.ย. 2540*	600	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 1
3	28 ก.พ. 2541	200	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 2
4	31 พ.ค. 2541	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 3
5	31 ส.ค. 2541	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 4
6	30 พ.ย. 2541	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 5
7	28 ก.พ. 2542	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 6
8	31 พ.ค. 2542	100	ทำได้ตามเงื่อนไข
9	31 ส.ค. 2542	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 7
10	30 พ.ย. 2542	100	ทำได้ตามเงื่อนไข
11	28 ก.พ. 2543	100	ทำได้ตามเงื่อนไข ทบทวนครั้งที่ 8
12	31 พ.ค. 2543	100	ทำได้ตามเงื่อนไข

* การอนุมัติเงินกู้ยืมในงวดนี้ทำให้เกิดเงื่อนไขผูกมัดประเทศไทยอย่างร้ายแรง ซึ่งก่อนหน้านี้ ๒ วัน องค์หลวงตาได้เล่านิมิตวิกฤตของประเทศไทยให้ลูกศิษย์ฟัง เพียงแต่มิได้บอกว่า เป็นญาณความรู้ล่วงหน้าของท่านเอง

ตัวอย่างแสดงเจตจำนงของไทยต้องปฏิบัติตามหนังสือแสดงเจตจำนงกับ IMF

หนังสือแสดงเจตจำนง Letter of Intent	สาระสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินการด้านกฎหมาย
ฉบับที่ ๑ (๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๐)	๑. ... ๒. ... ๓. ... } เนื้อหาในฉบับนี้ไม่มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับคลังหลวง
ฉบับที่ ๒ (๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐)	๑. ... ๒. ทั้งนี้ คาดว่าจะสามารถเสนอให้รัฐสภาพิจารณากฎหมายที่จำเป็น ในการ แปรรูปรัฐวิสาหกิจ ที่ยังไม่ได้แปรรูปเป็นบริษัทจำกัดภายในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๑ ... สำหรับกฎหมายทางการเงิน ก็ได้มีการทบทวนและแก้ไขส่วนที่เกี่ยวข้องแล้ว รวมทั้ง จะได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติเงินตรา เพื่อให้การออกกฎหมายสำหรับการดำเนินการของธนาคารแห่งประเทศไทยทัน สมัยขึ้น ...
ฉบับที่ ๓ (๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑)	๑. ... ๒. ... ๓. ... } เนื้อหาในฉบับนี้ไม่มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับคลังหลวง

ไม่มีผู้ใดทราบรายละเอียดของเงื่อนไขดังกล่าวเลย จะมีก็แต่เพียงรัฐบาลและหน่วยงานที่รับผิดชอบไม่กี่คนเท่านั้น ไม่ต้องกล่าวถึงบรรดาศิษยานุศิษย์ขององค์หลวงตาที่อยู่วงนอกยิ่งไม่มีทางจะล่วงรู้ได้

อย่างไรก็ตาม มหันตภัยในสนธิสัญญาฉบับนี้ไม่อาจปิดบังญาณความรู้ขององค์หลวงตา

ไปได้ เงื่อนไขตอนหนึ่งระบุว่ารัฐบาลต้องดำเนินการแก้ไขพระราชบัญญัติเงินตราโดยอ้างว่าเพื่อให้การดำเนินการของธนาคารแห่งประเทศไทยมีความทันสมัยขึ้นซึ่งขัดทก ลงกับ IMF ในเรื่องนี้

ได้ปรากฏชัดเจนในอีก ๓ เดือนต่อมา เมื่อธนาคารแห่ง

ประเทศไทยได้ทำหนังสือที่ ธปท.ชบ.๑๒๕๙/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๑ ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ให้ใช้แนวทาง “การรวมบัญชี” ของฝ่ายการธนาคาร และ ฝ่ายออกบัตรเข้าด้วยกัน จนกลายมาเป็น “ร่างกฎหมายรวมบัญชี” ในเวลาต่อมา

สำหรับมหาภัยของเงื่อนไขตามสนธิสัญญา IMF ในแต่ละฉบับนี้ กล่าวได้ว่าแทบทุกฉบับล้วนส่งผลกระทบร้ายแรงต่อความมั่นคงของชาติ และยังมีผลผูกพันต่อสมบัติของชาติและต่อคนไทยทุกคนอีกด้วย ซึ่งกว่าจะรับรู้โดยทั่วกันได้ก็ล่วงเลยมาหลายต่อหลายปีจนชาติไทยแทบจะสูญสิ้นอธิปไตยและสูญเสียสมบัติของชาติไปมากมายมหาศาล ทั้งยังทำให้มีภาระหนี้สินตามมาอีกจำนวนมาก

ดังนั้น การละเมิดมติขององค์หลวงตาที่ถูกแจ้งหะสอดคล้องกับวันทำสัญญาฉบับที่ ๒ กับ IMF พอดิบพอดิเช่นนี้ จึงเหมือนกับเป็นการส่ง

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ รัฐบาลทำหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับที่ ๒ กับ IMF
๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ รัฐบาลลงนามทำสัญญากู้เงินจาก IMF
๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ องค์หลวงตาภาวนามีนิมิตเห็นวิกฤตของชาติจากสัญญาฉบับนี้ว่าจะส่งผลกระทบต่อคลังหลวงอย่างรุนแรง องค์ท่านจึงก้าวออกมาเป็นผู้นำพาพี่น้องชาวไทยปกป้องรักษาคลังหลวง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา...นับเป็นญาณความรู้ขององค์หลวงตาโดยแท้

สัญญาณให้รู้ว่า ณ จุดนี้เองเป็น**จุดเริ่มต้นของกฎหมายมหาภัย** ซึ่งจะทำความดีให้ล่มจมได้ และ ณ จุดเดียวกันนี้อีกเช่นกันเป็น**จุดเริ่มต้นของการกู้ชาติ**ขององค์หลวงตาและยังยืนยันด้วยว่าจะสามารถนำพาชาติให้พ้นจากภัยได้ด้วยความรู้จากจิตตภาวนาขององค์หลวงตาในครั้งนี้จึงเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง ดังนี้

“...ได้มาเห็นสภาพการณ์ของเมืองไทยเราอยู่ในขั้นวิกฤตการณ์ ขั้นที่จะเข้าขั้นแห่งความล่มจมได้ ซึ่งเป็นไปด้วยความน่าวิตกวิจาร์ณเอามาก ดังที่เราทั้งหลายก็ทราบด้วยกันแล้ว มองไปไหนก็มองไม่เห็น ใครจะเป็นผู้นำชาติไทยของเราให้ขึ้นจากหล่มลึก มองไปที่ไหนก็มีแต่ดิบตันอันตู่ๆ ใครจะเป็นผู้สามารถยกได้ มองไปไหนก็ไม่เห็นฯ..

จึงได้หันหน้าเข้ามาสู่ความเป็นหัวหน้าก่อนที่จะมาเป็นหัวหน้าของพี่น้องทั้งหลาย ก็ได้คิดทบทวนเต็มกำลังความสามารถแล้วว่าประเทศไทยของเรานี้จะออกพ้นภัยไปได้ในทาง

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF)

IMF หรือ International Monetary Fund คือองค์กรที่รัฐบาลของกลุ่มประเทศพันธมิตรได้ร่วมกันก่อตั้งขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยถือกำเนิดขึ้นจากการประชุม United Nations Monetary and Financial Conference เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ (ค.ศ. ๑๙๔๔) มีวัตถุประสงค์เพื่อดูแลเสถียรภาพของระบบการเงินระหว่างประเทศ อันจะเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวของการค้าโลก และเป็นพื้นฐานสำหรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการลงทุนในช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก

IMF เริ่มดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๙ (ค.ศ. ๑๙๔๖) มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดีซี และมีฐานะเป็นทบวงการชำนัญพิเศษของสหประชาชาติ มีหน้าที่สนับสนุนความร่วมมือทางการเงิน การค้าระหว่างประเทศ เพื่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เกิดการจ้างงาน สร้างรายได้ สร้างเสถียรภาพในอัตราแลกเปลี่ยน ป้องกันการแข่งขันกันลดค่าเงินเพื่อชิงความได้เปรียบทางการค้า ให้ความสนับสนุนด้านการเงินแก่ประเทศสมาชิก ในการปรับฐานะดุลการชำระเงินให้ดีขึ้น โดยไม่ต้องใช้มาตรการต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อเศรษฐกิจของประเทศนั้นและประเทศสมาชิกอื่น ๆ โดยส่วนรวม เป็นต้น

ถ้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติอยู่ก่อนแล้ว ก็สามารถสมัครเป็นสมาชิกของ IMF ได้ และเมื่อเป็นสมาชิก IMF แล้วก็จะได้ “โควตา” โดยจำนวนโควตาจะขึ้นกับขนาดของเศรษฐกิจ เงินสำรอง ของประเทศนั้นๆ เมื่อได้จำนวน “โควตา” ก็จะสามารถกู้เงินจาก IMF ไปได้จำนวนเท่าใด .. และ “โควตา” ก็ถูกใช้เป็นหลักในการคิด “คะแนนเสียง” เช่นกัน

เงินทุนที่ IMF ใช้จะเรียกว่า “resources” หรือ “ทรัพยากร” (เงินนั่นเอง) ได้มาจากการชำระเงินค่าโควตาของประเทศสมาชิกเป็นสำคัญ (ค่าสมาชิก) แต่ว่า IMF ไม่ได้ให้กู้เงินเป็น US ดอลลาร์ โดยจะให้หน่วยเงินเป็น SDR (Special Drawing Rights) คือ สิทธิพิเศษถอนเงินเป็นสินทรัพย์สำรองระหว่างประเทศ (๑ SDR ปัจจุบันมีมูลค่าประมาณ ๑.๓ ดอลลาร์สหรัฐฯ)

การเข้าเป็นสมาชิก IMF ของประเทศไทย

ประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิก IMF เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ เป็นสมาชิกลำดับที่ ๔๔ โดยมีโควตาปัจจุบันเท่ากับ ๑,๐๘๑.๙ ล้าน SDR คะแนนเสียง ๑๑,๐๖๙ คะแนน หรือเทียบเท่ากับร้อยละ ๐.๕๒ ของคะแนนเสียงทั้งสิ้น นับตั้งแต่เป็นสมาชิก IMF ประเทศไทยเคยได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจาก IMF ตามโครงการเงินกู้ Stand-by รวม ๕ ครั้งด้วยกันในวงเงินรวมทั้งสิ้น ๔,๔๓๑ ล้าน SDR โดยเข้าโครงการ Stand-by

๑. ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ จำนวนเงิน ๔๕.๒๕ ล้าน SDR

๒. ต่อมาในช่วงที่ไทยประสบปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำหลังวิกฤตการณ์น้ำมันครั้งที่ ๒ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๙ ประเทศไทยได้เข้าโครงการ Stand-by ๓ ครั้ง รับจำนวนเงินทั้งหมด ๑,๔๘๖ ล้าน SDR

๓. ล่าสุดเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ไทยได้รับความช่วยเหลือจาก IMF เพื่อใช้แก้ไขวิกฤตการณ์ทางการเงินเป็นวงเงินทั้งสิ้น ๒,๙๐๐ ล้าน SDR

โครงการช่วยเหลือทางการเงินและวิชาการของ IMF

มีมาตรฐานเหมือนกันทุกประเทศสมาชิกโดยให้ความช่วยเหลือ ดังนี้

๑) การเบิกจ่ายเงินกู้ยืมเงินตราต่างประเทศให้แก่ธนาคารกลาง โดยจะต้องเบิกทีละงวด ไม่เต็มจำนวนตั้งแต่เริ่มแรก โดยปกติจะกำหนดให้เบิกได้ไตรมาสละ ๑ งวด ไปตลอดจนครบระยะเวลาดำเนินการ ซึ่งจะขึ้นกับจำนวนรวมของยอดรวมเงินกู้ยืม และการกำหนดยอดการเบิกเงินแต่ละงวดตามที่ได้ตกลงกันไว้ตั้งแต่แรก อนึ่ง การเบิกเงินในแต่ละงวดให้ถือว่าให้ครบกำหนดชำระคืนภายในเวลา ๓ ปี (ในกรณีของประเทศไทยก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน)

๒) การเบิกจ่ายเงินแต่ละงวด จะต้องผ่านการอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุน IMF ซึ่งคณะกรรมการนี้จะประกอบไปด้วยตัวแทนจากประเทศสมาชิกสมทบเงินใหญ่ให้แก่กองทุนฯ ประกอบไปด้วย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และประเทศใหญ่ในกลุ่มจี.๗ ส่วนกรรมการจากประเทศสมาชิกกำลังพัฒนาจะมีลักษณะคัดสรรเวียนมาเป็นกรรมการหมุนเวียนและเป็นเสียงส่วนน้อยมาก

การพิจารณาอนุมัติของคณะกรรมการกองทุนฯ ได้กำหนดไว้เป็นมาตรฐานทั่วไปว่า รัฐบาลของประเทศผู้กู้จะต้องทำหนังสือแสดงเจตจำนง (Letter of Intent หรือ LOI) ทุกครั้งประกอบการพิจารณาในหนังสือแสดงเจตจำนงซึ่งโดยแท้จริงแล้วก็คือ **เงื่อนไขผูกพันของ IMF ร่วมกับประเทศผู้กู้ยืม** โดยปกติจะแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ

- ส่วนแรก ได้แก่หลักการและเป็นเป้าหมายสำคัญในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ การเงิน และการสังคมของประเทศผู้กู้
- ส่วนที่สอง ได้แก่การแสดงตัวเลขทางด้านดัชนีเศรษฐกิจ รวมทั้ง projections ของระบบเศรษฐกิจซึ่งสามารถทบทวนได้ทุก ๆ ไตรมาส
- ส่วนสุดท้าย จะมีการแสดงตารางกำหนดเวลาเป้าหมายการปฏิบัติตามมาตรการต่างๆ ภายใต้หลักการที่ได้ตกลงกันไว้ ซึ่งในการปฏิบัติโดยทั่วไปให้ถือกันว่าให้การยึดหยุ่นกันได้ตามสถานการณ์เศรษฐกิจที่จะพลิกผันหรือมีอุปสรรคในการปฏิบัติเกิดขึ้น

อนึ่ง เมื่อมีการเบิกจ่ายแต่ละงวดจนครบข้อตกลงแล้ว ให้ถือว่าการแสดงหนังสือเจตจำนงเป็นอันหมดไป เท่ากับว่ากองทุนการเงินระหว่างประเทศหรือ IMF ยกเลิกพันธกรณีเงื่อนไขต่างๆ ที่มีกับประเทศผู้กู้ยืม เพียงแต่รอรับชำระเงินกู้ยืมคืนตามเวลาชำระเท่านั้น

จึงถือเป็นพันธกรณีของรัฐบาลจากโครงการช่วยเหลือทางการเงินและวิชาการ ตลอดจนเงื่อนไขผูกพันและมาตรการสำคัญต่างๆ ที่ทำความตกลงไว้กับ IMF

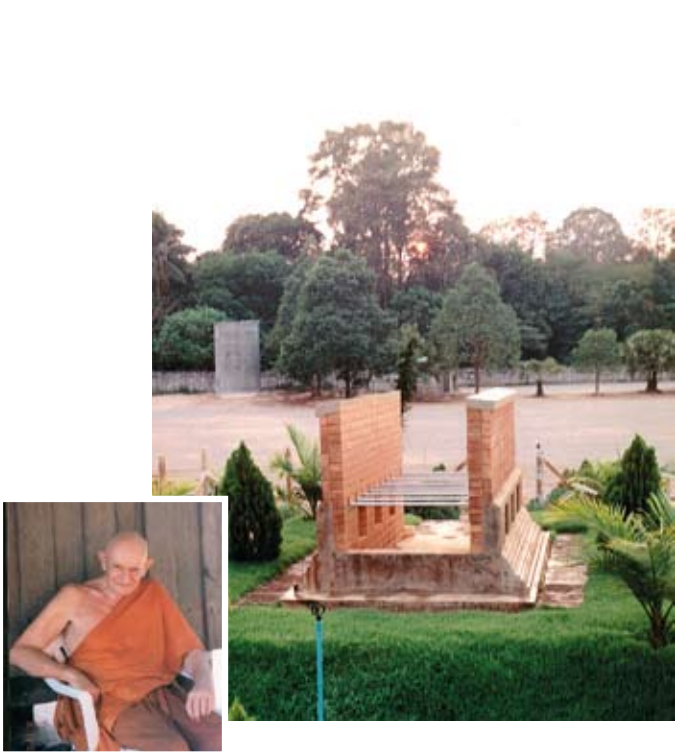
(ข้อมูล : ธนาคารแห่งประเทศไทย)

ไฉนใดมุนใด พิจารณาเต็มความสามารถก็ไม่เห็นทางที่จะออกไปได้ เปิดตรงนั้นก็ปิดตรงนี้ เปิดตรงนี้ก็ปิดตรงนั้น เสียวรอบด้านหาทางออกไม่ได้

สุดท้ายก็กววนเข้ามาหาหลวงตาบวเอง มาเห็นช่องแคบๆ หลวงตาบวมีช่องแคบๆ เท่านี้ มองดูเอาช่องแคบๆ เท่านั้นแหละ วาสนาน้อย

ไม่ได้กว้างขวางอะไร ช่องนี้คือช่องอะไร เห็นช่องแคบๆ แต่ช่องนี้เป็นช่องแห่งความปลอดภัยแห่งสมบัติทั้งหลายที่จะไหลเข้ามานี้มีเท่าไรไหลเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด ไม่มีตกค้างตรงไหนเลย ไล่ช่องกว้างๆ มันลงทะเลหลวงลงพุงหลวงไปเสียมากต่อมาก จึงได้ประกาศตนออกมาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายดังที่เห็นอยู่นี้...”

ปี ๒๕๔๐ องค์หลวงตาอาพาธหนักจากโรค-
ถ่ายท้อง จึงได้สั่งให้ท่านพระอาจารย์ปัญญา
ก่อสร้างเมรุเตรียมไว้สำหรับเผาศพองค์ท่าน
เอง

หายเพราะยาเทวดา

การที่ประเทศชาติและประชาชนต้อง
ประสบกับเคราะห์กรรมในครั้งนี้ทำให้องค์-
หลวงตาไม่อาจนั่งเฉยอยู่ได้ แต่เพราะความ
เมตตาสงสารต่อพี่น้องชาวไทยเป็นล้นพ้น แม้
จะชราภาพหรือเหน็ดเหนื่อยเพียงใดด้วยวัย
ขณะนั้นย่างเข้า ๘๕ ปีแล้ว อีกทั้งในปี พ.ศ.
๒๕๔๐ ก่อนเข้าพรรษา ธาตุชั้นรู่ของท่านยังมี
โรคภัยเข้าเบียดเบียนอาการคล้ายกับท้องเสีย
ต้องถ่ายท้องถึงวันละ ๗-๘ ครั้งต่อวัน ต่อเนื่อง
กันเป็นเวลาถึง ๘ เดือนเต็ม จนถึงต้องเกาะ
ราวระเบียงกุฏิ พยายามขับถ่ายด้วยกำลังเรี่ยวแรง
ที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดไม่ยอมให้สังขารเป็น
ภาระแก่ผู้ใด และมีหลายครั้งที่เดินจากกุฏิไป
ยังไม่ถึงศาลาระยะทางเพียง ๓๐-๔๐ เมตร ก็
ยังต้องหยุดถ่ายท้องระหว่างทางก่อน อาการ
ในช่วงนั้นไม่มีแว่วว่าจะดีขึ้นแต่อย่างใดเลย มี
แต่หมดกำลังลงๆ และทรุดลงทุกวันๆ

ในช่วงเวลานั้นองค์ท่านจึงดูซูบผอมหมด
เรี่ยวแรง แม้จะเดินจากกุฏิไปศาลาเพียง ๓๐-
๔๐ เมตรก็ยังโซเซแทบจะเดินไม่ไหว ถึงกับ

ทำให้ท่านตกลงปลงใจแล้วว่าจะมีชีวิตอยู่ได้
ไม่ทันเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นี้อย่างแน่นอน
องค์ท่านจึงได้สั่งให้ท่านพระอาจารย์ปัญญาพระ
ฝรั่งสร้าง “เมรุ” ไว้ เป็นรอยมือของท่านไว้
เรียบร้อยโดยออกแบบให้เป็นกรรมฐานเรียบ-
ง่ายไม่ทรุหรสำหรับเตรียมเผาศพองค์ท่านเอง
ดังปรากฏอยู่ใกล้ศาลาใหญ่ที่หน้าวัดป่าบ้าน-
ดาดนั่นเอง

แม้ธาตุชั้นรู่ร่างกายของท่านจะทรุดโทรม
ลงมากท่านก็ยังอุตส่าห์ฝืนสังขารจะช่วยโอบอุ้ม
ชาติบ้านเมืองอย่างเต็มที่ท่ามกลางความห่วงใย
ของลูกศิษย์ลูกหา แต่ก็ไม่มีใครสามารถทดแทน
ความเมตตาของท่านได้ด้วยเหตุผล ดังนี้

“อย่างที่ได้มานำชาติบ้านเมืองนี้ เราก็คง
เคยคาดเคยคิด มันก็เป็นของมันมาอย่างนี้ จะ
ทำไง ไ้อ้ มันสะดุ้งจิตมากนะ เป็นห่วงเป็นใย
ชาติไทยของเรา ทั้งร่างกายของเราที่ทรุดมากๆ
จนเหมือนกับว่า ถ้าเราตายไปนี้ เหมือนกับว่า
เราจะมองหลังๆ ด้วยความเป็นห่วงนะ ไ้อ้ ทำ
ไง? สุขภาพของเราก็จะเป็นไปไม่ได้แล้ว แล้ว

บ้านเมืองก็ยิ่งเป็นไปอย่างนี้ ทำยังไงน้า ?”

และในระหว่างที่อาการของท่านทรุดหนัก
ลงเช่นนั้นคณะศิษย์ได้กราบขอความเมตตา
จากท่านขออนุญาตให้คณะแพทย์ของโรง-
พยาบาลศรีนครินทร์จังหวัดขอนแก่นเข้าตรวจ
รักษา ซึ่งผลการตรวจพบว่ามีก้อนเนื้อผิดปกติ
อยู่บริเวณลำไส้ใหญ่ส่วนปลาย เมื่อพบเช่นนั้น
ท่านก็ไม่อนุญาตให้คณะแพทย์ทำการตรวจ
วินิจฉัยรักษาต่อแต่ประการใด อย่างไรก็ตาม
บุญของชาติไทยปรากฏแสงแวววาวขึ้นอีกครั้ง
หนึ่ง เมื่อท่านเริ่มฉันยาสมุนไพรและใช้ธรรม-
โอสถ แล้วปรากฏชัดทันทีว่าอาการต่างๆ เริ่มดี
ขึ้น และจากนั้นก็ค่อยฟื้นตัวขึ้นๆ มีกำลังวังชา
มากขึ้นๆ เพราะเมื่อฉันอาหารแล้วไม่สูญเสีย
ตกหล่นออกไปหมดเหมือนเมื่อครั้งที่ป่วยด้วย
โรคท้องอยู่ทุกขณะคืนวัน ดังนี้

“...เราพูดไม่ใช่คุย เอาความจริงมาพูด
ท้องเสียตั้งแต่พรรษา ๑๐ ออกปฏิบัติพรรษา
๗ พัดกันแล้วนั้น ถึงพรรษา ๑๐ ท้องเริ่มเสีย
เสียก็ไม่สนใจ ชัดกันเรื่อย เพราะอดอาหารๆ
เท่าไรการภาวนายังดีๆ เดียวก็ท้องเสีย ถ่ายๆ

ท่านผู้หญิงมณีรัตน์
บุนนาค พระมาตุจฉาใน
สมเด็จพระนางเจ้าฯ
พระบรมราชินีนาถ เป็นผู้
มีส่วนสำคัญในการ
ประชาสัมพันธ์โครงการ
ช่วยชาติขององค์หลวงตา
ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๑ โดย
ท่านผู้หญิงให้ความกรุณา
ประสานงานกับนิตยสาร

สกุลไทย นิตยสารดิฉัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานี
วิทยุโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง ๕ ซึ่ง พล.อ.เป้ง มาลา-
กุล ณ ออยุธยา ผู้อำนวยการสถานีในขณะนั้นให้ความ
อนุเคราะห์เป็นอย่างดี โดยช่วยให้การแสดงธรรม
ช่วยชาติขององค์หลวงตามีการแพร่ภาพออกอากาศ
ทาง Global Network ไปกว่า ๑๔๐ ประเทศทั่วโลก
ตลอดทั้งปี ซึ่งองค์หลวงตาได้เมตตาอนุญาตด้วย
เล็งเห็นประโยชน์ต่อประชาชนชาวไทยในสถานที่
ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศจะได้รับรู้ข่าว-
สารการช่วยชาติกันอย่างกว้างขวาง และเข้าร่วม
บุญเป็นมหาทานมหากุศลอันสูงสุดต่อชีวิต

จนพรรษา ๑๖ ลงเวทีละนั้น พรรษา ๑๖ พ.ศ. ๒๔๙๓ ลงเวที ท้องเลยเสียไปเรื่อยๆ เลยกลายเป็นเรื้อรังอยู่ภายใน ตอนนั้นไม่ได้สนใจ กับปากกับท้องอะไร สนใจแต่กับธรรม พอถึง พรรษา ๑๖ แล้วก็ฉันทรรมา ตั้งแต่นั้นมาฉันทรรมาเลย ที่นี้ท้องก็เสียไปเรื่อยๆ จนจะออกช่วยชาติ มันจะไปจริงๆ ..

มันเป็นโรคเรื้อรังแล้ว หมอเขาตรวจจนไหนเขาก็บอกเป็นเสียงเดียวกัน เป็นอะไรเป็นถึงขั้นมะเร็งมะเร็ง .. เขาไม่กล้าบอก เขาอาจจะกลัวว่าเราจะเสียใจเสียใจ เราไม่ได้เสียเรียนจบแล้วเรื่องเกิดเรื่องตาย ไม่ตื่นไม่ตื่นไม่กลัวไม่กลัว เรียนจบแล้ว แต่เขาก็กลัวอย่างนั้น ละนิสัยของโลก ถ้าเป็นโรคกลับเขาไม่ค่อยบอกแหละ เช่นโรคมะเร็งอย่างนี้ เขาไม่ค่อยบอกกัน สำหรับเราให้ยกโคตรมันมาเลย ถ้ามันมีทั้งโคตรมาอยู่ในท้องเราให้บอกมันมาเลย เราไม่กล้าเราไม่กลัว กล้าก็ไม่มี กลัวก็ไม่มี เรียนจบแล้ว ..

นี่หมอทั้งหลายบอก **‘เป็นมะเร็งลำไส้ไปไม่รอด จะตาย อย่าไปประมาทนะ’**

เราก็จะตายปี ๒๕๔๐ ที่จะช่วยโลกแหละ มันจะตายจะไม่ชนพรรษา

ก็เดชะดวงชะตาของบ้านเมืองเรามันเกี่ยวโยงกันก็เลยพุงกันอยู่ได้ เลยได้ยา **หมอเต็ง** มาฉิน เขามองว่ายาขนานใดรักษาก็ไม่หายโรคประเภนี้ เขามาเล่าให้ฟัง **ตั้งฮั่วไถ** เล่าเราไม่ลืมนะ เขามองเขารับประทานยานี้แล้ว เตี้ยวันนี้หายเลย **‘ขอนิมนต์หลวงพ่อดันเถอะจะหายอย่างเดียวกัน’**

หมอเต็ง หมอชาวจีน

คุณสันติ วัฒนลี

หมอเต็งเอาได้ หมอเต็งคนจีน เป็นชาวจีน แก่กำหนดให้เอง ฉันทวันหนึ่งเท่าไร แกบอกไม่ให้เคลื่อนไหวคลาดนะ ให้ฉันทวันหนึ่งเท่าไร ฉันทก็ครั้ง แกก็บอกไว้ให้ แกว่า

‘เรื่องถ่ายไม่ต้องตกใจ การถ่ายด้วยโรคนี้ถ่ายเท่าไรยิ่งอ่อนยิ่งเพลีย การถ่ายด้วยยานี้ถ่ายเท่าไรก็ไม่อ่อนเพลีย ไม่ต้องตกใจ ที่แรกมันจะถ่ายมากเพราะโรครุนแรง’

‘เอ้า ถ้าฉันทก็ลองดูเป็นครั้งสุดท้ายของยา ถ้าไม่หายนี้เราปล่อยเลย...’

การทดลองรักษาโรคเป็นครั้งสุดท้ายจากหมอคนสุดท้ายของท่านปรากฏผลเป็นที่อัศจรรย์ ดังนี้

“มันก็ไม่เคยติดเคยตื่นจนกระทั่งปานนี้ จนปกติ หายเจ็บหมดเลย ถึงว่าเป็นฤทธาคักดานภาพแห่งดวงชะตาของชาติไทยเราจริงๆ ไม่งั้นเรานำชาติไม่ได้แล้ว จึงได้ติดขึ้นมาจนกระทั่งบัดนี้ นี่ก็เป็นดวงชะตาอันหนึ่ง เป็นปาฏิหาริย์นะ เราเรียกหมอนี้ว่า หมอเทวดา หมอปาฏิหาริย์ โรคเราก็เลยกลายเป็นโรคปาฏิหาริย์ไปด้วย”

ทนผืนสังขารเพื่อชาติ : ได้นกตอ ผ้าป่าช่วยชาติต้นแรก

เมื่อธาตุขันธ์ของท่านหายขาดจากโรคมะเร็งแล้ว ความตั้งใจช่วยชาติก็ออกได้เต็มเหนี่ยวไม่มีอะไรมาสะดุดอีก ในเบื้องต้นองค์ท่านประกาศขอรับเงินสกุลดอลลาร์เข้าช่วยชาติก็ประจวบพอดีกับในวันนั้นคือวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ คุณสันติ วัฒนลี ลูกศิษย์คนหนึ่งขององค์หลวงตากี้ได้นำเงินดอลลาร์เข้าถวายสดรับกับเจตนารมณ์ของท่านพอดี ดังนี้

“เราได้นกตอแล้วนะ วันนี้มีท่านผู้ศรัทธาถวายเหรียญสหรัฐ ๒,๔๙๗ เหรียญ นี่เราได้นกตอแล้ว .. เป็นห่วงเป็นใยมากจริงๆ นะ เป็นห่วงเป็นใยชาติบ้านเมือง ไม่ใช่ห่วงธรรมดานะ เพราะฉะนั้นถึงได้ออกขายตัวว่าจันเถอะนะ หลวงตาบ้วนนี้ออกขายตัว ขอบิณฑบาตทั่วประเทศไทย ฟังซิ .. เราไม่เคยเลยนี้ได้ออกขายตัวแล้ว ขอบิณฑบาตทั่วประเทศไทยเงินเพื่อชาติเรา”

ต่อมาในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นงานบุญประเพณีข้าวเปลือกซึ่งในปีนี้มีประชาชนมาร่วมทำบุญประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน องค์ท่านจึงได้ถือโอกาสนี้ประกาศท่ามกลางพุทธศาสนิกชนว่า

“เรารู้สึกสะเทือนใจมาก เมื่อทราบว่าประเทศไทยเป็นหนี้เขาอยู่แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่ก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นเอง คนทั้ง ๖๒ ล้านคน เป็นสัตว์ไปหมด เขามาเป็นเจ้าของ เป็นเจ้าอำนาจ ครองบ้านครองเมืองของเรา ด้วยการยึดสิ่งนั้น ยึดสิ่งนี้ สาระสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เขาเป็นเจ้าของหมด เรามีแต่ลมหายใจ มันมีความหมายอะไร ในชีวิตเราจะไม่ยอมเห็นชาติล่มจมในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราต้องช่วยกัน วันนี้เป็นวันดี เป็นวันบุญข้าวเปลือก เราจึงขอรับบริจาคดอลลาร์เพื่อช่วยชาติ”

เมื่อท่านพูดจบเสียง “สาธุ” ของพุทธศาสนิกชน ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณจากนั้นผู้มีจิตศรัทธาต่างเข้าถวายเงินบาท เงินสกุลต่างประเทศ ต่อองค์หลวงตากี้เป็นแถวยาวเหยียด

ต่อมาคณะศิษย์หลวงปู่ขาว อนาลโย ได้เริ่มต้นจัดทำผ้าป่าช่วยชาติในชื่อ **“ผ้าป่า**

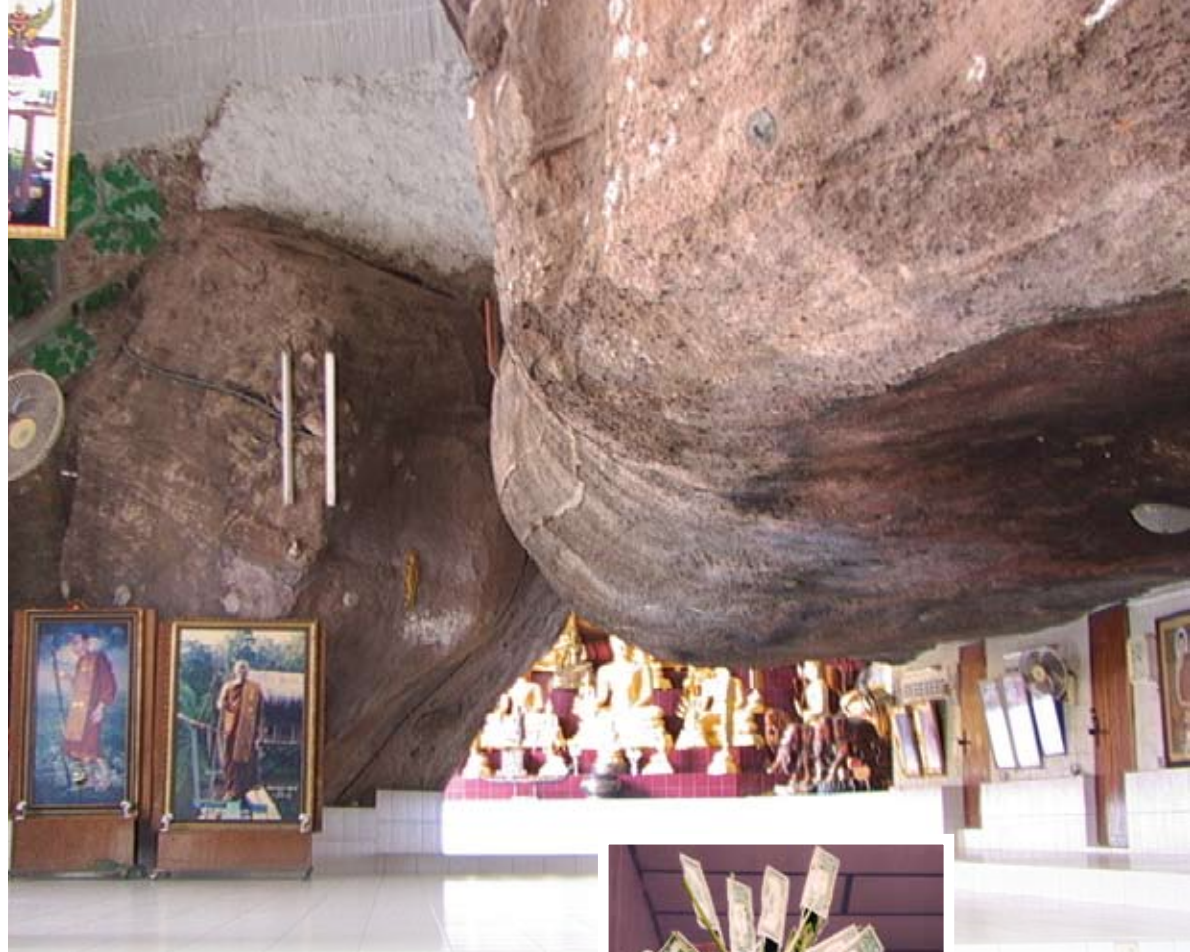
คนจนบ้านถ้ำกลองเพล” โดยใช้ต้นกล้วยสำหรับเสียบธนบัตรดอลลาร์ ๑๐๐ ใบๆ ละ ๑ ดอลลาร์สหรัฐฯ” และยังมีผู้มาร่วมบุญเพิ่มเติมอีก โดยหลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต รับเป็นประธานพร้อมได้มอบหมายให้ชาวบ้านน้อยๆ เป็นตัวแทนอุ้มต้นผ้าป่าช่วยชาติเข้าถวายองค์หลวงตา ท่านกล่าวตอบรับในทันทีว่า

“โอ้โห! ท่านเพ็งเก่งกว่าเรา ท่านเพ็งไปหามาจากไหน เราหาแทบเป็นแทบตายยังไม่ค่อยจะได้ นี่ท่านเพ็งอยู่ในป่ายังหาดอลลาร์มาได้”

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ประชาชนจากที่ต่างๆ มักนิยมนำต้นผ้าป่าช่วยชาติทั้งเงินบาทและเงินสกุลต่างประเทศมาถวายองค์หลวงตาอย่างต่อเนื่องไม่เว้นแต่ละวันเลยทีเดียว “ต้นผ้าป่าช่วยชาติ” จึงกลายเป็นภาพแห่งประวัติศาสตร์ชาติไทย เป็นสัญลักษณ์แห่งโครงการช่วยชาติและเป็นสัญลักษณ์แห่งความสามัคคีร่วมใจของชาวไทยสืบไป และสำหรับการรับบริจาคทองคำนั้น ต่อมาอีกระยะหนึ่งท่านก็เมตตาเปิดรับบริจาคทองคำเข้าสู่คลังหลวงเพิ่มเติมจน “ทองคำ” กลายเป็นปัจจัยหลักของโครงการช่วยชาติเลยทีเดียว

การช่วยชาติในระยะนี้ดูเหมือนจะสะดวกราบรื่นดีงามทุกอย่างแล้ว แต่การณ์กลับไม่เป็นดังนั้นเสียทีเดียว หากมีอุปสรรคกีดขวางทางเดินอย่างหนักหนาสาหัสในสายตาของลูกศิษย์ผู้รักเคารพห่วงใยสุขภาพขององค์หลวงตา กล่าวคือในวันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ หลังฉันภัตตาหารเช้าองค์หลวงตาได้ขึ้นรถตู้ตามปกติเพื่อไปแจกจ่ายข้าวสารอาหารแห้ง และบริจาคเงินช่วยเหลือโรงพยาบาลในอำเภอใกล้เคียง

ในช่วงเวลาประมาณ ๑๑ นาฬิกา ระหว่างการเดินทางในถนนสายสว่างแดนดิน-เจริญศิลป์-วานรนิวาส เขตอำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร องค์หลวงตาได้ประสบอุบัติเหตุกะทันหันรถตู้ตกลงจากถนนไม่ถึงกับพลิกคว่ำแต่ตกลงไปกระแทกบริเวณที่วางท่อข้างทางอย่างแรงจนทำให้ยางแตกเกือบทุกเส้น องค์หลวงตาซึ่งนอนอยู่บนเบาะรถแถวหน้าได้กระแทกเข้ากับคอนโซลที่วางของของหลังคนขับ จนเป็นเหตุให้ได้รับ

บาดเจ็บที่หัวไหล่ขวา ดังนี้

“...แล้วช่วงนี้ไปเกิดอุบัติเหตุ เลยไม่เป็นท่า แขนข้างเดียวก็ไม่มีท่า กระดูกแตกเหมือนกันนะ ไปตรวจ ออกจากที่เกิดเหตุรถเขาก็นำเป็นแถวยาวเหยียด ได้ลัก ๕ กิโล รถทางหลวงมันมากต่อมากเป็นแถวยาวเหยียดเลย ได้ลัก ๕ กิโล ไปถึงก็เข้าโรงพยาบาล เอามืออะไรเอาตรวจดู เขابอก ‘กระดูกแตกตรงนี้’

เขาเตรียมห้องเตรียมหีบไว้เรียบร้อยแล้ว เขาจะให้เราพักอยู่ที่โรงพยาบาล เตรียมไว้หมด พอเราไปนี่ทั้งหมอทั้งพยาบาลเต็มหน้าโรงพยาบาลเลย ไปให้เขาตรวจดู พอตรวจดูเสร็จสรรพ แล้วมีอะไรละ ‘แล้วมีอะไรอีกละ เอาว่ามา’ มีแต่จะเอาฝือกผูกมาใส่ ‘ไม่เอา เราไม่ใส่’ แล้วเอาผ้าพันมาเลย จากนั้นลูกจะกลับจะเอาให้เข้าพักโรงพยาบาล ‘ไม่พักไม่ใช่วัด’ ไปเลย เป็นอย่างนั้นนะเรา หมดท่า โรงพยาบาลทั้งโรง ทั้งหมอทั้งพยาบาลเต็มหมดเดินไปต่อหน้าเลยกลับเลย เป็นอย่างนั้นนะเรา ไม่ได้เหมือนใครนะ

‘ถ้าสมควรจะอยู่ไม่บอกก็อยู่ สมควรจะไปให้อยู่ก็ไม่อยู่’

เราพิจารณาของเราเรียบร้อยแล้วไป แล้วมันก็ค่อยดี กระดูกอันนี้ก็ยังมีที่มันแตก

ผ้าป่าช่วยชาติต้นแรกก่อนเปิดโครงการ

แตกข้างหัวมันเถอะ ถ้าหากว่าเราไม่หลบนี้ก็ชนคน พอหลีกคนก็เลยตก คนๆ นั้นมันเป็นอะไร มันกรรมอะไรไม่รู้ บทเวลาจะเป็นก็ขี้อวดเตอร์ไซด์ เก้งก้างเข้ามานี่เลยนะ ทางกว้างๆ ไม่ได้แคบนะทางกว้าง ไม่มีรถมีราที่ไหน เรา ก็ไปสายของเราตามสายถูก เขาก็ไปทางนู้นเราก็ไปทางนี้ เวลาไปนั้นเก้งก้างๆ เข้ามาเลยนะ หลบไม่ทัน ถ้าจะไปตามนี้รถคันนั้นพอดิชนแหลก คนจะตายทั้งคน หลบนี้ก็เลยตกไปนั้น เรื่องราวเป็นอย่างนั้นละ

คนขับมันก็จะเป็นการอันหนึ่งกันละ มอเตอร์ไซด์ทางกว้างๆ เขาก็ขับมาทางนั้น แล้วอย่างไรมานี่เก้งก้างเข้ามาหานี้เลย รถเราก็ไปธรรมดา มันหลบที่ไหนไม่ได้ ตกลงก็หลีก หลีกก็

ตกลง คนนั้นก็รอดไป ถ้าหากว่าเราไม่หลีกตาย จะว่าอย่างไร นั่นละที่เกิดอุบัติเหตุ ตอนนั้นกำลังเริ่มช่วยชาติอยู่ ทางไหนๆ ลูกศิษย์ลูกหาถามมา จะจดไหมเรื่องการช่วยชาติ ไม่จดเรอบอก ช่วยตลอดไปเลย ช่วยชาติของเรา...”

ทางคณะแพทย์โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานี ทำการรักษาโดยเข้าเฝือกอ่อนไว้ก่อนและจัดคณะแพทย์เฝ้าดูแลที่ตัวอย่างใกล้ชิดและมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกว่า ๒๐๐ นาย มารักษาความปลอดภัย ส่วนพระติดตามที่นั่งบริเวณด้านเบาะหลังกระดุกข้อต่อสันหลัง เคลื่อน อุบัติเหตุครั้งนี้ทำให้ไหล่ขวาของท่านต้องเย็บยาวอยู่หลายเดือนกว่าจะหายเป็นปกติ คณะศิษย์ต่างก็ห่วงใยในสุขภาพจึงกราบขอร้องให้ท่านยุติการช่วยชาติ แต่ท่านปฏิเสธด้วยเหตุผลว่าความเมตตาสงสารชาติบ้านเมืองมีน้ำหนักมากกว่า ดังนี้

“...แม้หลวงตาจะประสบอุบัติเหตุ กระดูกแขนแตกฟกพิการเช่นนี้ หลวงตาก็ไม่รู้สึกรำพันตัวเองยิ่งกว่าชาติไทยของเรา เราห่วงชาติไทยเราจริงๆ นะ .. เราติดหนี้เขาจนถึงขนาดที่ว่าเมืองไทยเราจะจม ในปี ๔๐ เป็นปีที่ร้อนมากที่สุดสำหรับเมืองไทยเรา ร้อนเข้าไปถึงศาสนา ร้อนเข้ามาหาหลวงตาถึงขนาดร้อง **‘ไ้ก้’** เลย หลวงตาบวชมาก็ไม่เคยร้อง **‘ไ้ก้’** แบบสะเทือนมากทั่วประเทศไทยนี้ มาคราวนี้ถึงกับร้อง **‘ไ้ก้’** เชียว สิ่งที่จะร้องก็คือ

๑. เราติดหนี้เขาเวลานี้ เรียกว่าเราอยู่ใต้ถุ้งเล็บเขา เขาจะกำเราเมื่อไรก็ได้ จ่ออยู่ฝั่งทะเลหลวงที่จะจม .. จนถึงขนาดได้พูดว่า นี่สงครามเศรษฐกิจ ให้ดูเอานะเวลานี้ ครอบเมืองไทยเรา พี่น้องชาวไทยเราเป็นยังงี้ อยู่ใต้ถุ้งเล็บเขายังนอนหลับครอกๆ แครกๆ อยู่หรือนี่อันหนึ่ง

๒. ดอลลาร์เขาดอลลาร์เดียว ฟาดเงินไทยเราจากเดิม ๒๕ บาท เป็น ๕๖ บาท นี่อันหนึ่ง

๓. คนไทยเราคิดเฉลี่ยติดหนี้เขา ๖๒ ล้าน คนนี้ ติดหนี้เขาคนละ ๕ หมื่นบาท

ฟังซิ ให้ลูกศิษย์ไปค้นคว้าเอาต้นมูลต้นเหตุมาจากข้างในโน้น ให้เราดูเรื่องราวมันก่อนที่เราจะขึ้นเวทีช่วยพี่น้องทั้งหลายนะ อะไรที่เป็นความจำเป็นมากที่สุด ที่หล่อหลอมต่อความล่มจมของชาติไทยเรา .. ก็ได้ความว่าติดหนี้ไอเอ็มเอฟ โห ติดหนี้พวกนี้ไม่ใช่ของเล่น เรียกว่า หนูตัวหนึ่งอยู่ใต้ถุ้งเล็บของเสือโคร่ง ใช้เล่นเมื่อไร ร้อง **‘ไ้ก้’** เลยเถียวเรา ..

คนไทยเราเคยเป็นใหญ่เป็นโตเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองมาลัทธิก็ดึกดำบรรพ์แล้วนะ นานลักเท่าไรแล้วเมืองไทยเรา นี่ จะมาถูกเขาฮุบเอาเป็นบ่อของคนใช้ กลางบ้านกลางเรือนเขานี้ แหม พูได้คำเดียวว่าแหม ออกอุทานว่าจั้นเถอะ เพราะฉะนั้นจึงต้องรีบ ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัว เราทำเพื่อเมืองไทยเรา...”

ดวง “ธรรม” คือดวง “ทิพย์”	เลื่อนลอยลึบ บนเวหา
แผ่ชุ่ม ทวีโลกา	ทั้งไตรภพ ครอบสมบูรณ์
แม้ชั้นันท์ จะอ่อนล้า	แม้ชีวา แทบดับสูญ
หลวงตา ยังการุญ	ช่วยเกื้อกูล คลังหลวงไทย
หาทอง เพื่อลูกหลาน	“สิบสามตัน” น้อยไหน
เรื่องรอง ผ่องอำไพ	เจ็ดจำใน คลังหลวงเรา
ยังมี พันัยกรรม	หลวงตาย้า จงนำเอา
เงินบริจาค งานศพเรา	ซื้อทองเข้า กำแผ่นดิน
ร่างเรา เผาให้สูญ	ไม่ต้องวุ่น เสียทรัพย์สิน
ด้วยไฟ ให้พังภินท์	ศิษย์ซึ่งสิ้น ทุกดิ้นคาม

หลวงตาให้อภัยทุกคน

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๐๙.๓๐ น. เจ้าคุณพระราชเมธากร (เจ้าคุณปาน) เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต) พร้อมด้วยคณะเดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธขององค์หลวงตาที่กุฏิ ซึ่งลูกศิษย์ได้ช่วยกันรักษาแบบพื้นบ้านคือ “ย่าง” หรือ “ตั้งยา” สมุนไพรร่วมกับหมอชาวจีนที่มีความชำนาญในด้านการรักษา ไหล่ขวาของท่านมีรอยช้ำเป็นบริเวณกว้าง แต่องค์หลวงตายังมีอาการปกติ และได้เทคโนโลยีรดท่าน เจ้าคุณพระราชเมธากร ในขณะที่นอนรักษาไหล่ขวายู่ว่า

“...นี่ท่านเจ้าคุณ ผมเป็นมาแล้วครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แต่ละคร้งหนักทั้งนั้น

ครั้งแรก ป่วยเป็นไข้เจ็บขัดในหัวอก ชาวบ้านตายวันละ ๗-๘ คน เป็นโรคติดต่อ เป็นหนักที่บ้านกาหม-โพนทอง อำเภอบ้านฝื่อติดต่อกับอำเภอท่าบ่อ มีแม่น้ำทอนเป็นเขตแดน .. ต้นปี ๒๔๙๓ นี้ก็ว่าจะตายแล้ว แต่ก็ไม่ตาย

องค์หลวงตากล่าวว่า

“แม้กระดูคนฆ่าแตกพิกลพิการเช่นนี้ หลวงตายังไม่รู้สึกทวงตัวเองยิ่งกว่าชาติไทยของเรา”

ครั้งที่สอง เป็นโรคท้องร่วงถ่ายติดต่อกัน ๒๕ ครั้ง อาเจียนอย่างรุนแรง ๒ วัน ร่างกายตายไปแล้ว ๙๙% เหลือเพียง ๑% ก็นึกว่าคงตายแน่ แต่ก็อยู่รอดมาได้

พอครั้งที่สาม คือครั้งนี้ ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องของกรรมนะท่านเจ้าคุณ ..

เรากำลังจะรับบริจาคดอลลาร์ช่วยชาติ ก็มาเป็นอย่างนี้ ขณะนี้ได้รับเงินบริจาค ๒ แสนดอลลาร์เศษแล้ว เพราะมีการป่าวประกาศ สัมพันธ์ไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ คิดว่าคงจะได้เพิ่มขึ้นอีกเร็วๆ นี้ รวมทั้งเงินไทยด้วย ได้มาเท่าไรก็ออกไปช่วยในสิ่งที่เดือดร้อนกันหมด

โรงพยาบาลนาทม กิ่งอำเภอนาทม จังหวัดนครพนมนั้น ไม่มียา เพราะไม่มีงบประมาณ แม้แต่เงินเดือนหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้รับมา ๒-๓ เดือนแล้ว เราต้องนำเงินที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้ เราทำเพื่อโลกถ้วนๆ ‘เจ็บป่วยคราวนี้คงไม่นานแล้วนะท่านเจ้าคุณฯ คิดว่าสิ้นเดือนนี้คงหาย เหลืออีกกี่วันนะ’...”

ท่านเจ้าคุณฯ จึงตอบว่า “อีก ๑๓ วัน ครับ หลวงตา”

พระวัดป่าบ้านตาดช่วยกันประคองยาสมุนไพรรักษา
ถวายพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตาฯ

เจ้าคุณพระราชเมธากร (เจ้าคุณปาน)

ต่อมาเวลา ๑๕.๐๐ น. นายวิชัย ทัศนเศรษฐ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นผู้แทนพระองค์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี นำพุ่มพานดอกบัวถวายและเยี่ยมอาการองค์หลวงตา ที่วัดป่าบ้านตาด ซึ่งองค์ท่านกล่าวถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นด้วยว่า

“การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ คิดว่าเป็นกรรมของทุกคนไม่ว่าจะเป็นกรรมของคนขี่รถจักรยานยนต์ กรรมของคนขับรถหรือแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้นจะไปโทษใครไม่ได้ ทุกคนมีกรรมร่วมกันจึงต้องช่วยเหลือกัน สำหรับอาการบาดเจ็บของหลวงตาไม่มากนัก หมอก็มาดูแลแล้วไม่น่าเป็นห่วง

เมื่อคืนที่ผ่านมาเฟือกที่ใส่ไว้มันหตแน่น ทำให้เจ็บมาก จึงต้องให้หมอถอดออก ก็ไม่มีอาการเจ็บแล้ว หมอบอกว่าไม่มีอะไรหนักใจอีกไม่นานก็ไปรับบาตร และเทศนาได้เหมือนเดิมแล้ว ขอบอกผ่านญาติโยมทุกคนด้วยว่า ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเดินทางมาเยี่ยมหรือถวายจะตายเพราะคนแห่มาเยี่ยมมากกว่า”

แม้เจ็บปวดแขนสักเพียงใดท่านก็ไม่บ่นไม่ว่าไม่ติดใจถือเอาเป็นโทษเป็นความกับผู้อื่นผู้ใดเลย ถือเป็นคุณธรรมและเมตตาธรรมอันสูงสุดเป็นที่เคารพสักการะกราบไหว้ของศิษยานุศิษย์ได้อย่างสนิทใจ

ฟ้าหญิงฯ.. ประธานเปิดโครงการช่วยชาติ

องค์หลวงตาได้ประกาศช่วยชาติอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๐๗.๐๐ น. โดยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จไปทรงเป็นประธาน ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ กรุงเทพมหานคร ในวันเปิดโครงการช่วยชาตินั้น องค์ท่านอยู่ในสภาพผอมจนกระดูกและเส้นเอ็นปูดโปน แขนขาที่กระดูกเดาะ ถูกสพายไว้ด้วยผ้า หวีไหลขาที่บวมเป่งสีดำคล้ำ นับเป็นนักรบกับความจนโดยแท้จริง

“โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว

ญาณสัมปันโน” เป็นการปลุกจิตสำนึกของชาวไทย ในยามประสบทุกข์ให้รู้จักน้อมนำหลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ส่วนทางด้านวัดภูนั้น องค์หลวงตาเมตตาออกมาเป็นผู้นำในการรับบริจาคเงินทองจากพี่น้องชาวไทยทุกภาคทั่วประเทศ เพื่อนำทองคำเข้าสู่ “คลังหลวง” เป็นการรักษาสถียรภาพทางการเงินให้มั่นคงปลอดภัยและเป็นหลักประกันชาติ สำหรับเงินบาทท่านได้นำไปช่วยสงเคราะห์เป็นสาธารณประโยชน์กระจายไปทั่วประเทศ

ในระยะแรกของโครงการท่านนำเงินดอลลาร์เข้าสู่ “คลังหลวง” และในระยะต่อมาได้ประกาศจะนำเงินดอลลาร์ที่รับบริจาคไปทำประโยชน์กระจายทั่วประเทศเหมือนเงินบาทเนื่องจากมีโรงพยาบาล โรงเรียน หน่วยงานราชการ และสถานสงเคราะห์ต่างๆ มาขอความช่วยเหลือเป็นจำนวนมาก องค์ท่าน

เมตตา กล่าวถึงเงินบริจาคเหล่านั้นว่า

“เราเป็นผู้ถือบัญชี เป็นผู้สั่งเก็บส่งจ่าย และรับผิดชอบทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นขอไว้วางใจได้ว่าเงินบริจาคเหล่านี้ปลอดภัยทุกบาททุกสตางค์”

การเปิดโครงการช่วยชาติโดยองค์หลวงตา ท่านประกาศตนเป็นผู้นำในครั้งนี้ ก็เพื่อให้พี่น้องชาวไทยรับทราบกันโดยทั่วถึงและเป็นທີ່ลงใจในคุณธรรมของท่านว่า จะรักษาทรัพย์สินที่บริจาคมาด้วยความป็นธรรมให้ลงสู่จุดหมายคือคลังหลวงได้อย่างปลอดภัย โดยพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศจะได้แสดงน้ำใจช่วยกันมากบ้างน้อยบ้างตามกำลัง เพราะเรื่องของชาติเป็นเรื่องใหญ่ มีความจำเป็นต้องได้ช่วยกันทุกคนครั้งแล้วครั้งเล่า

สิ่งนี้ไม่ใช่วิสัยของคนๆ เดียว หากเป็นวิสัยที่องค์กรหลวงตาทำได้ด้วยตนเองเพียงคนเดียวท่านจะไม่ยอมรับกวนผู้หนึ่งผู้ใดเลย ความเมตตาและเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่อยู่ภายในใจของท่านนี้ ทำให้ท่านถึงกับได้ออกปากว่า

“...เราช่วยโลกอย่างนี้ เราช่วยด้วยความเมตตาจริงๆ ไม่ได้ช่วยเล่นๆ .. นี่ถ้าหากว่าเรามีนะ เราจะไม่กวนชาวบ้าน ชาวเมืองเลย แต่ของเราคนเดียวพอแล้ว ตูมเดียวทั่วประเทศไทย ชั่วโมงเดียวหมด เรียบวุธหมดเลย แต่นี้เราไม่มีนั้นซี จึงได้เรียกร้องให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยกันเพื่อยก ถ้าเรามีแล้ว โอ้ย ไม่ยาก เราจะไม่ถามใครให้ลำบากเสียเวล่ำเวลา ยกตูมเดียวเลยท่อมปั๊บเลยเทียว ความจนลง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินกราบมนัสการองค์หลวงตา ทรงสดับพระธรรมเทศนา และทรงถวายทองคำพร้อมปัจจัย ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑

ทะเลหลวงมองตามหลังไม่ทันเลย มันจมไปเลย

แต่นี้เพราะไม่มีนั่นเอง จึงได้ขอร้องจากพี่น้องทั้งหลายให้ช่วยกัน อันนี้ไม่ใช่กำลังของคนคนเดียวจะยกได้ มันกำลังของทุกคนที่จะยกชาติของตนขึ้นถึงถูก ถึงต้องได้พยายามอย่างนี้ เมื่อมันหนักมากก็พักไปเป็นระยะๆ เพราะเวลานี้แก่มากแล้ว เดินไปก็โซซัดโซเซ แล้วกำลังวังชาไม่มี แต่จิตใจนั้นแข็งแกร่งตลอดเวลา ไม่งั้นไปไม่ได้นะ นี่เราไปด้วยอำนาจกำลังใจ กำลังความเมตตาต่างหาก ที่เราตะเกียกตะกายอยู่ทุกวันนี้ ใจเป็นสำคัญมากนะ...”

กองผ้าป่ามีสง่าราศี เพราะมีพระมหากษัตริย์

ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ไปทรงนมัสการองค์หลวงตาที่สวนแสงธรรม องค์ท่านกล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญในขณะนั้นว่า

“...เวลาสนทนาอะไรๆ กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่นั่งคุยไม่ใช่อะไรนะ ๙๐% เรื่องโรงพยาบาลล้วนๆ เลย เราทูลถวายท่านด้วยเหตุด้วยผลทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านทรงสดับฝ่ายเดียวเราเป็นคนทูล เรื่องราวอะไรๆ ไล่เข้าไปเลย เหมือนหนึ่งว่าเป็นนักวิชาการใหญ่ ไม่ใช่เล่นนะ ท่านไม่รับสั่งอะไรละ ทรงยิ้มๆ เราก็ทูลท่านเป็นลำดับลำดับๆ ขึ้นตลอดเลย ตบท้ายก็บอกว่าเราทูลเสียจริงๆ กระทรวงทั่วประเทศไทยทุกกระทรวง ไม่มีกระทรวงใดที่มีความจำเป็นยิ่งกว่าสาธารณสุขเราบอก ..

พระองค์ก็ทรงเห็นชอบด้วย รู้ลึกว่าพระอัยยาคัยยิ้มแยมแจ่มใสต่อการทูลของเรา เราทูลเรื่องโรงพยาบาล ท่านพอพระทัยมาก

พอออกไปไม่นานก็ติดตั้งประมาณจากมหาไทย ๒๐๐ ล้านมาให้สาธารณสุขโดยด่วนเลยนะ อย่างนั้นแล้ว เพราะเป็นความจำเป็นเราทูลท่านทูลแต่สิ่งที่จำเป็นๆ จำเป็นตลอดเลยเกี่ยวกับโรงพยาบาล ..

วันหนึ่งๆ ส่วนมากเกี่ยวกับเรื่องโรงพยาบาลมากกว่าเพื่อนนะ เพราะเราเป็นห่วงมาก การช่วยโรงพยาบาลนี้เรียกว่าเป็นอันดับหนึ่งเต็มเลยเทียวนะ คือการช่วยโลกช่วยโรงพยาบาลรู้สึกจะเป็นอันดับหนึ่ง เพราะจิตใจเราเน้นหนักกับคนเจ็บไข้ได้ป่วย...”

ในวันนั้น**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ** ทรงถวายทองคำพร้อมปัจจัยเข้า **“โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน”** อีกด้วย ยังความปลาบปลื้มปิติแก่เหล่าศิษยานุศิษย์องค์หลวงตาเป็นล้นพ้น นอกจากนี้ในเวลาประชาชนนำต้นผ้าป่าช่วยชาติมาถวายองค์หลวงตาจะนำพระบรมฉายาลักษณ์ของสองพระองค์ประทับไว้ในกอง

ผ้าป่าแต่ละกองๆ ด้วยซึ่งองค์หลวงตากล่าวในเรื่องนี้ไว้ว่า

“...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ ท่านทรงทำอย่างนั้นได้ก็เท่ากับทั้งสองพระองค์อยู่ที่นั่นด้วย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ที่กองผ้าป่าแต่ละกองๆ ที่ไปตั้งไว้ที่ไหนก็ตามอยู่นั้นด้วย แล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ ซึ่งเป็นพ่อใหญ่แม่ใหญ่ของเรา จะมาประทับเป็นคู่เคียงกับองค์ศาสนานั้นด้วย เพราะฉะนั้นเรื่องการตั้งกองผ้าป่านี้จึงมีความสง่าราศีมก คือเอาในนามของชาติๆ ไปตั้งลงก็ๆ .. ให้ถือผ้าป่าเป็นมหามงคลแก่พี่น้องชาวไทย เอ้า จะไปตั้งที่ไหนไปตั้งเถอะ ตั้งแต่วางราชการสูงสุดลงมานี้คือผ้าป่าของชาติไทยเรา

เป็น**พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์** หนึ่งเป็น**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ** หนึ่ง มาประทับอยู่ที่กองผ้าป่าแต่ละกองๆ ให้พากันกราบ ถ้าเราไม่

อยากกราบออกมาเป็นกิริยา ก็ให้นึกกราบ **พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์** กราบ **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ** ด้วยความนอบน้อมทางใจ

แล้วเอาเงินในกระเป๋ากองออกไปตั้งในผ้าป่านีเชิดชาติไทยของเราแล้ว เข้าใจหรือ ให้เป็นความเห็นอย่างนี้ทั่วหน้ากันนะ เพราะฉะนั้นกองผ้าป่าไปที่ไหนไปเถอะ ไม่มีเสียดจัญไร นี้กองมหามงคล ที่จะอุ้มชาติไทยของตัวเองขึ้นจะเสียหายที่ตรงไหน ใครที่เห็นว่ากองผ้าป่าเป็นของเสียดจัญไรคนนี้เป็นคนขวางโลก คนจะทำโลกให้จม อันนี้กองผ้าป่านีจะยกชาติไทยขึ้นมาไม่ได้ทำชาติไทยให้จม จะเสียหายที่ตรงไหน ผู้ที่ดูถูกเหยียดหยามกองผ้าป่าว่าเป็นเหมือนนรกหรือคนขอทาน นั้นแหละคนขอทานที่ยังไม่ตายมันเป็นคนขอทานแล้ว ..

นี่เรามีพ่อแม่ มีพี่มีน้อง พี่เขี้ยวของเรา มี พี่หญิงๆ ท่านยังอุตสาห์มาเป็นประธานเป็นมหามงคลแก่เราทุกๆ ครั้งไป เราอบอุ้มมากเรามีพ่อแม่ ในการดำเนินงานช่วยชาติของ

เราสมบุญพูนผลด้วยผู้นำ พวกเราทั้งหลาย ไม่ใช่ลูกกำพร้าไม่มีพ่อแม่ หรือมีแต่ลูก แต่หยาบยอมแหยมทำกันไปอย่างนั้น แต่เรามีหลักมีเกณฑ์

กษัตริย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พ่อแม่ของชาติไทยทั้งชาติ เราจะต้องปฏิบัติให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมกับเรามีพ่อแม่คือวงศ์กษัตริย์ของเรา เป็นพ่อแม่เป็นแม่ของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ขอให้ภาคภูมิใจในการดำเนินของตน เพื่อสนองคุณของพระพุทธเจ้า พระมหากษัตริย์ ให้เต็มภูมิของเรานะ ให้กตัญญูต่อชาติบ้านเมือง ผู้มีอุปการะต่อเรา แม้น้อย พระพุทธเจ้ายังไม่ให้ลืมบุญคุณ นี่ชาติทั้งชาติมีคุณต่อชีวิตจิตใจเราหาประมาณไม่ได้ พวกเราจะไม่กตัญญูรู้คุณชาติให้เกิดออยู่เชียวหรือ?...”

สายบุญชาวไทยในปางก่อน : ชะตากรรมชาติ

เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณฯ เสด็จไปทรงเป็นประธานสดับพระธรรมเทศนาขององค์หลวงตา ณ วัดป่าบ้านตาด มีพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่นจำนวนมาก ร่วมในพิธีด้วย ในวันนั้นองค์หลวงตากล่าวถึงชะตากรรมบ้านเมือง ความเกี่ยวข้องโยงใยกับชาติบ้านเมือง และสายบุญสายกรรมของคนไทยที่เคยทำไว้ในอดีตกาล ดังนี้

“พวกเราชาวไทยทั้งหลาย ต่างก็เป็นสายบุญสายกรรมที่เคยร่วมสร้างสมอบรมคุณงามความดี มีความเกี่ยวข้องกัน เคยเป็นพี่เป็นน้อง เป็นสายวงศ์ญาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นลูกศิษย์ลูกหากันมาแต่อดีตกาล จึงต่างมีบุญร่วมสร้างบารมีมหาทานอันยิ่งใหญ่ นี้ด้วยกัน

เราจึงแน่ใจว่า สายบุญสายกรรมของพวกเราทั้งหลายนี้ ต้องมีความเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่อย่างนั้นรวมกันเข้าไม่ได้ ลงใจต่อกันไม่ได้ เชื้อถือกันไม่ได้ ปรึกษาไม่ได้ ผู้นำเองก็ไม่ลงใจ ที่จะปลงใจเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้ นี่ทั้งสองฝ่ายต่างทำนต่างมีความลงใจปรึกษา หมดไปมากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่ปรึกษาด้วยความเชื่อถือ ด้วยความไว้วางใจ เพื่อความปลอดภัยแก่ชาติของเรา จึงเป็นบุญกรรมของพี่น้องทั้งหลาย ตลอดถึงผู้นำคือหลวงตานี้ด้วย ว่าจะจะเป็นธรรมที่เกี่ยวโยงกันในบุพเพชาติปางก่อน ซึ่งเคยได้สั่งสมอบรมคุณงามความดี และได้สร้างบารมีมาด้วยกัน จึงเป็นญาติพี่น้อง เป็นครูอาจารย์กันมาตลอดเวลานี้ หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว จะเป็นไปไม่ได้

เรียกว่าทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหลวงตาบัว ซึ่งเป็นผู้นำก็พร้อมแล้ว พี่น้องทั้งหลายก็พร้อมแล้วในการปรึกษา และปรึกษามาตลอด

ผลแห่งการปรึกษาของทั้งสองฝ่ายนี้ จะเป็นเครื่องอุดหนุน เป็นเครื่องค้ำชูประเทศไทยเรา ให้มีความแน่อนหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความภาคภูมิใจในบุพเพเวทนา คือเราเคยสร้างความดีมาตลอด

เราก็ได้พบความดีมาเรื่อยๆ เวลานี้เราก็ได้พบความดีที่จะได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ด้วยการปรึกษากันให้เป็นมหากุศลเพราะกุศลอันนี้หาได้ยาก ..

ชะตาของเมืองไทยมีเราเป็นผู้นำ ดวงชะตานี้มันมีอยู่ ๓ จุด

จุดที่ ๑ ชะตาของประเทศไทย

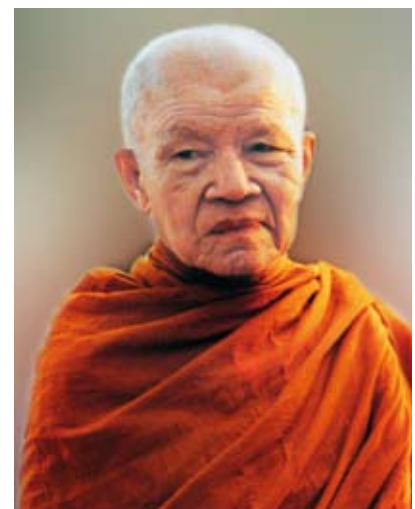
จุดที่ ๒ ชะตาของหลวงตาบัว คือต้องตาย แต่กลับไม่ตาย หมอโรงพยาบาลมาเอกซเรย์ที่วัดป่าบ้านตาดว่า เป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย เพื่อความแน่ใจจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น ทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ก็ยืนยันเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นได้เดินทางไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ คณะหมอก็ยืนยันเช่นเดียวกันว่าอีกไม่นานจะต้องตายให้เตรียมตัวไว้ อย่างช้าต้องตายก่อนเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑

จุดที่ ๓ ชะตาของลูกศิษย์ทั้งหลาย ที่จะร่วมกันทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติและพระศาสนา ...ดวงชะตา ๓ อย่างนี้รวมกันแล้วจะช่วยยกเมืองไทยขึ้นได้

หลวงตาเป็นผู้นำ ให้ทำตามที่ผู้นำบอกทุกอย่าง หลวงตาเด็ด ลูกศิษย์ต้องเด็ด พร้อมใจกันเสียสละ แม้คอขาดก็ต้องยอม ดวงชะตายังพอมีพอเป็นไปได้อยู่ต้องสำเร็จ...”

และเมื่อมีคำถามจากลูกศิษย์ลูกหาถามว่างานยกชาติบ้านเมืองครั้งนี้จะสำเร็จได้ด้วยคุณธรรมข้อใด ท่านก็กล่าวตอบทันทีว่า

“ด้วยธรรมะข้อ ‘สู้ไม่ถอย’ สู้ไม่หยุดไม่ถอยเดี่ยวชนะเอง”

สละชีวิตพิชิตสงคราม เป็นประวัติศาสตร์ชาติไทย

องค์หลวงตากกล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญที่สุดในชีวิตของท่านสองครั้งซึ่งต้องยอมทุ่มเทเสียสละถึงชีวิตและความจริงจิ่งในการต่อสู้เพื่อทำงานสำคัญดังกล่าวสำเร็จลุล่วงผ่านพ้นไปได้ดังนี้

“...นี่เป็นสงครามที่หนักมากในขั้นเริ่มแรกขั้นหนึ่ง นี่เรียกว่าขั้นหนึ่งของเรา สงครามใน

ตัวเองของเรา ระหว่างเรากับกิเลส

ที่นี้สงครามครั้งที่สองนี้เราจะรบกับความจนในประเทศไทยของเรา อันนี้ก็สละเลือดเนื้อทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความอึดพอกภายในใจแล้วเราไม่เสาะแสวงหาธรรมหาอะไรอีกแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว .. เราจึงลงจากเวทิมานี้ก็มาเสียสละชีวิตเลือดเนื้อของตัวเองเพื่อชาติของเรา จึงได้ออกสนามรบ ว่าหลวงตาบัวเป็นผู้นำ

ประกาศออกมาอย่างอาจหาญชาญชัยอย่างไม่สะทกสะท้าน .. ไม่มีความบกพร่องในการนำพี่น้องทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย สู้สงครามจนของเมืองไทยเรา ..

สละครั้งแรกสละมาภิเษก ผ่านมาแล้วสละครั้งที่สองนี้สละเพื่อรบกับความจนของเมืองไทยของเรา เพื่อจะเอาชัยชนะมาสู่เมืองไทยของเรา จึงเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง ชีวิตจิตใจมอบไว้กับเมืองไทยเราทั้งนั้น ด้วยความเมตตาสงสารเต็มหัวใจ ..

คราวนี้เป็นคราวประวัติศาสตร์ก็ว่าได้ ถ้าคราวนี้ขึ้นไม่ได้แล้วก็ไม่ทราบว่าจะคราวไหนจะขึ้นได้ มีแต่ความจะจมโดยง่ายเดียว ความจมกับความขึ้นได้เราจะเอาทางไหน ความขึ้นได้

ความชนะ นี่เราเอาทางนี้ ให้ต่างคนต่างเสียสละ อย่าถอยหลังนะ มีห่าบาทแบ่งสองบาทหรือสิบสลึง เสียสละลงไป นี่เรียกว่าเราสร้างมหาทาน ทานเพื่อชาติเราไม่เคยทานทานเพื่อคนนั้นคนนี้อะไรๆ เราทานมา ต่างคนต่างทานมาด้วยกันแล้ว แต่ทานนี้เป็นทานมหา-กุศลอย่างยิ่ง ทานเพื่อชาติของเราเรายังไม่เคยได้ทำ

ขอให้ต่างคนต่างสร้างมหากุศลขึ้นสู่เมืองไทยของเรา เราก็จะมีกุศลชุ่มเย็นมากที่สุด จนกระทั่งวันตายเราก็ตายด้วยความชุ่มเย็น ตายด้วยความสง่างามในเมืองไทยของเรา นี่เรียกว่าเราสร้างมหากุศล มหากุศลอันยิ่งใหญ่ ทำเมืองไทยของเราให้ร่มเย็นทั้งชาติเลย...”

สมเด็จพระเทพฯ กับหลวงตา..เท่านั้น

วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ องค์หลวงตาได้รับนิมนต์ให้เข้าชมสถานที่เก็บทองคำของชาติ ณ ห้องมั่นคง ธนาคารแห่งประเทศไทย จึงมีโอกาสได้สอบถามถึงปริมาณทุนสำรองทองคำกับบุคคลผู้รับผิดชอบโดยตรง คำตอบในตอนนั้นถึงกับทำให้ท่านรู้สึกสะเทือนใจอย่างมาก ดังนี้

“...นี่ทองคำเก็บเล็กผสมน้อยไปตลอดนะ ฝนตกทีละหยดละหยาดสามารถทำทองฟ้ามหาสมุทรให้เต็มด้วยน้ำได้ นี่น้ำใจของพี่น้องชาวไทยที่รักชาติพากันเสียสละคนละหยดละหยาด เท่ากับเม็ดฝนที่ตกลงมาจากท้องฟ้า จะทำพื้นแผ่นดินให้เต็มได้ อันนี้ก็เหมือนกัน

คลังหลวงของเราบกพร่องมากนะ เราเป็นผู้ไปดูเอง คลังหลวงทองคำนี้ไม่มีใครดู เรียกว่าห้ามกันเด็ดขาด ได้ทอดพระเนตรเฉพาะสมเด็จพระ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ทอดพระเนตรทองคำที่ใช้เป็นทุนสำรอง

พระเทพรัตนราชสุดาฯ เท่านั้น .. แล้วก็หลงตาเป็นองค์ที่สอง .. ตอนที่เรามาบอบทองคำ เจ้าหน้าที่ได้รับผิดชอบมานิมนต์เราเข้าโดยเฉพาะเลย .. เจ้าหน้าที่เขาบอกว่า นี่ทรงทอดพระเนตรเฉพาะสมเด็จพระเทพฯ เท่านั้น .. แล้วกับหลงตาเป็นองค์ที่สอง เขานิมนต์เราเข้าไปทุกห้องทุกหับทุกชอกทุกมุม บรรดาที่ทองคำเก็บไว้ตรงไหนบอกหมดละเอียดลออ เราก็คือผู้ถาม ถามเพื่อรู้เหตุผลกลไกความบกพร่องหรือสมบูรณ์อย่างไรบ้างในคลังหลวงของเรา เพื่อประเทศชาติของเรา ..

ไปเห็นด้วยตาของตัวเองแล้วรู้สึกหัวใจเสียวๆ เสียววาบอยู่ คือไปดูทองคำของชาติแล้วรู้สึกว่ตักใจอยู่ ทั้งชาติมีแค่นี้หรือ ทั้งชาติมีเท่านี้หรือ ใจหายอยู่นะ เราจึงได้เตือนพี่น้องชาวไทยทั้งหลายให้เห็นความสำคัญให้มากให้เป็นหลักของชาติ หัวใจของเมืองไทยอยู่ตรงนั้นแหละ เราไปดูที่หัวใจของไทยเลย .. เพราะเขาเห็นว่าเราช่วยชาติ อยู่ๆ เขาก็นิมนต์เราไปดูทองคำ ทองคำนี้อยู่ใต้ดินนะ ลงลิฟท์ไปแล้วก็ไปดู อยู่ในลูกกรง เป็นลูกกรงเหล็กใหญ่ๆ มองเห็นทองคำชัดเจน ..

จึงได้ประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบว่ทองคำเราในคลังหลวงเรามีน้อยมากให้พากันพิจารณา คลังหลวงคือหัวใจของ

เราทุกคน ในประเทศไทยนี้หัวใจเราอยู่ที่คลังหลวงทุกคนๆ ให้พยายามหาทองคำให้ได้สืบทอดลมหายใจ ต่างคนต่างพยายามคนละเล็กละน้อยเพิ่มลมหายใจในคลังหลวงของเรามากขึ้นๆ เราจะได้มีความอบอุ่นแน่นอนหนามั่นคง ..

เมืองไทยเราทองคำไม่ได้มีมากนักะ ก็เราไปดูเอง พอไปดูเราออกมาก็ประกาศข้างทันทีเลยเรื่องทองคำ จะไม่มีเป็นลมหายใจให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้หายใจนะ ทองคำจะไม่มีเหลือแล้วทำอย่างไรกัน จึงได้พ่นขึ้นมามีได้ทองคำขนาดนี้แหละ พอหายใจได้บ้าง ประเทศไหนๆ เราสอบถามหมด เห็นไหมละธรรมชาติธรรมไม่ต้องหาคุยเขี่ยขุดค้นที่ไหนไปเรียนที่ไหนมาพูดมันก็พูดได้ถูกต้อง เช่นเราสืบถามว่าทองคำในเมืองไทยเรานี้ที่ไปฝากในประเทศนั้นประเทศนี้เพื่อประกันตัว เวลาติดหนี้ติดสินเขาจะได้เอาทองคำเป็นเครื่องยืนยัน

เราคิดว่าเรียบร้อยแล้วก็ถาม ไปฝากเมืองไหนบ้างละทองคำ เมืองนั้นเท่าไร เมืองนี้เท่าไร บอกตรงเป้งเลยนั่น เราไปยุ่งอะไรเกี่ยวกับใคร แต่เรื่องของธรรมละเอียดยี่ถามเข้าไปก็ถูกเป้งๆ เช่นอย่างสหรัฐตั้ง ๕๓ ตัน ทองคำของเราไปอยู่ในสหรัฐตั้ง ๕๓ ตัน ในอังกฤษ ๕ ตัน ปรากฏว่ามี

สองประเทศเท่านั้นละ คือเราไปถามจริงๆ เหตุที่ได้ถามก็เนื่องจากวันนั้นเป็นวันที่เราเอาทองคำและดอลลาร์เข้าไปมอบคลังหลวง หัวหน้าคลังหลวงก็นิมนต์เราไปตอนนั้นละ เพราะมีหวัง เมื่อเชิญเราเข้าไปแล้วเหตุการณ์ต่างๆ มันจะเกิดขึ้นในทางผลบวก คิดว่าอย่างนั้นละ

ไปก็เป็นจริงๆ พอเข้าไปดูเรื่องเรียบร้อยออกมาแล้วก็ออกสละ เป็นผลบวกขึ้นมาเรื่อยๆ คุยเขี่ยหาทองคำได้มาเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ ถ้าไม่ได้ไปดูก็ไม่ได้อะไร หากได้ก็เล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้รุนแรงเหมือนเราไปเห็นเหตุการณ์มาแล้วพูดได้เต็มปาก ส่วนได้ส่วนเสียพี่น้องชาวไทยเราทราบทั่วหน้ากัน...”

ทองคำ หลักประกันชาติ

ในการรับบริจาคเงินดอลลาร์และทองคำเข้าโครงการช่วยชาติขององค์หลวงตานัน ท่านให้ความสำคัญกับ
“ทองคำ” มากกว่า

ประเภทอื่นด้วยเหตุผล ดังนี้

“...เมืองไทยเรานี้คราวนี้เป็นคราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว ถ้าทรงตัวได้เอาตัวรอดได้ก็เป็นคราวนี้ ถ้าคราวนี้ไม่ได้แล้วไม่มีหวังว่านั่นเลยนะ ไม่ทราบว่าจะใครจะมาสามารถยกเมืองไทยทั้งประเทศขึ้นได้ นี่ลงศาสนา พระมหากษัตริย์พี่น้องชาวไทยเรายกไม่ขึ้นแล้วไม่มีใครยกขึ้นว่าจ้ะเลย เราเอาตรงนี้ตรงสำคัญ ..

ทองคำเป็นสำคัญมากที่สุด เพราะทองคำเป็นหัวใจของชาติ ชาติไหนก็ตามที่มีทองคำมากชาตินั้นสง่างาม เป็นที่เกรงขามของโลกทั่วๆ ไป ถ้าชาติไทยมีทองคำน้อยและไม่มีทองคำชาตินั้นเหลวไหล ไม่มีศักดิ์ศรีตั้งมาอะไรเลย ศักดิ์ศรีทั้งหลายมันไปขึ้นอยู่กับสมบัติเครื่องประดับชาตินะ เหล่านี้เป็นเครื่องประดับ

ชาติเรา อยู่แต่ตัวเฉยๆ ก็ไม่ผิดอะไรกับสัตว์มนุษย์เรามีคุณค่าเพราะเครื่องประดับประจำชาติมนุษย์ และศีลธรรมเป็นของสำคัญมากที่สุด

นี่ละที่เราเห็นทองคำเข้ามาสู่คลังหลวงของเราไหลเข้ามาเรื่อยๆ ขึ้นจากความรักชาติของเรา ความรักชาติและความสามัคคี ฟังเสียงหัวหน้า หัวหน้าคิดเป็นธรรมพาก้าวเดินอย่างไรให้เดินตามนั้น เราเป็นลูกชาวพุทธ หัวหน้าของเราคือพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก นานธรรมที่ประกาศธรรมสอนโลกอย่างถูกต้องแม่นยำมาสั่งสอนพวกเรา ให้พยายามเดินตามธรรม เดินตามอย่างอื่นแล้วไม่ค่อยแคล้วคลาดปลอดภัยนะ ส่วนเดินตามธรรมนี้สงบ่มเย็นเป็นลำดับ ..

นี่เราไม่ได้ว่าจะเอาน้อยๆ นะ คราวนี้ทองคำจะเอาเป็นตันๆ ไม่ใช่หน่อยๆ นะ ไม่งั้นไม่เหมาะกับชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาติใหญ่โตตั้ง ๖๐ กว่าล้านคน ทองคำไม่ได้กีดกันเป็นประโยชน์อะไร ไม่สมชื่อสมนามกับเมืองไทยของเรา

ให้มันเข้มแข็งซี ให้เขาได้เห็นความสามารถของคนไทยเราคราวนี้ เป็นยังงี้เมืองไทยคราวนี้ มีพระนำหน้าด้วย ศาสนา พระมหากษัตริย์ นำหน้าเป็นยังงี้เวลานี้ เขาก็ยังจะจ้องมากละ เอากันให้เต็มยันทุกคนนะอย่าถอยหลัง ถอยไม่ได้ เวลานี้ถอยไม่ได้ ฟังแต่ว่าถอยไม่ได้ ให้ก้าวหน้าเรื่อยไป

คนทุกคนเป็นคนไทยด้วยกันทั้งนั้น เวลากระเทือน กระเทือนทั่วประเทศไทยเหมือนกันหมดเลย เวลาชุมนุมก็ชุมนุมทั่วกันหมด เพราะฉะนั้นจึงให้พากันตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติหน้าที่ของตนเต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่าถอยหลัง แล้วมีพระนำหน้าเสียด้วย ศาสนานำหน้า พระมหากษัตริย์นำหน้าด้วย เป็นมามงคลอย่างยิ่งแก่ชาติไทยของเรา แก่โครงการของเราแล้ว...”

รวมใจชาวไทย เป็นหนึ่งเดียว..เพื่อชาติ

เมื่อพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศได้รับรู้ข่าวสารในโครงการช่วยชาติแล้วต่างมีน้ำใจอยากร่วมบริจาคช่วยชาติกับองค์หลวงตา หน่วยงานจากจังหวัดต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งฝ่ายบรรพชิตและฆราวาสจึงขานรับด้วยการเป็นตัวแทนขออาราธนาอานิสงค์องค์หลวงตาไปแสดงธรรมในที่ต่างๆ ทำให้องค์หลวงตาในวัยชรากว่า ๘๕ ปี ต้องอดทนตรากตรำเดินทางไปทั่วทุกสารทิศเพื่อรวบรวมหัวใจชาวไทยเป็นหนึ่งเดียวเพื่อชาติ ดังนี้

“...ขอให้พี่น้องทั้งหลายผู้รักชาติ จงรวม

น้ำใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อเทิดทูนชาติไทยของเราด้วยการบริจาคอุดหนุนชาติไทยของเราให้กระตือรือร้นโดยลำดับ เราจะมีความร่วมมือเป็นสุขทั่วหน้ากัน แล้วงานที่หลวงตาเป็นผู้นำนี้ ไม่มีกั๊กมีเหล่า ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีกรรมมิเวรต่อผู้ใด ไม่ได้นำด้วยมิโลภเข้ามาแฝงเลยเป็นธรรม จึงไม่มีคู่กรรมคู่เวร ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีข้าศึกศัตรู ไม่มีกั๊กนั้นกั๊กนี้ มีแต่ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันล้วนๆ ที่พร้อมเพรียงกันบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา ..

น้ำใจเป็นของสำคัญ อันนี้แหละที่จะหนุนเมืองไทยของเราให้ส่งงานขึ้นไปโดยลำดับ ก็คือความรักชาติความสามัคคีซึ่งกันและกัน และด้วยความต่างคนต่างเสียสละช่วยกัน ใครอยู่

บ้านนอกในเมืองที่ไหน ก็คือคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกัน มีสิทธิที่จะหนุนเมืองไทยเราได้ทุกๆ คน เราจงพากันหนุนเมืองไทยของเราขึ้นให้ได้ สมบัติที่จะมาหนุนเมืองไทยนั้นตั้งไว้ตามโครงการ ก็มีทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ..

โดยปกติแล้วเราไม่เคยเกี่ยวข้องกับเงินกับทองแต่ไหนแต่ไรมา แต่มาคราวนี้ได้เป็นเจ้าก็เจ้าการ เจ้าอำนาจเกี่ยวกับการเงินการทอง การเก็บการรักษาเสียแล้ว เพราะเรารักษาความแคล้วคลาดปลอดภัยในสมบัติเหล่านี้ไม่ให้รั่วไหลแตกซิมไปสถานที่ใด นอกจากจะให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายคือความปลอดภัยเท่านั้น จึงต้องได้เข้มงวดกวดขัน...”

ความเสียสละมีน้ำใจเฉลี่ยเผื่อแผ่เป็น

ประชาชนทุกเพศทุกวัยทุกสาขาอาชีพทุกหมู่เหล่าทั่วสารทิศต่างน้อมใจมาร่วมบุญสละทรัพย์สินเงินทอง เพื่อช่วยชาติกับองค์หลวงตา

ธรรมพื้นฐานที่อยู่ในจิตใจชาวไทยมาแต่รุ่นปู่ย่า ตายายดั้งเดิมมานานมาแล้ว ดังนั้นเมื่อถึงคราว ยากของบ้านเมืองมีความจำเป็นต้องช่วยกัน พี่น้องชาวไทยจากทุกภาคทุกภาษาทุกท้องถิ่นซึ่ง ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นก็สามารถร่วมมือร่วมใจได้อย่างรวดเร็วเพราะมี ศาสนาเป็นผู้นำ จึงไม่มีทิฐิมานะไม่แบ่งกลุ่มไม่มี ก็มิเหล่าอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนี้

“...งานคราวนี้เป็นคราวที่ใหญ่โตมาก เรียกว่างานของชาติเลยเถียวนะ งานนี้ไม่มีกัก ไม่มีเหล่า ไม่มีฝักมีฝ่าย เมืองไทยเราทั้งชาติ รวมเป็นหัวใจดวงเดียวกันยกขึ้น ยกชาติบ้าน เมืองของเราขึ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น งานนี้เป็น งานของศาสนา เป็นงานของธรรม มีพระสงฆ์ เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย รวมหัวใจเป็นอัน เดียวกันแล้ว ยกชาติของเราให้ขึ้นอย่างรวดเร็ว เวลาที่กำลังตกอับมาก จึงต้องได้ช่วย กันเต็มเม็ดเต็มหน่วย มิหน้าข้าศาสนาต้องนำ ศาสนาที่ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ศาสนาไม่เป็นภัย ต่อผู้ใด เป็นแต่คุณล้วนๆ นำประเทศไทยของเราให้ขึ้น ด้วยคุณธรรม ด้วยความสามัคคี ด้วยความรักชาติ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็น ความเสียสละทั้งนั้น

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ร่วมมือร่วมใจกัน อย่าคิดว่านั้นเป็นของคนนั้น นี่เป็นของคนนี้ นั้นเป็นของคนนั้น นี่เป็นของคนนี้ ไม่ถูกกับ ความมุ่งหมายของศาสนา ที่รวมประสานกัน เข้าไปให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ใช่ทำความ แยกแยกต่อกันด้วยโครงการที่ช่วยชาติคราวนี้ ไม่มีอย่างนั้น...”

แม้พี่น้องชาวไทยอยู่ในที่ห่างไกล ก็ยังมีน้ำใจเสียสละทำบุญช่วยชาติกับองค์หลวงตา

องค์หลวงตาเคยกล่าวถึงสาเหตุที่คนไทยมีความกลมเกลียวเข้ากันได้ง่าย ก็เพราะมีหลักธรรมฝังลึกอยู่ในใจเป็นพื้นฐาน เมื่อมีน้ำใจต่อกันแล้วจึงเข้ากันได้สนิทใจ ดังนี้

“...โลกเราอยู่ด้วยกันได้ด้วยอำนาจแห่งการเสียสละ คือการให้ทานต่อกัน ความช่วยเหลือกัน มีแต่การเสียสละทั้งนั้น โลกถ้าไม่มีการช่วยเหลือ ไม่มีการให้ทาน เฉลี่ยเพื่อแผ่กันแล้ว ไม่มีความหมาย โลกมีความหมายมากน้อย อยู่กับการเฉลี่ยเพื่อแผ่ มีน้ำใจต่อกัน ความมีน้ำใจต่อกันนี้สำคัญมาก ผู้มีน้ำใจต่อกัน เฉลี่ยเพื่อแผ่กัน ความเสียสละก็ย่อมมีได้

ถ้าไม่มีน้ำใจ ไม่มีแก่ใจแล้ว อะไรๆ ก็หลุดมือออกไปไม่ได้ ที่นี้อยู่กันเป็นร้อยเป็นพันก็ไม่มีใครดูแลกัน นี่แหละความไม่มีแก่ใจ เพราะฉะนั้นจึงว่า มีมากเท่าไรก็ตาม ถ้าไม่มีความเสียสละ ไม่มีแก่ใจแล้ว ไม่มีความหมายทั้งนั้นแหละมนุษย์เราอยู่ร่วมกัน จะอยู่ใกล้อยู่ไกลไม่สำคัญ สำคัญที่น้ำใจที่มีต่อกัน อันนี้สำคัญมาก

ชาติชั้นวรรณะมันตั้งไปตามลักษณะเฉยๆ มันก็คนนั้นแหละ แต่โดยหลักธรรมแท้คือคนเกิดมาจากท้องพ่อแม่ด้วยกัน ไม่ได้เกิดมา

จากท้องเทวดาที่ไหน มาเกิดเป็นคนแล้วก็ว่าชาตินั้น ชั้นนั้น วรรณะนี้ไป ว่ากันไปเฉยๆ ดีไม่ดี เอาสิ่งเหล่านี้มากระทบกระเทือนกัน ไม่ใช่ของดี ความไม่ถือกัน มีน้ำใจ อันนี้สำคัญมาก ไกลไกลไปไหนไม่อดอยากไม่ตาย คนเรามีความเสียสละต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน คนเราย่อมสนิทกันได้อย่างง่ายดาย ไม่จำเป็นจะต้องเกิดมาในพ่อแม่เดียวกัน แม้แต่พ่อแม่เดียวกัน ยัง

ทะเลาะกันได้ เอาถือเป็นความสนิทติดจมจริงๆ ไม่ได้

มันสำคัญอยู่ที่น้ำใจ ถ้ามีน้ำใจแล้ว คนเราย่อมเข้ากันได้สนิท ต่างคนต่างเสียสละกันอย่างนี้แหละดี มนุษย์เราจะได้มีคุณค่า มีความชุ่มเย็นเป็นสุข .. มนุษย์นี้เท่านั้นที่มีน้ำใจต่อกันได้มากกว่าสัตว์อื่นๆ เพราะมนุษย์นี้รู้ดีรู้ชั่ว รู้บุญรู้บาป...”

องค์หลวงตามเตาเดินทางไปรับต้นผ้าป่าช่วยชาติ และแสดงธรรมเทศนาแทบทุกจังหวัดทั่วประเทศ

วราชการแทบทุกหน่วยงานได้มีนิมนต์หลวงตาไปรับผ้าป่าช่วยชาติ

ผู้ใหญ่ต้องเป็นผู้นำ เสียสละเพื่อชาติ

ความร่วมมือร่วมใจของผู้ช่วยน้อยโดยมีผู้ใหญ่ในหน่วยงาน ในจังหวัด หรือในประเทศ ออกมาเป็นผู้นำร่วมแรงร่วมใจกษัตริย์ไทยของเรา เป็นการแสดงออกถึงความสามัคคีได้อย่างชัดเจน ดังนี้

“...ตั้งพี่น้องทั้งหลายได้นำเครื่องบริจาคนประเภทต่างๆ มาวันนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่มีความค่าออกจากน้ำใจแห่งความรักชาติของพี่น้องทั้งหลายได้มาช่วยเหลือกัน ปรากฏสง่างามอยู่ที่ศาลาและที่อื่นๆ ในบริเวณนี้เต็มไปหมด ..

ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพี่น้องทั้งหลาย เพราะผู้ใหญ่สำคัญมากที่สุด ในครอบครัวเหยาเรือนก็มีพ่อบ้านแม่เรือนเป็นที่อยู่ของเด็กๆ หลากๆ ในสกุลนั้นๆ ถ้าผู้ใหญ่ไม่มี ผู้ปกครองไม่มี หากหากหาเกณฑ์ไม่ได้

ที่บ้านเมืองของเราต้องมีผู้ใหญ่ เช่น จังหวัด...ก็มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นผู้นำมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นหลักอันใหญ่โต เป็น

ความอบอุ่นของพี่น้องทั้งหลาย วันนี้จึงมีความสง่าราศีมากในงานของเรา เพราะมีท่านผู้ใหญ่มาประดับเกียรติแก่จังหวัดและชาติไทยของเราให้สง่างาม

ถ้ามีตั้งแต่เด็กเล็กเด็กน้อยตาสีดาสาขวนขวายทำกัน โดยผู้ใหญ่บงการ ผู้ใหญ่ไม่สนใจอย่างนี้ เรียกว่าเสียความงาม เสียความสง่าราศี ไม่มีคุณค่าประการใด ดีไม่ดีเขายังตำหนิผู้ใหญ่อีกด้วย .. หากความร่มเย็นให้ประชาชนพลเมืองไม่ได้ อย่างนี้เขาก็อาจยกโทษได้

ต่อเมื่อมีผู้ใหญ่มาเป็นผู้นำแล้ว ทำไมใครจะไม่อบอุ่น ต้องมีความอบอุ่นทั่วหน้ากัน ตั้งแต่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดและรองลงมาตามลำดับลำดับ ข้าราชการทุกหน่วย ตำรวจ ทหาร ประชาชน ข้าราชการทุกหน่วยพร้อมเพรียงกันมาให้ความสนับสนุนและความร่มเย็นแก่พี่น้องชาวไทยและชาติไทยของเราแล้ว ต้องเป็นงานที่มีสง่าราศีมาก...”

ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดทั่วประเทศ ต่างก็เป็นตัวแทนพี่น้องประชาชนในจังหวัดนั้นๆ ทำหนังสือนิมนต์หลวงตาไปแสดง

ธรรมช่วยชาติไม่เว้นแม้จังหวัดเดียว ซึ่งท่านก็เมตตาเดินทางไปเยือนแทบทุกหนทุกแห่งทั่วประเทศ มีเพียงภาคใต้ที่ท่านตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องเดินทางไปเยี่ยมเยียนและรับผ้าป่าช่วยชาติด้วยตนเองให้ได้ เพราะท่านให้ความสำคัญกับภาคใต้มากถือเป็นภาคใหญ่เมื่อถึงเวลาก็จะเดินทางไปในคราวเดียวกัน แต่ในระยะต่อมาสุขภาพของท่านกลับทรุดโทรมลงมาก การเดินทางจึงลดลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ยิ่ง ดังนี้

“...พี่น้องทั้งหลาย จังหวัดนราธิวาสนี้ไกลหลวงตาเคยไปแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ .. ทางภาคใต้ก็ไปอยู่เรื่อยๆ แต่ส่วนมากไปธุระก็เหมือนกับเป็นผู้ต้องหาไป ต้องจองจำไปตามวันตามเวลาที่นั่นที่นี่ ไม่ได้เป็นอริยาถัยของตัวเอง จึงไม่ค่อยสะดวกสบาย ไปหลายครั้งเหมือนกันไปทางเครื่องบินก็ไป ไปทางรถยนต์ก็ไป

จากนั้นมาแก่แล้วยังรู้สึกเสียใจ ยังประกาศออกให้พี่น้องทางภาคใต้เราทราบทั่วถึงกันอยู่ว่า เราตั้งโปรแกรมไว้เรียบร้อยแล้วทั่วประเทศไทยนะ คือในการช่วยชาติคราวนี้เราจะไปเทศน์ทุกภาคเลย กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ภาคใต้เป็นภาคใหญ่ เรากำหนดไว้ว่าจะ

สุดท้าย พอไปภาคนั้นภาคนี้อันเสร็จแล้วก็ลงภาคใต้ จนกระทั่งทั่วถึงหมดแล้วค่อยขึ้นมา .. ที่นี้เวลาเที่ยวไปเทศน์ไปๆ อ่อนลงๆ สุดท้ายภาคอื่นๆ ก็จะไม่หมด ภาคใต้เลยไปไม่ได้เลย เพราะเหตุนี้เองนะ

เราเคยไปพังงา พักพังงาคินหนึ่งไม่ได้พักนาน แล้วก็ไปภูเก็ตคินหนึ่งแล้วกลับมา ไม่ได้เที่ยว ไปพักวัดท่านอาจารย์เทศก์ พอตื่นเช้าก็มาเลย ไม่ได้เข้าไปในเมืองนะ ไม่ได้ไปทั้งสองแห่ง ไปพังงา ภูเก็ต ไม่ได้เที่ยวเลย ไม่ได้เที่ยวทั้งนั้น ส่วนที่หาดใหญ่หลวงตาเคยไปพักแล้วที่วัดควนจง พอถึงสถานีควนจงก็ขึ้นเขาเลย ไปพักภาวนาอยู่นั้น อยู่ใกล้เขา อยู่ที่นี่สบายหน่อยเพราะได้ภาวนา สบายดี สงัดเงียบ ไปพักอยู่หลายวัน ท่านมหาจิตอยู่ที่นั่น คุณกันมานานแล้วแหละ ท่านอยู่ที่นั่น อยู่ใกล้เขา กุฏิขึ้นไปตั้งข้างบน .. ส่วนมากพระท่านชอบอยู่ติดเขาไม่ค่อยชอบขึ้นหลังเขา ก็คืออยู่ สงบสงัดเงียบ ไปบิณฑบาตตามสวนเขา ('วัดนี้อยู่อำเภอนาหม่อมคะหลวงตา') วาสนามิแค่นั้น กุดถ้วนเลย ไม่ได้ไปอีก ไปสงขลา หาดใหญ่นี้ดูว่าตั้งแต่ปี ๒๕๒๗* .. ลูกศิษย์ทางหาดใหญ่ เขาก็มาเยี่ยมอยู่ .. มาพักภาวนาอยู่นาน เขาเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน เดิมจริงๆ เป็นลูกศิษย์อาจารย์เม้า แต่อาจารย์เม้าเสียไปนานแล้วแหละ เขาเป็นลูกศิษย์ท่านเรื่อยมา .. เขามาต่อว่าว่าเราไปแล้วไม่ไปอีกเลย ..

คิดถึงอยู่ตลอดเวลาคิดถึงบรรดาลูกศิษย์ลูกหา เพราะได้กำหนดไว้แล้วก็เคยบอก ออกทางวิทยุก็ออกแล้วนี้ เราไม่ได้พูดมีเสน่ห์มีเหลี่ยมมีสันมีคมอะไร เราพูดอย่างตรงไปตรงมาด้วยความเป็นอรรธเป็นธรรมล้วนๆ เรากำหนดกฎเกณฑ์ไว้หมดเลยทั่วประเทศไทย คือวาระสุดท้ายจะเอาทางภาคใต้ของเรา กำหนดไว้เนะทางโน้นทางนี้แล้วก็เข้าภาคใต้เรา คือภาคใต้เป็นภาคใหญ่ใช้ไหมละ พอกลับมาที่นี้ก็ทิ้งตุมเลยหงายว่าจั้นเถอะนะ ยังไม่ถึงไหน เอ้า มัน

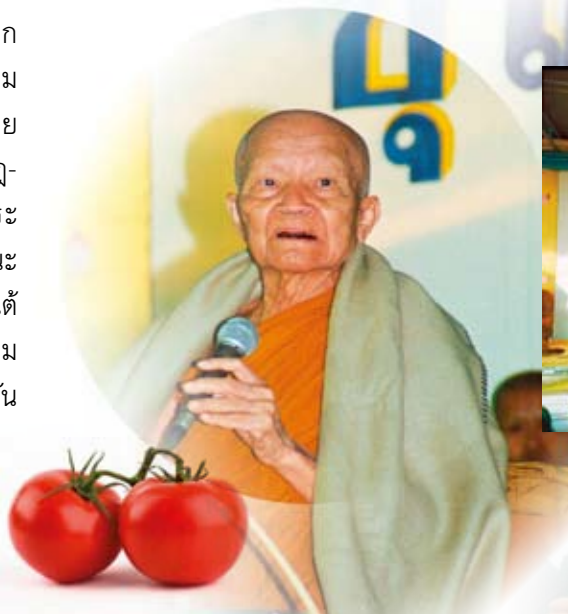
เริ่มหงายไปแล้วๆ เอ้า ยังไงๆ สุดท้ายก็เลยต้องยอมรับ ไปไม่ได้แล้ว อย่างนี้แหละ

จึงได้ประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ เฉพาะอย่างยิ่งคือทางภาคใต้ของเรา ซึ่งผิดความมุ่งหมายของเราที่ตั้งไว้แล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ ธาตุชั้นธรมันพาให้ล้มไปเลย นี่ละเรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น จึงได้ประกาศออกให้พี่น้องทั้งหลายทราบเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคใต้ของเรา อย่าเสียอกเสียใจ อย่างน้อยยกน้อยใจอาจารย์นี้เป็นอาจารย์ของคนทุกคนของคนทุกภาค ของเมืองไทยทุกชีวิตเราบอกนะ เมื่อมันไปไม่ได้มันก็ต้องยอมรับว่าไปไม่ได้ ก็บอกอย่างนี้ เอ้า ที่นี้ต่างคนต่างอุตส่าห์พยายามก็แล้วกัน ก็บอกอย่างนี้..."

* องค์หลวงตาและคณะมีโอกาสไปเยือนทางภาคใต้โดยรถยนต์ของคหบดีชาวหนองคาย ปรากฏว่ารถคันดังกล่าวได้เสียในระหว่างการเดินทางไปหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ศิษย์ทางหาดใหญ่ได้อาสาเป็นธุระจัดการให้จนรถใช้งานได้ตามปกติ ยังความซาบซึ้งใจแก่องค์หลวงตาอย่างฝังลึกมีลมเลื่อน ทำให้ท่านมักปรารภถึงศิษย์ทางหาดใหญ่และเหตุการณ์ในครั้งนั้นเสมอๆ

น้ำใจคนจนเพื่อชาติ

ชาวสวนกลุ่มหนึ่งเป็นคนจนไม่มีเงินมีทองบริจาคแต่มีใจอยากช่วยชาติ จึงอุตส่าห์รวบรวมกันขายมะเขือเทศ ตั้งใจว่าได้เท่าไรก็จะร่วมบริจาคช่วยชาติกับท่าน น้ำใจแห่งการช่วยชาติครั้งนี้ทำให้องค์หลวงตาซาบซึ้งในน้ำใจอย่างมาก ดังนี้

แม้ทรัพย์สินเงินทองมีอยู่จำกัด แต่ด้วยใจรักชาติก็ยังพร้อมใจร่วมบุญกับองค์หลวงตา ด้วยการบริจาคผลผลิตทางการเกษตรที่มาจากน้ำพักน้ำแรงของตน

“...ไปวันนี้ ไปจากน้ำใจ เขาจะบริจาค รวมกันขายมะเขือเทศทอดตลาดไปเลย ได้ก็บาทก็สตางค์ก็ตามจะเอาเงินจำนวนนี้เข้ามาช่วยชาติ นี่ฟังแล้วถึงใจนะเรา เพราะเราช่วยชาติด้วยความถึงใจจริงๆ ไม่ได้ช่วยแบบจืดๆ จางๆ นะ เราช่วยจริงจิงอย่างที่สุด ที่ติดที่ติดอยู่นี้มีแต่เพื่อช่วยชาติอย่างเดียวเท่านั้น

ถ้าใครไม่เห็นความสำคัญของชาติก็เรียกว่าคนนั้นไร้สาระ ไม่มีชาติเกิดกับเขา ไม่มีชาติเป็นหลัก ไร้ค่าไม่มีราคาเลย คนประเภทนั้นถ้าอยู่ใกล้ริมแม่น้ำโขงให้เขี่ยลงแม่น้ำโขงนะ เข้าใจไหม ถ้าอยู่ใกล้ทะเลให้เขี่ยลงทะเล อย่าให้ตกค้างอยู่ในเมืองไทย คนไม่มีหลักมีเกณฑ์ คนไม่รักชาติ ต้องเขี่ยลงทะเล ให้พวกที่เขารักชาติอยู่ในเมืองไทย ..

ที่รักชาติอุตส่าห์ชวนขววยรวบรวมกัน .. บริจาคเพื่อช่วยชาติ เราฟังแล้ว ถึงใจนะ มันสำคัญอยู่ที่น้ำใจ ความรักชาติหนุนชาติ รักษาชาติเป็นสิ่งที่เปี่ยมมงคลมากที่สุด ก็เหมือนลูกรักพ่อรักแม่ พ่อแม่จะเป็นคนมีคณจน ลูกรักด้วยกันทั้งนั้น คนจนก็รักพ่อรักแม่ คนมั่งมีก็รักพ่อรักแม่ หลักใหญ่อยู่ที่รักพ่อแม่ของตน นี่คือชาติของตน นั่นเราเอาตรงนี้ละ คนมีคณจนไม่สำคัญ ความรักชาติสำคัญมากที่สุด ..

วันนี้จะไปเทศน์อนุโมทนา น้ำใจที่รักชาติอุตส่าห์พยายามรวบรวมกัน มีมากมีน้อย ชาวสวนด้วยกัน รวมมาเป็นน้ำใจช่วยชาติของเรา เคนมากนะ พี่น้องทั้งหลายให้ฟังให้ถึงใจนะ เขาเป็นคนทุกชนคนจนเป็นชาวสวนวิ่งเต้น

ชวนขายหามามากน้อย เขายังอุตสาห์มาหนุนชาติของตัว มันควรจะเป็นคตัตวอย่างทั่วประเทศไทยของเรา...”

การช่วยชาติ เป็นกิจของสงฆ์

องค์หลวงตากกล่าวถึงความเสียสละของพระภิกษุสามเณรจำนวนมากจากทุกภาคทั่วประเทศ แสดงสามัคคีธรรมออกจากป่าเขาแม้ในถิ่นทุรกันดารร่วมบริจาคเงินและทองคำเข้าในโครงการช่วยชาติ ดังนี้

“...นี่แหละที่จะออกมาในครั้งหนึ่งๆ ละออกมาจากป่าจากเขา ท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ เขาอยู่ตามที่ต่างๆ แล้วก็มารวมกัน รวมนี้ก็แสดงน้ำใจของผู้มีธรรม ผู้มีธรรมย่อมมีจิตใจกว้างขวาง ย่อมมีจิตเมตตามีจิตใจสะอาด แสดงออกมาด้วยความเป็นมงคลแก่โลกแก่สงสาร ดังพระพุทธเจ้าท่านเสด็จไปไหน เป็นมงคลแก่โลก พระสาวกไปไหน เป็นมงคลแก่โลก เป็นนื่อนาบุญอันชุ่มเย็นของโลก นั่นนะท่านไปอย่างนั้นนะ

ที่นี้ถ้าหากผู้สืบต่อสายธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน ไม่นานก็น้อยต้องแสดงออกซึ่งน้ำใจอันดีงามนี้แหละ เรียกว่า ออกมาจากใจที่ขาวสะอาด ออกมาจากใจที่มีเมตตาเฉลี่ยเพื่อแผ่ต่อกัน นี่ชาติไทยของเราเวลานี้กำลังจมนตรอกจมนมูทั้งประเทศ

นี่แล้วพระสงฆ์เหล่านี้ที่อยู่ในเมืองไทยนี้เป็นลูกของใครบ้าง เอาซิ ไล่เข้าไป พระสงฆ์ที่มาเป็นพระสงฆ์ไทยอยู่เวลานี้ เป็นลูกของใคร ลูกมีพ่อแม่แม่ ปู่แม่ของพระสงฆ์นี้อยู่ตามป่าตามเขา อยู่ตามที่ต่างๆ ทั่วประเทศไทย อยู่ที่ไหนมีหมดพ่อแม่ของพระสงฆ์ในสมัยปัจจุบันนี้

เวลานี้กำลังตกทุกข์ได้ยากลำบากทั่วประเทศไทยเรียกว่าพ่อแม่ของสงฆ์ไทย เราที่กำลังได้รับความตกทุกข์ได้ยากลำบาก แล้วทำไมลูกสงฆ์คือลูกมีพ่อแม่ ลูกพระสงฆ์ไทยซึ่งมีพ่อแม่แล้ว ทำไมจึงจะใจดำน้ำขุนช่วยพ่อช่วยแม่ไม่ได้ พ่อแม่กำลังตกทุกข์ได้ยากลำบากเข็ญใจ

นี่พระสงฆ์ออกมาช่วยนี้ เรียกว่า ทำกิจ

พระภิกษุสงฆ์ทั้งฝ่ายมหานิกายและธรรมยุต ทั้งสายปกครองและสายกรรมฐานจากทุกสารทิศ ต่างก็แสดงความรักชาติออกมาช่วยบริจาคเงินและทองคำเข้าโครงการช่วยชาติจำนวนมากและหลายวาระ

สงฆ์โดยสมบูรณ์ นี่ผลงานของสงฆ์เป็นงาน
อย่างนี้ สงฆ์ต้องช่วยชาติ ชี้ ช่วยโลกช่วย
สงสารสัตว์ทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าท่านว่า มหาการุณิก นาโถ
หิตายะ สัพพะปาณินัง พระพุทธเจ้าทรงพระ
เมตตาตามหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ฟังซิ แล้วทำ
ประโยชน์ให้แก่สัตว์นี้ ไม่มีประมาณ นั้นแหละ
แปลออกมา ทำประโยชน์ให้สัตว์โลกไม่มี
ประมาณเลย ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า

เราเป็นลูกศิษย์ของพระตถาคตก็ต้อง
แสดงลวดลายออกมาบ้าง ไม่มากก็น้อยตาม
กำลังความสามารถของตน มันถึงจะถูก
ไม่ใช่พระสงฆ์แบบใจดำน้ำขุ่น...”

องค์หลวงตากกล่าวถึงความจริงจังของหลวง-
พ่อสังวาลย์ในการช่วยชาติว่า “หลวงพ่อสังวาลย์
เป็นหลวงพ่ที่เด่นดังมากในคุณธรรมนะ กับเรา
หลวงพ่อสังวาลย์ท่านเป็นแขนซ้าย เราเป็นแขนขวาใน
การช่วยชาติคราวนี้ หลวงพ่อสังวาลย์เป็นแขนซ้ายช่วยกัน

เราเป็นแขนขวาพานำ ท่านก้าวเดินตาม ..

ถ้าเป็นหลวงพ่อสังวาลย์แล้วไม่ค่อยขัดข้องนะเรา ท่านว่าอะไรๆ มาที่นี่เราอมรับหมด เพราะส่วนใหญ่ลงกัน อย่างปลีก
ย่อยลุ่มไปตามหมดเลย หลวงพ่อสังวาลย์กับเราเป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน เป็นแขนซ้ายแขนขวา”

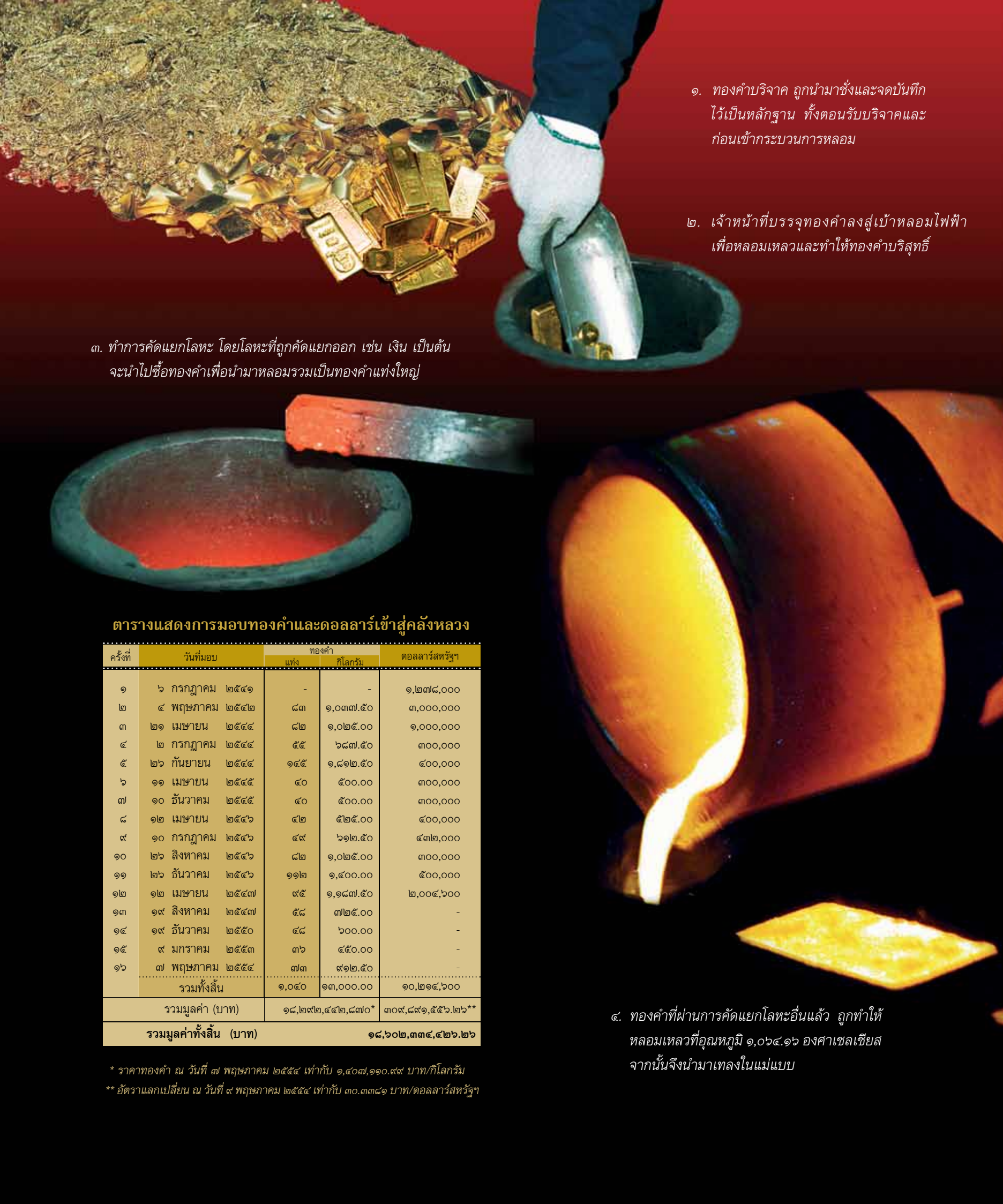
แม้องค์หลวงตากจะรับบริจาค
เงินทองมากมายมหาศาล
แต่ท่านก็ยังดำรงความเรียบ-
ง่ายแบบกรรมฐานเสมอ ดู
จากสภาพรองเท้าขององค์
หลวงตาเป็นตัวอย่างหนึ่ง

องค์หลวงตามะตาดำเนินทางไปรับผ้าป่าและสงเคราะห์โลกตามจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๕๓
เฉพาะที่จดบันทึกไว้อย่างเป็นทางการจำนวน ๘๗๑ ครั้ง รวมระยะทางประมาณการอย่างน้อย ๒๖๓,๑๘๖ กิโลเมตร

ภาพบางส่วนของพระสงฆ์ที่ออกมาช่วยชาติกับองค์หลวงตา

๑. ทองคำบริจาคนำมาชั่งและจัดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ทั้งตอนรับบริจาคและก่อนเข้ากระบวนการหลอม

๒. เจ้าหน้าที่บรรจุทองคำลงสู่เบ้าหลอมไฟฟ้าเพื่อหลอมเหลวและทำให้ทองคำบริสุทธิ์

๓. ทำการคัดแยกโลหะ โดยโลหะที่ถูกคัดแยกออก เช่น เงิน เป็นต้นจะนำไปซื้อทองคำเพื่อนำมาหลอมรวมเป็นทองคำแท่งใหญ่

ตารางแสดงการมอบทองคำและดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวง

ครั้งที่	วันทีมอบ	ทองคำ		ดอลลาร์สหรัฐ
		แท่ง	กิโลกรัม	
๑	๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑	-	-	๑,๒๓๗,๐๐๐
๒	๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒	๘๓	๑,๐๓๗.๕๐	๓,๐๐๐,๐๐๐
๓	๒๑ เมษายน ๒๕๕๔	๘๒	๑,๐๒๕.๐๐	๑,๐๐๐,๐๐๐
๔	๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔	๕๕	๖๘๗.๕๐	๓๐๐,๐๐๐
๕	๒๖ กันยายน ๒๕๕๔	๑๔๕	๑,๘๑๒.๕๐	๕๐๐,๐๐๐
๖	๑๑ เมษายน ๒๕๕๕	๔๐	๕๐๐.๐๐	๓๐๐,๐๐๐
๗	๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕	๔๐	๕๐๐.๐๐	๓๐๐,๐๐๐
๘	๑๒ เมษายน ๒๕๕๖	๔๒	๕๒๕.๐๐	๔๐๐,๐๐๐
๙	๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖	๔๙	๖๑๒.๕๐	๔๓๒,๐๐๐
๑๐	๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖	๘๒	๑,๐๒๕.๐๐	๓๐๐,๐๐๐
๑๑	๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๖	๑๑๒	๑,๔๐๐.๐๐	๕๐๐,๐๐๐
๑๒	๑๒ เมษายน ๒๕๕๗	๙๕	๑,๑๘๗.๕๐	๒,๐๐๔,๖๐๐
๑๓	๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗	๕๘	๗๒๕.๐๐	-
๑๔	๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐	๔๘	๖๐๐.๐๐	-
๑๕	๙ มกราคม ๒๕๕๓	๓๖	๔๕๐.๐๐	-
๑๖	๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔	๗๓	๙๑๒.๕๐	-
รวมทั้งสิ้น		๑,๐๔๐	๑๓,๐๐๐.๐๐	๑๐,๒๑๔,๖๐๐
รวมมูลค่า (บาท)		๑๘,๒๙๒,๔๔๒,๘๗๐*		๓๐๙,๘๙๑,๕๕๖.๒๖**
รวมมูลค่าทั้งสิ้น (บาท)		๑๘,๖๐๒,๓๓๔,๔๒๖.๒๖		

* ราคาทองคำ ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เท่ากับ ๑,๔๐๗,๑๑๐.๙๙ บาท/กิโลกรัม
** อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เท่ากับ ๓๐.๓๓๘๑ บาท/ดอลลาร์สหรัฐ

๔. ทองคำที่ผ่านการคัดแยกโลหะอื่นแล้ว ถูกทำให้หลอมเหลวที่อุณหภูมิ ๑,๐๖๔.๑๖ องศาเซลเซียส จากนั้นจึงนำมาเทลงในแม่แบบ

ในการส่งมอบ
ทองคำเข้าสู่
คลังหลวงทุกครั้ง
องค์หลวงตาจะทำการ
ประพรมน้ำมนต์ลงบนทองคำ
เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชาติบ้านเมือง

ทองคำแท่งน้ำหนักแท่งละ ๑๒.๕ กิโลกรัม จะถูก
รวบรวมเก็บไว้ในธนาคาร รอกำหนดวันมอบทองคำ
เข้าสู่คลังหลวง โดยมอบหมายให้ธนาคาร-
แห่งประเทศไทยทำหน้าที่ดูแล

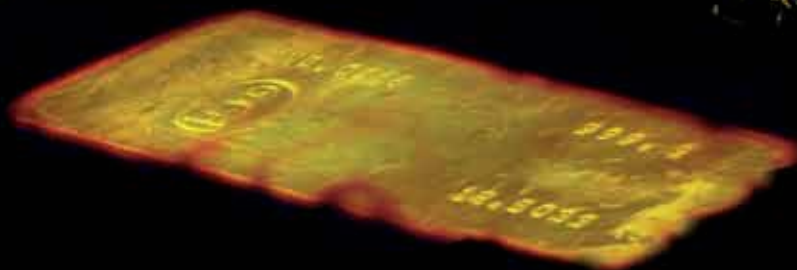
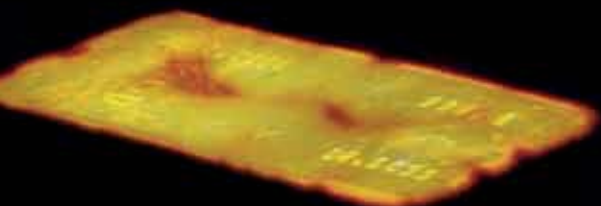

กระบวนการหลอมทอง

ทองคำที่ได้รับบริจาคในโครงการช่วยชาติส่วนใหญ่เป็นทองรูปพรรณ ซึ่งมีความบริสุทธิ์อยู่ที่ ๙๖.๕% เนื่องจากมีโลหะอื่นเจือปน ซึ่งไม่ได้มาตรฐานทองคำสำรอง ดังนั้นจึงได้ให้บริษัทที่มีเทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับทั่วโลกเป็นผู้หลอม โดยผ่านกระบวนการทางไฟฟ้าซึ่งควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ผ่านเครื่องมือที่ให้ความละเอียดสูง (SCADA) มาตรฐาน ISO 9002 ทองคำที่ได้จึงมีความบริสุทธิ์ถึง ๙๙.๙๙ % ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานทองคำสำรอง พร้อมสำหรับใช้เป็นสินทรัพย์ค้ำประกันฐานะการเงินของประเทศต่อไป

การมอบทองคำแต่ละครั้ง ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ชั่งน้ำหนักและวิเคราะห์หาค่าความบริสุทธิ์ของทองคำโดยการเจาะทองคำแท่ง การดำเนินการดังกล่าวทำให้สูญเสียน้ำหนักทองคำไปบางส่วน

ยอดทองคำบริสุทธิ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้รับมอบตามโครงการช่วยชาติฯ และได้นำเข้าสู่คลังหลวงเป็นทุนสำรองเงินตราจำนวน ๑๖ ครั้ง มียอดรวมทั้งสิ้น ๑๓,๐๐๐,๐๖๑.๙๔๑๙๘๕ กรัม หรือ ๑๓ ตัน ๖๒ กรัม

แผนภาพ

บัญชีทุนสำรองทางการ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)

ทุนสำรอง ระหว่างประเทศ

หมายเหตุ

๑. คลังหลวง มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า ทุนสำรองเงินตรา ประกอบด้วย ๓ บัญชีดังภาพ เป็นสินทรัพย์ที่มีใช้เป็นการรวมสิทธิ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย แต่เป็นการรวมสิทธิ์ร่วมของคนไทยทั้งชาติ ธนาคารแห่งประเทศไทยมีสถานะเป็นเพียง “ผู้ดูแลรักษา” เท่านั้น

๒. ทุนสำรองทั่วไป เป็นสินทรัพย์ในฝ่ายการธนาคาร เป็นการรวมสิทธิ์ของธนาคารแห่งประเทศไทยที่จะบริหารจัดการ

คลังหลวง หัวใจของชาติ*

“คลังหลวง” เป็นถ้อยคำที่องค์หลวงตาใช้เรียก มีชื่อเป็นทางการว่า “ทุนสำรองเงินตรา” ประกอบด้วยบัญชีทั้ง ๓ บัญชีได้แก่

๑. บัญชีทุนสำรองเงินตรา
๒. บัญชีผลประโยชน์ประจำปี
๓. บัญชีสำรองพิเศษ

องค์หลวงตาท่านพยายามเน้นย้ำบอกเตือนชาวไทยให้รู้ซึ่งถึงคุณค่าและรู้จักรักหวงแหน “คลังหลวง” ยิ่งชีวิต เมื่อได้ศึกษาย้อนหลังเกี่ยวกับความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ ก็ยิ่งเข้าใจในคำสอนขององค์ท่านมากขึ้น และดูเหมือนองค์ท่านจะเล็งเห็นสายทางความเกี่ยวโยงอันลึกซึ้งกับสถาบันกษัตริย์ในฐานะทรงเป็นเจ้าของพระราชทรัพย์ในคลังหลวง ทรงริเริ่มก่อตั้งวางรากฐานและเก็บรักษาสืบต่อกันมายาวนานรุ่นแล้วรุ่นเล่า จึงไม่มีถ้อยคำใช้เรียก “ทุนสำรองแผ่นดิน” คำใดจะเหมาะสมแม่นยำ บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานตรงกับคุณค่าและความหมายที่รอบด้านเหมือนกับคำว่า “คลังหลวง” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่องค์-

หลวงตาใช้เรียกตั้งแต่วันแรกที่ประกาศเป็นผู้นำกอบกู้ชาติ นับเป็นความอัจฉริยะอย่างหนึ่งเลยทีเดียว

ช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๓ คณะศิษย์ได้กราบเรียนถามองค์หลวงตาที่กุฏิ ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ ว่าการที่ท่านก่อตั้งโครงการช่วยชาติรวบรวม “เงินบริจาคในโครงการช่วยชาติ” เข้าสู่ “คลังหลวง” นั้น มีเจตนารมณ์เพื่อเพิ่มพูนสินทรัพย์ในคลังหลวงและต้องการปกป้องหวงแหนเฉพาะ “เงินบริจาคในโครงการฯ” เท่านั้นหรือต้องการปกป้องรักษา “สินทรัพย์ทั้งหมดในคลังหลวง” ด้วย

องค์ท่านตอบทันทีว่า “รักษาสสมบัติในคลังหลวงทั้งหมด”

คณะศิษย์ถามต่อว่า “หากเปรียบคลังหลวงเป็นน้ำในโอ่ง เงินบริจาคของหลวงตาก็คือน้ำมนต์ในขัน ซึ่งหลวงตาต้องการเอาน้ำมนต์ในขัน เทรวมเข้ากับน้ำในโอ่ง เพื่อทำให้น้ำในโอ่งคลังหลวงทั้งหมดเป็นน้ำมนต์มีความ

* ศึกษารายละเอียดเรื่อง “คลังหลวง” ได้ที่
www.klangluang.com

ศักดิ์สิทธิ์ตามไปด้วย จะได้ไม่มีใครกล้าจะต้อง
เท่ากับหลวงตาต้องการรักษาโอ่งน้ำคลังหลวง
ให้อยู่คู่บ้านคูเมืองตลอดไปใช่หรือไม่”

องค์หลวงตาตอบว่า “เข้าใจถูกต้องแล้ว
หลวงตาต้องการรักษาคังหลวงไม่ยอมให้ใคร
มาแตะต้องเพราะคลังหลวงคือหัวใจของชาติ...”

ด้วยความเป็นมาที่ผูกโยงไว้กับราชประเพณี
ด้วยมูลค่าที่เป็นสมบัติค่าประกันชาติ และด้วย
ความมีส่วนร่วมที่ชาวไทยทุกคนร่วมเป็น
เจ้าของและร่วมบริจาคเข้าโครงการช่วยชาติ
คำว่า “คลังหลวง” จึงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง
ความผูกพันระหว่างพระมหากษัตริย์กับ
ประชาชนทั้งแผ่นดิน และเมื่อมีเงินทองบริจาค
ใน “โครงการช่วยชาติ” ขององค์หลวงตาเข้า
สมทบเพิ่มพูนใน “ทุนสำรองเงินตรา” จาก
ความสำคัญปกติธรรมดาก็ขยายกลายเป็น
ความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาในทันที เพราะเงินทอง
บริจาคขององค์หลวงตามีการกล่าวถวายยก
เป็นสมบัติของสงฆ์ และสงฆ์ก็พร้อมใจกันยก
เป็นสมบัติของชาติ มีเจตนารมณ์เพื่อการเก็บ
รักษาไว้ใน “คลังหลวง” เพื่อหลอมรวมเป็น
เนื้อเดียวกันกับสมบัติของบรรพบุรุษปู่ตายาย

สมบัติในคลังหลวงขณะนี้จึงกลายเป็น
สมบัติที่ถูกหลอมรวมกันระหว่างพระราชทรัพย์
ของบูรพมหากษัตริย์จากอดีตถึงปัจจุบัน
พระสงฆ์ทั่วพุทธอาณาจักร ตลอดจนชาวไทย
ทั่วทั้งประเทศ โดยทั้ง ๓ สถาบันมีเจตนารมณ์
เป็นอันเดียวกับเจตนารมณ์เดิมของบูรพมหา
กษัตริย์และบรรพบุรุษที่ท่านวางรากฐานไว้

และพาดำเนินสืบต่อกันมาอย่างเคร่งครัด
“คลังหลวง” ในปัจจุบันจึงเป็นสถานที่หลอมรวมทั้ง
ความศักดิ์สิทธิ์ ความสำคัญ และคุณค่าที่ลึกซึ้ง
เกินกว่าจะเห็นเป็นเพียงวัตถุ เป็นธนบัตร เป็น
ทองคำ เป็นอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา หรือเห็น
เป็นเพียงการเงินการคลังตามหลักวิชาเศรษฐศาสตร์
แบบตะวันตกเท่านั้น

ความคิดของคนทางโลกมักจะมอง “คลัง
หลวง” เพียงแง่เดียวเป็นมูลค่าทางการเงิน
เท่านั้น ซึ่งย่อมจะยินดีหากมีการเปลี่ยนแปลง
หรือเคลื่อนย้ายถ่ายเทคลังหลวงไปในจุดที่
ทำให้กลุ่มของตนหรือหน่วยงานของตนพลอย
ได้รับประโยชน์ไปด้วยก็จะพากันจัดสัมมนาหรือ
เขียนบทความสนับสนุน โดยไม่ทันคาดคิดว่า

ความคิด การพูด และการกระทำดังกล่าวเป็น
การก้าวล่วงเข้ามาแตะต้องสมบัติในคลังหลวง
ซึ่งเวลานี้เป็นสมบัติของสงฆ์ที่ใครเข้ามาถือเอา
จะด้วยเจตนาหรือไม่ก็ตาม ย่อมเป็นกรรมหนัก
ที่ได้ก่อไว้ เปรียบเหมือนกับก้าวเข้ามามี
วัดวาอารามแล้วหยิบฉวยเอาสมบัติของสงฆ์ก็
ต้องเป็นหนี้สงฆ์เป็นกรรมอีกนานแสนนาน

รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการ
ตัดสินใจเรื่องคลังหลวงจึงควรตระหนักถึง
บทบาทของคลังหลวงในอีกแง่หนึ่งนอกเหนือ
จากความหมายในเชิงวัตถุว่าคลังหลวงนั้นมีความ
ศักดิ์สิทธิ์เพียงใด ในเรื่องนี้องค์หลวงตา
เมตตากล่าวแสดงธรรมตักเตือนไว้อย่างน่า
สะพรึงกลัว

พระธรรมเทศนาเกี่ยวกับ ความศักดิ์สิทธิ์ของ คลังหลวง

คลังหลวงคือเงินสงฆ์ ใครแตะ..
ตกรอกไม่มีวันขึ้น

“...บาปกรรมอะไรไม่เกิณการทำลายต่อชาติซึ่งเป็นส่วนรวมนะ สมบัติมากน้อยนี้ อย่างพี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคเพื่อชาติไทยนี้ เป็นมหากุศล ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เราให้ทานธรรมดาเป็นอย่างหนึ่ง เราให้ทานเพื่อชาติไทยของเราซึ่งเป็นเรื่องใหญ่หลวงนี้ บุญกุศลนั้นเป็นมหากุศลของเรา ที่นี้เวลาใครมาแตะต้องทำลายสมบัติซึ่งเป็นสมบัติของชาตินี้ เป็นโทษมหันตโทษทีเดียว แล้วตกรอกหมกไหม้ไม่มีวันขึ้นเลย ก็กับที่กลัปอยู่นั้น ..

เงินนี้เป็นเงินพระนะ ไม่ได้เหมือนเงินธรรมดาของคนทั่วไป นี่รวมเข้ามา มาให้เรา แล้ว กลายเป็นเงินพระไปแล้ว เป็นเงินสงฆ์ด้วย ไม่ใช่เงินพระธรรมดาเป็นเงินสงฆ์ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของสมบัตินี้ด้วย เพราะฉะนั้นใครจึงมาทำสุมสี่สุมห้าไม่ได้ ตกรอกไม่มีวันขึ้นเลย เรื่องนี้กรรมหนักนะ เพราะมหากุศลของชาตินี้ละ จะทำเล่นๆ ได้หรือ จมอย่างไม่มีวันขึ้นเลย หมดทางเลยว่จันเถอะน่า ถ้าใครมาแตะมายุ่งกับเงินเหล่านี้ เพราะมันเป็นบาปหนัก กรรมหนักจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ไม่ได้เหมือนเงินทั่วไป สงฆ์ยกให้เพื่อชาติ นั้นมีแต่เรื่องใหญ่ๆ ทั้งนั้น ฉะนั้นจึงได้เตือนไว้ให้ทราบทุกคน อย่ามาทำสุมสี่สุมห้าไม่ได้ละ...”

คณะสงฆ์สายกรรมฐานกราบคารวะองค์หลวงตาพร้อมถวายทองคำเพื่อนำเข้าสู่คลังหลวง

โกนกินสมบัติคลังหลวง
เป็นอนันตริยกรรม ๕

“...สมบัติเงินทองข้าวของที่เอามาจากตับปอดของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ มีจำนวนมากขนาดไหน ต่างคนต่างเสียสละเข้าสู่ส่วนรวม เพื่อหนุนชาติไทยของตนเอง แต่ครั้งเข้าไปแล้วพวกพุงใหญ่พุงหลวง พวกยักษ์พวกผี พวกความโลภไม่มีเมื่องพอ มันกลืนเอาๆ อย่างภาคภูมิใจ กินโต๊ะเลี้ยงโต๊ะบนเก้าอี้กันนี้ อย่างภาคภูมิใจ นี่คือเอาตับปอดของประชาชนไปเลี้ยงโต๊ะกัน พวกนี้พวกบาปหนาที่สุดเลย จะเทียบว่าพวกอนันตริยกรรมเราก็อมรับทันที

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ก็ทรงร่วมพระราชทานทองคำเข้าสู่คลังหลวง

เพราะคนทั้งประเทศเป็นอาหารของพวกเขา พุงหลวง กินไม่อิ่มพอ กินโต๊ะกันคนสองสามคน สองสามก็เท่านี้ กินดับกินปอดของประชาชนด้วยความภาคภูมิใจในสมบัติเหล่านี้ที่ได้มา มากน้อยจากตับปอดของประชาชน นี่ก็ภาคภูมิใจประเภทหนึ่ง ที่กิเลสหลอกให้ภาคภูมิใจ แล้วจากนั้นเรามียศถาบรรดาศักดิ์ เรามียอำนาจบาตรหลวงปกครองบ้านเมือง ชี้ไปยังังก็ได้ นี่ก็เป็นความภูมิใจของกิเลสหลอกพวกดินเหนียวติดหัวอีกประเภทหนึ่ง นี่ละเครื่องหลอกพวกนี้ให้จมลงในนรกอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

เราจึงไม่กล้าค้านที่ว่า อนันตริยกรรมกรรมที่หนักมากที่สุดคืออะไร ท่านก็แสดงไว้แล้วในธรรม บอกไว้ ๕ ประการคือ ฆ่ามารดาหนึ่ง ฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม้ไม่ตายก็ตาม เพียงได้รับความบอบช้ำบ้างเท่านั้นหนึ่ง ทำลายสงฆ์ที่ท่านมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกลมกลืนกัน ด้วยหลักธรรมวินัย ให้แตกร้างจากกันหนึ่ง ธรรม ๕ ประการนี้ท่านยังเตือนไว้ด้วยว่า ถ้ายังพอมีสติ

ระลึกได้อยู่บ้าง อย่าทำเป็นอันขาด ฟังซินะ อันนี้เอาเข้าไปเรียกว่าลักษณะตัดสินธรรมวินัย

พระพุทธเจ้าทรงวางไว้อย่างกลางๆ อันไหนที่เข้าไปในสิ่งไม่ควรก็ให้โอนไปสิ่งไม่ควรเสีย อันไหนที่ควรให้โอนไปสิ่งที่ไม่ควรเสีย ... กรรมกিনต์บปอดคนทั้งชาติเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ทำไมจะโอนเข้าไม่ได้ ฆ่าพ่อฆ่าแม่เพียงคนหนึ่งสองคนยังโทษหนักมาก นี่ฆ่าคนทั้งประเทศ กินดับกินปอดแต่ไม่ให้อยู่ เอาดับเอาปอดออกมากิน ให้คนทุกข์ทรมานอยู่ด้วยความทุกข์จนขึ้นแค้นทั่วประเทศไทยของเรา เห็นไหมเวลานี้ นี่ประชาชนเราได้รับความทุกข์จนเพราะอะไร เพราะสิ่งเหล่านี้เอง ได้มาแล้วไม่เข้าตามจุดที่หมาย รั่วไหลแตกซึ่มออกไปลงมหาสมุทรทะเล จากนั้นก็ไหลขึ้นบนโต๊ะบนเก้าอี้ สะแตกแตกปอดกันอยู่นั้นเสียหลักเลย นี่ละกินดับกินปอดของประชาชน มีเท่าไร ขนเข้าไปกินกันตลอด จะไม่เป็น อนันตริยกรรมได้ยังไง เข้าได้อย่างสนิทเลย เราพูดจริงๆ...”

ความศักดิ์สิทธิ์แห่งคลังหลวง

“...สมบัติเงินทองที่ได้มานี้ นับแต่วงศ์กษัตริย์ลงมาถึงพี่น้องชาวไทยทั่วหน้ากัน บริจาครวมหัวกันในนามของชาติไทย .. ได้เสียสละลงมาพร้อมหน้ากัน นี่เรียกว่าสมบัติ

รัชกาลที่ ๕
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

รัชกาลที่ ๙
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ของชาติ ในนามของชาติ แล้วจะเอาเข้าสู่คลังหลวง ซึ่งเป็นของคู่ควรกันกับชาติ ..

สมบัติคือคลังหลวงนี้เป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาติ นับแต่วงศ์กษัตริย์ลงมา วงศ์กษัตริย์คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรรักษาสมบัติก้อนใหญ่หลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้ นั่นฟังซินะ คลังหลวงอันนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ แล้วตั้งแต่วันที่จะเอาเข้าจุดนี้เพื่อจะเสริมคลังหลวงของเราให้ใหญ่มโหฬารเป็นสง่าราศีขึ้นมา และเป็นความแน่นหนามั่นคงแก่ชาติไทยของเรา ทั้งเป็นหลักประกันใหญ่แห่งชาติไทยของเราที่จะติดต่อซื้อขาย การทำหน้าที่การงานระหว่างประเทศต่อกัน เช่นขามาลงทุนลงรอนหรือกู้ยืมอะไร อันนี้ก็เป็นเครื่องยืนยันรับรองโดยหลักธรรมชาติแล้ว .. ความพร้อมเพรียงความรักชาติ ความสามัคคี เป็นพลังอันใหญ่โตให้เห็นอยู่ชัดเจนต่อหน้านี้ เมืองไทยเราจะไปรอดด้วยอำนาจแห่งความสามัคคี ความรักชาติทั้งหลายเหล่านี้ อย่างอื่นไม่มี เราอย่าไปหวังพึ่งภายนอกเขา ชาติไหนภาษาใดก็ตามเราอย่าไปหวังพึ่ง มีคนไทยเราเท่านั้น...”

ขอ빈ทบาต..ยุติกฎหมาย มหาภัยต่อคลังหลวง

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐบาลเตรียมเสนอร่าง “กฎหมายรวมบัญชี” ๒ ฉบับในชื่อ “ร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ...”

และ “ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ...” ร่างกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับนี้มีเนื้อหาเป็นการทำลายหลักการและเจตนารมณ์เดิมของ “คลังหลวง” โดยสิ้นเชิง เนื่องจากในอดีตบูรพมหากษัตริย์ไทยทรงก่อตั้ง “คลังหลวง” เพื่อรักษาทรัพย์กองนี้ไว้อย่างมั่นคงปลอดภัยเป็นหลักประกันชาติ มิได้หวังเอาทรัพย์กองนี้ไปลงทุนหวังเก็งกำไรแต่อย่างใด สอดคล้องกับเจตนารมณ์ขององค์หลวงตาและพี่น้องประชาชนที่ต้องการนำ “เงินบริจาค” เข้าสู่จุดที่มั่นคงปลอดภัยสูงสุดคือ “คลังหลวง” แห่งนี้ เพื่อเพิ่มพูนให้แน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้นไป

ในขณะที่รัฐบาลกลับทำตรงข้ามโดยเสนอ “ร่างกฎหมายรวมบัญชี” เพื่อยุบคลังหลวงทั้งไป โดยรวบเอาทรัพย์สินทั้งหมดของคลังหลวงที่เก็บใน “ฝ่ายออกบัตร” ยึดเอามาเป็น “ฝ่ายการธนาคาร” เสียทั้งหมด นั่นคือ การให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยอย่างเต็มที่ในการบริหารจัดการสินทรัพย์ในคลังหลวง เป็นการทำลายกำแพงให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถหยิบฉวยเอา “เงินเก็บ” หรือ “เงินมั่นคง” ในคลังหลวงไปใช้ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งทำให้เกิดความเสี่ยงสูงถึงขั้นอาจพินาศชาติล่มจมได้ในที่สุด

เมื่อรัฐบาลได้เสนอร่างกฎหมายฉบับนี้ องค์หลวงตาท่านขอ빈ทบาตรัฐบาล “อย่าแตะคลังหลวง” ในทันทีอย่างน้อย ๓ ครั้ง ขอให้ยกเลิกไป ครั้งแรกคือ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๓ ครั้งที่สอง ๓๑ มีนาคม และครั้งที่สาม ๒ พฤษภาคม ปีเดียวกัน โดยท่านได้กล่าวว่า

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปทรงนมัสการองค์หลวงพ่อ หลวงสดับพระธรรมเทศนาและทรงถวายทองคำพร้อมปัจจัย ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๑

“...คลังหลวงของเราก็คือหัวใจของชาติ-ไทยเรา .. รักษากันมานานนับแต่อดีตบรรพบุรุษตายายแห่งประเทศไทยของเรา รักษาสมบัติของนี้ไว้มาตลอด ไม่เคยมีใครมาแตะต้อง แม้ตั้งรัฐบาลมาก็ชุดก็ไม่เคยมีรัฐบาลใดมาแตะต้องเงินจำนวนนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อได้ทราบว่าจะเอาเงินเหล่านี้มารวมกัน ๓ กองนับจำนวนหนึ่งกองนี้ด้วยเข้าไปนั้น เราจึงไม่เห็นด้วยตามหลักของธรรม แล้วไม่ใช่ด้วยเป็นทวิภูมิฐานะของเรา ถึงขนาดที่ว่าเราขอปิดทวารขออย่าได้มาแตะต้องเงินจำนวนนี้เลย ซึ่งเท่ากับการเข้ามาทำลายชาติของเราทั้งชาติทีเดียว...”

อย่างไรก็ตาม หากรัฐบาลมีความจำเป็นเกี่ยวกับภาระหนี้สินของชาติก็อาจยังพอมิหนทางแก้ไขได้โดยไม่กระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของคลังหลวงซึ่งเป็นสมบัติปรการด้านสุดท้ายของชาติ แม้องค์หลวงตาจะขอร้องถึงเพียงนี้แล้วก็ตาม รัฐบาลยังคงเมินเฉยและไม่มีทีท่าจะยุติ ยังเผยแพร่โฆษณาชวนเชื่อทางสื่อหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ เพื่อโน้มน้าวให้ประชาชนเห็นคล้อยตามโดยให้ข้อมูลเพียง

บางส่วน หรือบางครั้งถึงกับบิดเบือนความจริงทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยเข้าใจเจตนาารมณ์ของ “โครงการช่วยชาติ” ผิดไป และเริ่มตำหนิติเตียน จนในที่สุดองค์หลวงตาจำเป็นต้องแสดงพระธรรมเทศนาอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ยุติการออกกฎหมาย ดังต่อไปนี้

สื่อมวลชนทุกแขนงลงข่าวการออกมากู้ชาติขององค์หลวงตา

รัฐบาลต้องฟังเสียงประชาชน.. อย่าแตะคลังหลวง

“...รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลของประชาชนตั้งขึ้นมา .. ต้องฟังเสียงประชาชน .. จะเอาอำนาจบาทหลวงขึ้นมาว่า เราเป็นรัฐบาล เป็นเจ้าอำนาจบาทหลวงเหยียบย่ำทำลายชาติบ้านเมือง หรือพ่อแม่ของรัฐบาลได้แก่ประชาชนนี้ไม่ได้ ผิดทั้งนั้นแหละ อำนาจอันใดก็ตามต้องให้มีประชาชนเป็นผู้ควบคุมอำนาจนั้นไว้ ไม่ใช่กฎหมายของคนสองสามคนเข้ามาตั้งเป็นเจ้าอำนาจศาสนาใหญ่โต มาเหยียบย่ำทำลายชาติไทยของเรา ก็เรียกว่ารัฐบาลมหาภัยเท่านั้นเอง ไม่ใช่รัฐบาลที่ดีสมควรความมุ่งหมายของประชาชนที่ตั้งขึ้นมา .. แล้วกฎหมายใดที่มาทำลายชาติไทยของเราให้เสียหายไปอย่างนี้ เรียกว่ากฎหมายมหาภัยต่อชาติ จึงไม่ควรเอาเข้ามาทำลาย นี่ละหลักของธรรมพูดอย่างนี้ ..

เราจะนำสมบัติเหล่านี้เข้าสู่คลังหลวง คลังหลวงคือจุดนี้เอง จุดที่ปลอดภัย ไม่ให้ใคร

มาแต่ต้องตลอดมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ปู่ย่าตาทายของชาติไทยเรา รักษาสมบัตินี้โดยมีกฎหมายเข้มงวดกวดขัน รักษามาตลอด จึงไม่ให้ใครเข้ามาแตะต้อง .. กฎหมายก็ต้องอยู่ได้อำนาจของคนทั้งชาติ ไม่ได้เห็นอำนาจนะ ตั้งขึ้นมาเพื่อรักษาประชาชน สมบัติเงินทองข้าวของ ไม่ใช่ตั้งขึ้นมาเพื่อทำลายชาติบ้านเมือง...”

คลังหลวงเก็บไว้เพื่ออะไร?

“...คลังหลวงคือคลังสมบัติเดิมของบรรพบุรุษเราที่รักษาไว้เป็นมรดกของชาติ เป็นหัวใจของชาติ เป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นแก่นเป็นสารของชาติ คือคลังหลวง อันนี้บรรพบุรุษของเราได้รักษามานาน มีกฎหมายบ้านเมืองรักษา มาด้วยตลอดเวลา ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครมาแตะต้องทำลาย .. สมบัติเหล่านี้มีเก็บไว้เพื่ออะไร? ก็บรรพบุรุษท่านมีความเฉลียวฉลาดรอบคอบในบ้านในเมืองที่ท่านปกครอง สมบัติเหล่านี้ท่านจึงเก็บไว้เพื่อความจำเป็น เวลามีความจำเป็นจริงๆ เรียกว่าเข้าขั้นวิกฤตการณ์หาทางไหนไม่ได้แล้ว ท่านจึงจะนำสมบัติเหล่านี้ไปแก้เหตุการณ์ต่างๆ เพื่อเอาตัวรอดเป็นพักเป็นตอนไปจากสมบัติเหล่านี้ เพราะฉะนั้นสมบัติเหล่านี้เมื่อยังไม่ถึงขั้นวิกฤตการณ์ขนาดนั้น จึงต้องเก็บไว้ตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

เวลานี้ก็ได้ทราบจากทางราชการว่า จะนำสมบัตินี้ออกไปเพื่อความเจริญ พื้นฟูชาติไทยของเราว่าจ้าง แล้วสมบัติเหล่านี้ได้เคยเก็บไว้มาดั้งเดิมอยู่แล้ว เป็นของแน่นอนหามั่นคงมาก เพราะหัวใจประชาชนทั้งประเทศอยู่ในสมบัติกองนี้ทั้งนั้น ชีวิตจิตใจศักดิ์ศรีดงามหรือเครดิตอะไรอยู่ในนี้ทั้งหมด ในสมบัติกองนี้ ซึ่งไม่เคยแตะต้องเลย ก็รู้สึกว่าเป็นสิริมงคลแก่ชาติไทยของเราตลอดมา สมบัติกองนี้ที่เก็บไว้ไม่ใช่จ่ายในเวลาที่ยังไม่จำเป็นอย่างนี้ ก็ไม่เคยปรากฏว่าก่อความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ใด ก็เป็นสิริมงคลและเป็นที่ภาคภูมิใจของชาติไทยเราตลอดมา...”

รัชกาลที่ ๓ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

รัชกาลที่ ๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เงินถุงแดง เดิมเป็นพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์รัชกาลที่ ๓ พระราชทานเป็นเงินแผ่นดิน โดยแยกเก็บไว้มิให้ปะปนกับทรัพย์อื่น และในสมัยรัชกาลที่ ๔ และรัชกาลที่ ๕ ก็ได้้นำเงินถุงแดงมาใช้จ่าย แม้ระยะต่อมารายได้ของแผ่นดินจะลดลงจนไม่พอต่อรายจ่ายก็ตาม แต่เมื่อกรุงเทพฯ ถูกยึดครองด้วยกองเรือรบติดอาวุธของฝรั่งเศสและยื่นข้อเรียกร้องที่ไม่เป็นธรรมให้ไทยตอบภายใน ๔๘ ชั่วโมง รัชกาลที่ ๕ จึงจำเป็นต้องนำเงินถุงแดงออกมาไถ่บ้านไถ่เมืองช่วยรักษาเอกราชของชาติไว้ได้

ถ้าเอาคลังหลวงไปใช้ประโยชน์ จะฟื้นฟูชาติได้จริงหรือไม่?

“...ทราบชัดเจนมาโดยลำดับว่า ทางรัฐบาลจะตั้งกฎหมายจะเข้ามาเอาสมบัติเหล่านี้ แต่ก่อนมีสมบัติอยู่สามกอง ว่ากันนะเท่าที่ทราบ กองนี้เป็นกองใหญ่ที่ไม่มีใครแตะต้องในคนทั้งชาติ รักษาอย่างเดียวกันหมดไม่มีอะไรมาแตะต้อง ก็ทราบว่าเอาสมบัติทั้งสามกองนี้มารวมกัน สมบัติมารวมกันก็เท่ากับว่า โยกเอาสมบัติในชาติไทย หัวใจของชาติไทยเราทั้งชาตินี้ออกไปละเลงในน้ำทะเลไปหมด ที่พูดว่าจะไปฟื้นฟู คำว่าฟื้นฟูกับความจะเอาไปละเลง ว่ากัน

เถอะ เป็นเสียงเดียวกัน ในหลักธรรมชาติตามอรรถตามธรรมนะ

ไอ้เรื่องคำพูดของคนว่าจะไปฟื้นฟูอย่างนั้นอย่างนี้พูดได้ทั้งนั้น คนเรามีลิ้นมีปากพูดให้หวานขนาดไหนก็ได้ แต่ความขมมันติดกันแทรกกันอยู่กับความหวาน .. จะเอาไปฟื้นฟูหรือจะเอาคนทั้งชาตินี้ไปจมในทะเลหลวง มันก็อดถามกันไม่ได้นะ เพราะสมบัติทั้งชาตินี้พากันรักษาอยู่ ก็ไม่เห็นพาชาติไทยของเราให้ล่มจม

ชาวไทยทั่วสารทิศพร้อมใจกันบริจาคทรัพย์สินเข้าสู่คลังหลวง

ด้วยการเก็บรักษาสมบัตินี้ไว้ เมื่อความขัดแย้งเข้ามา เห็นว่าเก็บไว้อย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์ เอาไปฟื้นฟูชาติไทยของเราเพื่อเกิดประโยชน์ มันก็เกิดปัญหาสวนทางกันเข้ามาว่า สมบัติเหล่านี้ให้ความร่มเย็นแก่ชาติไทยของเรามาเต็มล้นเต็มส่วนแล้ว ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด มันมองไม่เห็น มีแต่ประโยชน์เต็มตัว...”

ถูกต้องหรือไม่ถ้าจะเอาคลังหลวง ทั้งกองไปใช้หนี้?

“...ชาติไทยของเราภาคภูมิใจด้วยสมบัติกองนี้ทั้งนั้น ไม่ได้ภาคภูมิใจกับสมบัติกองใดแล้วจะนำสมบัติเหล่านี้ไปฟื้นฟูบ้านเมือง จะไปฟื้นฟูแบบไหน ที่มันเสื่อม มันเสื่อมเพราะใครเป็นคนทำ สมบัติกองนี้ไม่ได้ไปทำลายอะไรให้ล่มจมไปพอจะนำสมบัติเหล่านี้ไปฟื้นฟู ถ้าสมบัติเหล่านี้มีคดียึดตัวทำให้บ้านเมืองล่มจมจะมาเอาสมบัติกองนี้ไปฟื้นฟูก็มีเหตุผลอยู่ แต่สมบัติกองนี้ไม่เคยทำความเดือดร้อนแก่ผู้ใด

ชาวไทยทั้งชาติมีความสงบร่มเย็นอบอุ่นอยู่ด้วยสมบัติกองนี้กันทั้งชาติ ที่นี้เวลาเอาสมบัติเหล่านี้ออกไปแล้ว ก็เท่ากับโกยเอาหัวใจของคนไทยทั้งชาตินี้ ออกไปฟื้นฟูลงในทะเล นี่ละคำว่าฟื้นฟูนี้เอาไปฟื้นฟูลงในทะเล ให้ไปเจริญอยู่น้ำทะเลหรือฟุ้งหลวงของใครคณะใด ฟัน้องชาวไทยเราทราบไม่ได้ เมื่อหลุดจากคลังหลวงนี้ออกไปแล้ว มันจะเป็นทุกแบบทุกฉบับ ถ้ามันไม่ตั้งเค้ามาตั้งแต่ต้นว่าเพื่อจะเป็นอย่างนั้นแล้วไม่ควรที่จะเข้ามาทะเลาะกับสมบัติกองนี้ ..

สมบัติกองนี้ไม่ไปหาขวานยมเขามาเพื่อติดหนี้ติดสินพอนจะนำสมบัติกองนี้ไปใช้หนี้เขา เป็นเรื่องของสิ่งภายนอกเท่านั้นก่อขึ้นมา ไปกู้ยืมเขามาที่หมิ่นก็แสนก็พันล้าน ก็ล้านๆ ก็ไม่ใช่สมบัติกองนี้ไปกู้ยืมมา เป็นคนไปกู้ยืมมา เช่น คณะรัฐบาล เป็นต้น เป็นผู้ไปกู้ยืมมา กู้ยืมมามากน้อย คณะรัฐบาลไปกู้ยืมเงินเขามา นั้น ก็ต้องไปกู้ยืมด้วยความว่ามีปัญญา ถ้ามีปัญหาไปกู้ยืมเขามาได้ ทำอะไรจะมีปัญหาหาเงินไปใช้หนี้เขา จำเป็นอะไรจะต้องมากอบโกยเอาดับเอาปอดของคนทั้งชาติจากสมบัติกองใหญ่นี้ไปฟื้นฟู ก็แสดงว่า .. เป็นมหาภัยต่อชาติไทยของเราอย่างยิ่ง...”

ออกกฎหมายมหากัปปิบบังคับ เอาคลังหลวงแล้ว..ชาติจม

“...คลังหลวงนี้เป็นความแน่นอนหนา มันคงแก่ชาติไทยของเรา ทั้งเป็นหลักประกันใหญ่แห่งชาติไทยของเราที่จะติดต่อซื้อขาย การทำหน้าที่การงานระหว่างประเทศต่อกัน เช่นเขามาลงทุน ลงรอนหรือกู้ยืมอะไร อันนี้ก็เป็นเครื่องยืนยันรับรองโดยหลักธรรมชาติแล้ว .. กฎหมายข้อนี้ที่จะมาลูกกลมหรือมาโกยเอาสมบัติของชาติไทยเราเรียกว่า กฎหมายมหากัปปิ ชาติไทยจะรับไม่ได้ ตามเรื่องความรู้สึกในแง่แห่งธรรมแล้วเป็นอย่างนั้น .. จะมีความเจริญที่ตรงไหน ที่ว่ากฎหมายข้อนี้ที่จะมานี้ คือมาบีบบังคับเอาเงินก้อนนี้นั่นเอง ถ้า

ไม่ใช่มหาภัยจะมาบีบบังคับทำไม เงินกองนี้ไม่ได้เป็นมหาภัย สิ่งที่จะมาทำลายเงินกองนี้ต่างหากเป็นมหาภัย จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องกำจัดจากพี่น้องชาวไทยทุกคนที่รักชาติหรือรักสมบัติกองนี้ จะต้องต่างคนต่างต้องป้องกันไว้เต็มเหนี่ยว ไม่อย่างนั้นชาติไทยจมนี่มีอะไรเหลือเลยแหละ กฎหมายมหากัปปิจะมาเผาแหลกหมดเลย...”

ต้องพลีชีพ..ปกป้องคลังหลวง

วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ณ ศาลาสวนแสงธรรม องค์หลวงตาได้ประกาศเร่งทำพินัยกรรม ประหนึ่งว่าจะละชั้นไปไม่ช้านี้แล้ว ยังความเศร้าสลดเสียใจแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาในขณะนั้นเป็นอย่างมาก ส่วนเจตนารมณ์แท้จริงของท่านก็คือการให้ความสำคัญแก่ “คลังหลวง” ด้วยการปกป้องและเพิ่มพูนสมบัติในคลังหลวงให้มั่นคงถาวรเป็นมรดกตกทอดสู่ลูกหลานสืบไป มิต้องการให้ผู้หนึ่งผู้ใดหรือคณะหนึ่งคณะใดเข้ามาแตะต้อง และเพราะเหตุนี้เองในวาระสุดท้ายของชีวิต องค์ท่านจึงนำทรัพย์สินทั้งปวงทุ่มกำลังลงที่จุดนี้อย่างเต็มที่ ดังนี้

“...เรื่องศพหลวงตาบวนี้เรียกว่าเด็ดขาดเลยนะ คอยแต่เวลาจะเผาหลวงตาบวเท่านั้นละ เรื่องจะก้าวเดินตามนี้ทั้งหมดแยกเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ที่ว่าเงินที่ท่านผู้มาบริจาคทั่วประเทศไทยของเราที่มานี้

‘เราจะนำเงินหมดทุกบาททุกสตางค์เข้าซื้อทองคำแล้วยกให้คลังหลวงของเราทั้งหมดเป็นวาระสุดท้ายของเราที่ช่วยโลกอย่างเต็มหัวใจ’

อันนี้เป็นคำพูดของเราที่เด็ดขาดแล้ว ไม่มีเคลือบไหว ไม่มีเปลี่ยนแปลงอะไรเลยละ เรียกว่า คำพูดที่เด็ดขาด ตายแล้วต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ วาจันเถอะเด็ดตลอด จนกระทั่งตายแล้วศพยังเด็ดอีกเด็ดวางลอยดล้วยไว้วาระสุดท้ายแล้ว เพราะตายไปตอนนี้ เราจะไม่วางเกิดอีกแล้ว เราบอกรตรงๆ เลย

จะเป็นวาระสุดท้ายของเราที่ตายกองกัน
ในวัฏจักรนี้ก็กับกัลป์มา เราเคยตายมา
แล้วก็กับกัลป์ แล้วก็ภพก็ชาติ คราวนี้เลิกกัน
เพราะฉะนั้น จึงอุ้มชาติไทยของเราเต็มสติ
กำลังความสามารถ จากนั้นสุดวิสัยแล้วของ
ธาตุขันธ์ที่นำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่อโลกนี้ เป็น
อันว่า ดิตถิปปันตี ดิตถ์แล้วก็เท่านั้น ไปเลย คำ
ว่า **นิพพานธาตุ** หรือ **ธรรมธาตุ** เราไม่ถาม
ใครแล้ว....”

พินัยกรรมองค์หลวงตาแล้วเสร็จตั้งแต่วันที่
๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ การเร่งทำเช่นนี้เหมือน
เป็นความพยายามจะสื่อสารบอกเตือนพี่น้อง
ชาวไทยตลอดลูกหลานในภายหน้าว่า ให้รับรู้
อย่างถึงใจว่า “ทองคำ” และ “คลังหลวง”
เป็นสิ่งสำคัญเป็นความมั่นคงของชาติไทย
สูงสุดทั้งปัจจุบันและอนาคต การทำพินัยกรรม
เป็นเสมือนการนำพระสรีระสังขารขององค์-
ท่านเองเข้าปกป้องรักษาคุ้มครองคลังหลวงให้
แน่นหนามั่นคงถาวรตลอดไป หากลูกหลาน
ชาวไทยมีความเคารพรักในองค์หลวงตาและมี

ความเคารพบูชาในธรรมของท่านแล้วจะต้องไม่
ปล่อยปละละเลยดูดายสมบัติในคลังหลวง แต่
จะต้องช่วยกันรักษาพระสรีระตามพินัยกรรม
และสนองเจตนารมณ์ของท่านด้วยการปฏิบัติ
คือการพลีชีพปกป้องและเพิ่มพูนสินทรัพย์ใน
“คลังหลวง” ให้มั่นคงถาวรวงยิ่งๆ ขึ้นไป

องค์หลวงตาได้เมตตาแสดงธรรมไว้
หลายวาระเพื่อให้พี่น้องประชาชนร่วมกัน
ปกป้องคลังหลวงให้แคล้วคลาดปลอดภัย มิให้
ผู้ใดเข้ามาแตะต้องหลักการและเจตนารมณ์
ของคลังหลวงให้แปรเปลี่ยนไปได้ ท่านเน้นย้ำ
เสมอว่า คลังหลวงมีความสำคัญต่อชาติมาก
และในฐานะที่คนไทยทั้งประเทศเป็นเจ้าของ
คลังหลวงจึงต้องช่วยกันรักษา แม้ชีวิตก็เสีย
สละได้เพื่อรักษาคลังหลวงไว้ให้เป็นสมบัติคู่
ชาติไทยของเราตลอดไป ท่านได้ให้เหตุผลและ
วางแนวทางการรักษาคลังหลวงไว้ ดังนี้

หนังสือ “คลังหลวงแห่งประเทศไทย” กล่าวถึงประวัติและ
ความสำคัญของ “คลังหลวง” ตลอดจนถึงวิธีการปกป้อง
คลังหลวงตามอุบายธรรมขององค์หลวงตา

กษัตริย์และประชาชน เจ้าของคลังหลวง

“...เราเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติคือคลัง-
หลวงนี้เป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาตินับแต่วงศ์
กษัตริย์ลงมา วงศ์กษัตริย์คือพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรรักษา
สมบัติก่อนใหญ่หลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้
นั่นฟังซินะ มันเรื่องเล็กน้อยหรือ .. ผู้รักษาก็นับ
ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวลงมา จน
กระทั่งถึงทหาร ตำรวจ ประชาชนทั่วหน้ากันใน
แดนไทยนี้ เป็นเจ้าของสมบัติเหล่านั้นทั้งนั้น ..
ตำรวจ ทหารนั้นยังเป็นหน้าที่อันสำคัญมากยิ่งขึ้น
กว่าประชาชน เพราะเป็นหน้าที่ผู้รักษาย่าน
เมืองอยู่แล้ว สมบัติของบ้านของเมือง ตลอด
ถึงชีวิตจิตใจของประเทศไทยทั้งชาตินี้ .. ด้วย
การพลีชีพเข้าไปรักษาสมบัติของตน เอาชีวิต
เข้าแลกเลย ตั้งแต่ดวงใหญ่ลงมาจนกระทั่ง
ตำรวจ ทหาร มีหน้าที่เข้มงวดกวดขันสละชีวิต
เพื่อสมบัติและชาติของตนเสมอกันหมด...”

องค์หลวงตาในวัยเกือบ ๙๐ ปี ยอมลำบากเดินทางไปแสดง
ธรรมในสถานที่ต่างๆ เพื่อรวบรวมเงินและทองคำเข้าสู่คลังหลวง
และนำธรรมะเข้าสู่ใจประชาชนทั่วประเทศ

มดแดงรักษารัง ไทยรักษาลังหลวง

“...พี่น้องทั้งหลายฟังให้ถึงใจทุกคนนะ เราเป็นเจ้าของสมบัติคลังหลวงนี้ทุกคน มดแดงมันอยู่ในรังของมัน มันรับผิดชอบในรังของมัน ช้างมามันก็ไม่ถอย มดแดงตายก็ตาย มดแดงยอมทั้งรังเลย ช้างก็ช้างเถอะ ภูเขาทั้งลูกก็มา มดแดงจะไม่ถอย นี่พี่น้องทั้งหลายเป็นเหมือนมดแดงที่รักษาสมบัติคือคลังของชาตินี้ .. เราจะรักษาแบบไหน แบบมดแดงหรือจะแบบไหน แบบพากันเผ่นๆ เปิดดับให้เขากินจนหมดนั่นแหละ? เข้าใจหรือ

ถ้าเป็นแบบมดแดงต้องเป็นตัวของตัวเองทุกคน มีสิทธิอำนาจเต็มที่ในการรักษาสมบัติ เพราะ

สมบัตินี้เป็นสมบัติของคนทั้งชาติ ๖๒ ล้านคน เป็นเจ้าของด้วยกันทุกคนสมบัตินี้ เป็นหัวใจของชาติโดยตรง ไม่ได้เป็นของใครนะ .. สมบัติมี

เจ้าของ ตั้งแต่หมาก้อยหวงซากมัน นี่คลังหลวงเป็นหัวใจของชาติ

ไม่ใช่ซาก แล้วจะมีราคาต่างกันยังไงกับที่ ว่าซาก หมามันก็หวงซากมัน แต่ไม่ใช่ซาก หัวใจของชาติจะไม่หวงได้ยังไง คนเรามันต้องหวง คอขาด ขาดไปเลย .. เอ้า พุดยกตัวอย่างไม่ต้องมากละนะ เงินนี้ ๒ ชั่งว่ากันเลยนะ พ่อกับแม่มอบให้กูแล้วตายไปแล้ว กูเป็นคนรักษา เอ้า โจรมารคนไหนจะมายึดเป็นกรรมสิทธิ์ของมัน ให้มึงมาทั้งโคตรทั้งแซของมึง บอกอย่างนั้นเลย ให้ไปจดจารึกมา .. มากี่ ผางเดียวขาดสะบั้นเลย อำนาจสิทธิ์ขาดของความเป็นเจ้าของใช้ไหมล่ะ...”

เลือดทาของสมบัติ สู้..มหาโจรปล้นคลังหลวง

“...คลังหลวงเป็นสมบัติอันถูกต้องดีงาม ทั้งทางด้านธรรม ทั้งทางด้านทางโลก ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องรักษาไว้ด้วยดีทุกคน อะไรเข้ามาล่วงล้ำก็จะต้องมีการต่อต้าน เช่นเดียวกับโจรผู้ร้ายเข้าไปปล้นบ้านของใครก็ตามนั่นเอง นี่บ้านใหญ่คือสมบัตินี้ ถูกปล้นได้แก่คลังหลวงแห่งพี่น้องชาวไทยเรา เรียกว่าสมบัติอันใหญ่หลวง พี่น้องชาวไทยเราจึงเป็นเจ้าของด้วยกันทุกคน ที่จะต้องปกป้องรักษาสมบัติเหล่านี้อย่างเต็มกำลังความสามารถ หัวใจขาดสะบั้นลงไปเลือดทาของสมบัติก็ต้องยอมทาลงไป นี่เรียกว่าสิทธิอำนาจของเจ้าของสมบัติ ต้องรักษากันอย่างนี้ กรุณาทราบไว้โดยหลักธรรม นี่ละหลักธรรมชาติแห่งธรรมท่านไม่ได้ขัดข้อง สำหรับผู้รักษาสมบัติจะมีการต่อต้านกันกับมหาโจรที่เข้ามาปล้นบ้าน เพราะมหาโจรเป็นฝ่ายผิด เจ้าของสมบัติไม่ได้ผิด เมื่อล่วงล้ำเข้ามาก็ต้องมีการโต้ตอบกัน ..

หลักใหญ่แห่งชาติไทยของเราอยู่ที่คลังหลวงนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ สง่าราศีทุกสิ่งทุกอย่างว่าประเทศไทย ที่มีหน้ามิตาเหมือนเขาก็คือ คลังหลวงนี้เป็นตัวประกันแห่งชาติไทยของเราให้มันศักดิ์ศรีดีงามเหมือนชาติทั้งหลายเขา ถ้าลงนี้ได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดความหมาย ชาติไทยคือหมาไทย .. สมบัตินี้เป็นชีวิตจิตใจของชาติไทยเรา ถ้าสมบัตินี้ได้หลุดลอยไปแล้ว ชาติไทยเราไม่มีความหมายเลย และไม่มีความหมายตลอดไป ใครมากก็จะขึ้นมาตั้งโต๊ะกินเลี้ยงกันตลอดไปเลย ประชาชนชาวไทยเราเป็นชั้นเนื้อ เอาไปเลี้ยงโต๊ะกันตลอดไปเลย ..

เราจึงต้องรักษาสมบัตินี้ไว้เพื่อความแน่นอนมั่นคงของเรา สืบทอดจากบรรพบุรุษปู่ย่าตายายของเรามาเป็นจิ้งจาวตลอดไปด้วยความอาภักดี ด้วยความเข้มงวดกวดขันในการรักษาสมบัติเหล่านี้...”

หลวงตาย้า..รวมบัญชีโลกตาคน

“...หัวใจของชาติตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ชาติไทยอยู่ได้เพราะคลังหลวงนี้ ฉะนั้น อย่าแต่เป็นการหลอกตาคนต่างหากว่า **รวมบัญชี** เมื่อได้รวมแล้วก็หมด เพราะเงินถึงได้เอากันอย่างแรง .. เงินกองที่ว่าคลังหลวงๆ นี่ ก็คือหัวใจประเทศไทย .. ธรรมลงแล้วว่าถูกต้อง สมบูรณ์เต็มที่แล้ว จึงขอใครๆ อย่ามาแตะต้องหัวใจแห่งชาติไทยของเรา ทุกคนเป็นเจ้าของ อยู่ในสมบัตินี้ทั้งนั้น คน ๖๒ ล้านคน ตั้งแต่บรรพบุรุษท่านเก็บหอมรอมริบรักษามาเป็นมรดกให้แก่พี่น้องชาวไทยเราทั้งหลาย ที่เป็นลูกเป็นหลานรักษาเอาไว้ ลูกหลานทั้งหลายจึงต้องรักษาเอาไว้ ตามแบบฉบับของบรรพบุรุษที่ท่านพาดำเนินมา

ด้วยเหตุนี้เองใครอย่ามาแตะต้องเงินจำนวนนี้ คือ เป็นสมบัติชิ้นใหญ่ที่สุด กระเทือนทั่วประเทศไทย ถ้ามาทำอันนี้แล้วกระเทือนทั่วประเทศไทย จิตใจประเทศไทยนี้เสียหายหมดเลย สมบัติก็เสียไป จิตใจคนทั้งประเทศก็เสียไป นี่เรื่องร้ายแรง ส่วนใหญ่มันมีอยู่จุดนี้... สมบัตินี้เป็นสมบัติค้ำบ้านค้ำเมือง ค้ำประเทศชาติของเรา สมบัตินี้เองเป็นเจ้าของหน้าเจ้าตา เป็นเครดิต เป็นจุดสำคัญที่ให้โลกภายนอกเขาไว้วางใจ เขาจะมาติดต่อซื้อขาย หรือตั้งโรงงานต่างๆ เรียกว่ามาลงทุน เพราะอันนี้เป็นเครื่องประกันไว้แล้ว นี่เห็นไหมล่ะ มันครอบคลุมหมดทั่วเมืองไทยเรา จึงต้องรักษาอันนี้เอาไว้ให้ประกันตลอดไป...”

นักวิชาการเศรษฐศาสตร์สนับสนุนหลวงตา

ระหว่างที่องค์หลวงตาและประชาชนได้ออกมาปกป้อง “คลังหลวง” นั้น บรรดานักเศรษฐศาสตร์ นักกฎหมาย ตลอดจนนักวิชาการจำนวนไม่น้อยได้ออกมากล่าว สนับสนุนองค์หลวงตาและนำความจริงทางวิชาการเกี่ยวกับความเป็นมาของ “ทุนสำรองเงินตรา” มาเป็นข้อยืนยัน อาทิ ดร.วิพงษ์ รามางกูร อดีตรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้กล่าวไว้ว่า

“...คำว่าคลังหลวงไม่มีในกฎหมาย แต่เป็นปริศนาธรรม ผมได้ไปนมัสการหลวงตาที่สวนแสงธรรม ขณะนั้นประเทศของเราอยู่ในวิกฤตอย่างมาก ผู้คนหุดหู่หมดกำลังจิตใจ หลวงตาได้ลุกขึ้นมาระดมศรัทธาของพี่น้องประชาชนชาวไทย เพื่อให้สละทองคำและดอลลาร์ ก็มีปัญหาว่ารัฐบาลในขณะนั้นก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าคลังหลวงหมายถึงอะไร ..

ทุนสำรองเงินตรานี้ตามกฎหมายแล้วเป็นของแผ่นดิน ไม่ใช่ของใคร ไม่ใช่ของธนาคารแห่งประเทศไทย แม้แต่ธนาคารแห่งประเทศไทยก็เอาไปใช้ไม่ได้ ในขณะนั้นทองคำและดอลลาร์ที่ประชาชนได้บริจาคมาก็ไม่ทราบว่าจะไปเข้าบัญชีใด ในที่สุดก็ตกลงกันว่าบัญชีคลังหลวงที่องค์

ดร.วิพงษ์ รามางกูร

ดร.วิทยากร เชียงกุล

ดร.สุชาติ ธาดาธำรงเวช

หลวงตาท่านกรุณารวบรวมจิตศรัทธาของพี่น้องประชาชนชาวไทยให้ช่วยชาติคือ ทุนสำรองเงินตรา และก็ได้มีการนำทองคำและดอลลาร์ต่างๆ ที่รับบริจาคเข้าไปไว้ในทุนสำรองเงินตรา

แม้ว่าเงินทองบริจาคที่นำเข้าไปในทุนสำรองเงินตราจะไม่มาก แต่จะทำให้ทุนสำรองเงินตราของเราเป็นของที่ศักดิ์สิทธิ์ ต่อไปจะไม่ให้ใครเอาไปใช้ได้ จะอยู่เป็นทุนสำรองของประเทศชาติของเราตลอดไป ประเทศชาติเราผ่านวิกฤตการณ์ต่างๆ มาได้ก็เพราะทุนสำรองเงินตราที่มั่นคง ที่ไม่ใช่ของใคร ไม่ใช่ใครเอาไปใช้ได้...”

รองศาสตราจารย์วิทยากร เชียงกุล นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์อีกท่านหนึ่งก็ได้เขียนไว้ ดังนี้ “...สาเหตุที่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน(กองทุนฯ) ขาดทุน ก็เพราะรัฐบาลบริหารผิดพลาดทุ่มเทเงินทองไปโอบอุ้มธนาคารและสถาบันการเงินที่มีปัญหา โดยรัฐบาลอ้างว่าจำเป็นที่จะต้องกู้สถาบันธนาคารหรืออุ้มคนรวยเพื่อที่จะช่วยเศรษฐกิจส่วนรวมให้ดีขึ้น แต่การทำงานในรอบ ๓ ปี ชี้ให้เห็นชัดว่า นอกจากกองทุนฯ จะขาดทุนมากแล้ว เศรษฐกิจส่วนรวมกลับยิ่งเสียหายมากขึ้น

การดำเนินงานของกองทุนฯ ที่ขาดทุนเห็นชัดก็เช่น การประมูลขายทรัพย์สินที่ยึดมาจากบริษัทเงินทุน ๕๖ แห่งที่ถูกปิดไปให้ต่างชาติในราคาที่ขาดทุนไปนับแสนล้านบาท แล้วรัฐบาลยังไปสัญญาจะหาเงินก้อนอื่นใช้หนี้ให้เจ้าหน้าที่ต่างชาติเต็มจำนวนอีก ส่วนที่ขาดทุนส่วนอื่นๆ ก็เกิดจากการที่รัฐบาลเข้าไปเพิ่มทุนและอัดฉีดเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำแก่ธนาคารที่ทุจริตฉ้อฉลและบริหารผิดพลาด (ทั้งเอกชนและรัฐ)

รัฐบาลอ้างว่า ที่ต้องรวมบัญชีธนาคารชาติเพื่อโอนเงินกำไรสะสมของธนาคารชาติบางส่วนมาใช้หนี้ให้กองทุนฯ นั้น ก็เพราะว่าหนี้ของกอง-

ทุนฯ เป็นหนี้ที่รัฐบาลต้องรับผิดชอบ ดังนั้นถึงอย่างไรรัฐบาลก็ต้องหาเงินมาใช้หนี้ก่อนนี้ ถ้ารัฐบาลไม่ได้เงินจากธนาคารชาติ รัฐบาลก็จะต้องขึ้นภาษีกับประชาชนหรือไปตัดทอนงบลงทุนในงบประมาณประจำปี ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจตกต่ำและประชาชนเดือดร้อนมากขึ้น

การที่รัฐบาลอ้างเช่นนี้ เป็นการใช้ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ตะวันตกมาครอบงำหลอกลวงประชาชน ด้วยการทำให้ประชาชนรู้สึกว่าการเอาเงินกำไรสะสมจากธนาคารชาติมาใช้หนี้ให้กองทุนฯ น่าจะเป็นวิธีการที่ดีกว่าการขึ้นภาษีหลายคนก็เลยพาลคิดไปว่า หลวงตามหาบัวไม่เข้าใจเรื่องเศรษฐกิจ...

เราจึงควรจะใช้เงินก้อนนี้เพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างมองการณ์ไกลเท่านั้น ไม่ใช่หาทางใช้เงินซึ่งเป็นก้อนสุดท้ายของประชาชนเพื่อแก้ปัญหาของพวกคนรวย คือธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินเอกชนที่บริหารผิดพลาดและทุจริตฉ้อฉล โดยการเชื่อตามข้ออ้างของรัฐบาลว่าเพื่อไม่ให้ระบบธนาคารทั้งหมดล้ม...”

รองศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ธาดาธำรงเวช นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ กล่าวคัดค้านกฎหมายรวมบัญชีไว้อีกเช่นกันว่า

“...เงินสำรองระหว่างประเทศของไทยในปัจจุบันแยกออกเป็น ๓ ส่วน ..

เงินสำรองระหว่างประเทศ	(หน่วย : ล้านเหรียญสหรัฐ)
1. ฝ่ายออกบัตร	27,000
2. ฝ่ายการธนาคาร	4,600
3. กองทุนรักษาระดับฯ	100
รวม	31,700

เงินที่ท่านอาจารย์หลวงตามหาบัวมาจากโครงการฟ้าป่าช่วยชาติ ท่านมีเจตจำนงจะใส่ในส่วนที่ ๑ คือ ไปรวมในส่วน ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ หลวงตาเรียกเงินในส่วนที่ ๑ ว่า **เงินคลังหลวง ...**

เงินสำรองในส่วนที่ ๑ นี่ไม่ใช่เงินของเบงค์ชาติหรือของรัฐบาล เป็นเงินของประเทศ เป็นของประชาชนไทยทุกคน ที่มีมานานแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๔๕ สมัยพระพุทธเจ้าหลวงรัชกาลที่ ๕ ซึ่งทรงเริ่มพิมพ์ธนบัตรออกใช้ โดยมีเงินตราต่างประเทศส่วนนี้หนุนการพิมพ์ธนบัตร เพิ่งจะโอนเงินสำรองฯ ในส่วนที่ ๑ นี่ให้เบงค์ชาติดูแลเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๕ คือ โอนการพิมพ์ธนบัตรให้เบงค์ชาติเป็นผู้ดูแล โดยใช้เงินส่วนนี้หนุนหลัง แล้วเงินส่วนนี้ก็เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะไปฝากแล้วได้ดอกเบี้ยจนถึงวันนี้มีประมาณ ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ..

ข้อพิจารณา ก็คือ การที่กองทุนฟื้นฟู มาขอแบ่งเงินที่เก็บมาตั้งแต่สมัยล้นเกล้ารัชกาลที่ ๕ โดยจะขอแบ่งมาประมาณ ๑๓๒,๐๐๐ ล้านบาท เพื่อไปใช้หนี้ดังกล่าว ประชาชนควรถามว่ากองทุนฟื้นฟู จะเอาเงินไปจ่ายอะไรบ้างในหนี้ก้อนโต ๑.๔ ล้านล้านบาทนี้ เอาเงินไปชดเชยการขาดทุนที่ปรส. ขายสินทรัพย์ให้ต่างชาติ ควรหรือไม่? สินทรัพย์จำนวนประมาณ ๗๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ขายได้เงินมา ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาท แล้วกองทุนฟื้นฟู ก็ตามไปใช้ส่วนที่ขาดทุนด้วยเงินที่แบ่งจากเงินคลังหลวงควรหรือไม่?

คำถามต่อมา คือ เงิน ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ที่จะถูกแบ่งให้เบงค์ชาติประมาณ ๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อไปใช้หนี้ขาดทุนจากการถูกโจมตีค่าเงินบาท ควรหรือไม่? คนอื่นๆ ที่เป็นเกษตรกรยากจน เป็นหนี้เป็นสิน จะขอแบ่งเงินในคลังหลวงด้วยได้หรือไม่? เพื่อมาใช้หนี้ เพราะหนี้-

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล
อดีตผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย

สินเกษตรเฉพาะส่วนที่เกิดจากนโยบายที่ผิดพลาดของรัฐบาลต่างๆ มีเพียง ๑๙,๐๐๐ ล้านบาทเท่านั้น

ประชาชนไทยจึงควรทราบว่าเป็นเงิน ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เป็นสมบัติส่วนรวมของทุกคน **ดังนั้น ที่พระอาจารย์หลวงตามหาบัวพูดไว้นั้น ท่านพูดถูก เพราะท่านไม่ได้พูดเฉพาะเงินที่ท่านนำมาบริจาค แต่ท่านพูดถึงเงินคลังหลวง คือ เงิน ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์นี้** ว่าเอาเงินนี้ไปรวมบัญชีอาจจะเสียหาย ท่านอาจมองเห็นอะไรในอนาคตที่ท่านกังวลอยู่ ท่านได้พยายามหาเงินบริจาคมาตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ไว้เพื่อเป็นยันต์ปิดฝาโอ่งที่เก็บเงินคลังหลวงนี้เพื่อให้เป็นสมบัติของลูกหลาน ไว้ค้ำประกันค่าเงินบาทและความมั่นคงของเศรษฐกิจไทย หากจะขอเงินบางส่วนไปใช้และมีเหตุผลเพียงพอ อาจทำได้โดยการออกกฎหมายขอเป็นครั้งๆ ไป แต่การยกเลิกส่วนกลางให้เบงค์ชาติเลยอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศได้ในอนาคต...”

เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยขณะนั้น ได้กล่าวถึงความสำคัญของ “โครงการช่วยชาติ” ที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางการเงิน และยังสามารถปกป้องภัยอันตรายที่

สินทรัพย์บริจาคจากพี่น้องไทย ซึ่งมีสร้อยแหวน กำไลทอง ทองรูปพรรณต่างๆ และทองคำแท่ง รวมทั้งเงินบาทและเงินตราต่างประเทศจำนวนมากที่นำมาถวายองค์หลวงตาเพื่อนำเข้าสู่คลังหลวง

อาจเกิดขึ้นต่อฐานะการเงินของชาติได้ ดังนี้

“...ในช่วงตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ถึงกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ธนาคารแห่งประเทศไทยพยายามที่จะรักษาค่าเงินบาทให้สูงอยู่ในระดับที่ ๑ ดอลลาร์เท่ากับ ๒๕ บาท โดยการนำเงินดอลลาร์สหรัฐออกขายในตลาด การนำเงินดอลลาร์สหรัฐออกขายในตลาดนี้ ทำได้เฉพาะด้วยการนำเงินจากฝ่ายการธนาคารเท่านั้น ไม่สามารถนำเงินออกจากฝ่ายออกบัตรหรือที่เราเรียกกันติดปากว่า “คลังหลวง” ได้ เพราะมีกฎหมายห้ามไว้

จึงมีผลให้เงินในบัญชีของฝ่ายออกบัตรหรือคลังหลวงนั้น ยังคงเหลืออยู่สูงถึง ๑๙,๔๐๐ ล้านดอลลาร์ ณ สิ้นเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐ ในขณะที่เงินในบัญชีของฝ่ายการธนาคารนั้น มีการนำเงินดอลลาร์ออกขายจนหมด และยังมีการทำสวอป (Swap) นำเงินดอลลาร์มาขายเพิ่มเติมอีก โดยมีสิ่งๆ ที่เรียกว่า “สัญญาซื้อขายล่วงหน้า” เป็นภาระติดค้างที่จะนำส่งคืนเขา ณ วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น ปรากฏว่าฝ่ายการธนาคารมีเงินดอลลาร์เหลือ ๑๑,๔๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่ขณะเดียวกันก็มีภาระที่เรียกว่า “สัญญาล่วงหน้า” ที่ต้องส่งคืนในอนาคตสูงถึง ๒๙,๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ แปลว่า อะไร

แปลว่า บัญชีของฝ่ายการธนาคาร ณ วันนั้น เนื่องจากการพยายามนำดอลลาร์ออกขายรักษาค่าเงินบาทนั้น มีฐานะติดลบสุทธิถึง ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ

โดยสรุป ณ สิ้นเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อนจะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ๑ วัน เงินสำรองสุทธิที่มีเหลืออยู่ ๒,๔๐๐ ล้านดอลลาร์นั้น ประกอบด้วยเงินดอลลาร์ในคลังหลวง ๑๙,๔๐๐ ล้านดอลลาร์ เป็นบวกนะครับอันนี้ ในบัญชีทุนรักษาระดับ ๗๐๐ ล้านดอลลาร์ ในขณะที่บัญชีของฝ่ายการธนาคารมีฐานะสุทธิติดลบ ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์ จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารของธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่สามารถนำเงินดอลลาร์จากคลังหลวงออกมาขายได้เลย เนื่องจากมีกฎหมายห้ามไว้ หาไม่แล้วเงินในคลังหลวงคงจะถูกนำไปขายแทนการทำสวอปในจำนวนที่สูงมากทีเดียว

ครั้นต่อมา ระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา จากต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ถึงปลายเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ นี้ ประเทศไทยได้ทำมาค้าขายสินค้าและบริการ ก็ได้เงินเข้าประเทศมา เมื่อหักเงินที่ชำระหนี้ต่างประเทศแล้ว ก็สามารถนำเข้าบัญชีของฝ่ายการธนาคารทำให้ในวันสิ้นเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ ฝ่ายการธนาคารซึ่งเดิมมีฐานะสุทธิลบ ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ กลับมีเงินดอลลาร์สูงถึง ๔,๐๙๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ส่วนเงินดอลลาร์ในบัญชีฝ่ายออกบัตรหรือคลังหลวงนั้น ก็ได้เพิ่มพูนขึ้นจาก ๑๙,๔๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ เมื่อปลายมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐ ณ ขณะนี้เพิ่มเป็น ๒๗,๔๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐแล้ว เมื่อปลายมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ โดย

- ๑) ได้มาจากดอกผลของเงินที่มีอยู่เดิม
- ๒) ได้มาจากการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเดิมให้ เมื่อต้องการพิมพ์ธนบัตรเพิ่มเติมขึ้น
- ๓) จากเงินบริจาคขององค์หลวงตา (โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

ทุนสำรองระหว่างประเทศสุทธิ (โดยประมาณ)

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทุนสำรอง	30 มิถุนายน 2540	30 มิถุนายน 2545
บัญชีฝ่ายออกบัตร	19,800	27,400
บัญชีฝ่ายการธนาคาร		
SPOT	11,800	8,090
FORWARD	29,500	880
ทุนรักษาระดับ	700	910
รวม	2,800	35,520

เงินบริจาคขององค์หลวงตา แม้ว่าจะเป็นจำนวนที่ไม่มากเมื่อเทียบกับเงินในคลังหลวงที่มีอยู่เดิม แต่มีบทบาทสำคัญที่ป้องกันมิให้มีการนำเงินในคลังหลวงออกไปใช้ จนอาจเกิดอันตรายขึ้นหายนะแก่ประเทศชาติได้ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ

ถ้าใครจำได้ เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ก็มีการกล่าวขานว่า อาจจะมีการชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟก่อนกำหนด ในขณะนั้นเงินในฝ่ายการธนาคารไม่พอ จึงมีความคิดจะนำเงินฝ่ายออกบัตร ไปรวมกับฝ่ายการธนาคาร จะได้มีพอที่จะไปชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟก่อนกำหนด ซึ่งถ้าหากปล่อยให้เป็นอย่างนั้นแล้ว เป็นไปได้ว่า เงินสำรองระหว่างประเทศในขณะนั้นจะลดต่ำลงมาก จนทำให้ต่างชาติขาดความเชื่อมั่นได้ และถ้าขาดความเชื่อมั่นแล้ว อาจทำให้มีเงินไหลออกมากอีกครั้งหนึ่ง

ผมใช้คำว่า อาจจะเป็นนะครับ แต่จำนวนที่จะชำระนั้นก็จะมีจำนวนสูง ถ้าปล่อยให้เงินในคลังหลวงไปชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟก่อนกำหนดล่ะก็ ส่วนที่เหลือจะมีน้อยมาก ทำให้ขาดความเชื่อมั่นได้

การที่องค์หลวงตาท่านออกมาขัดขวาง “การรวมบัญชี” ก็เท่ากับว่าเป็นการป้องกันไม่ให้มีการนำเงินจากคลังหลวงไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากการสำรองเพื่อผลิตธนบัตร จึงทำให้เงินในคลังหลวงยังคงมีเหลืออยู่เต็มที และพอกพูนขึ้นตามจำนวนที่กล่าวถึงข้างต้น คือมีอยู่ถึง ๒๗,๔๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐแล้ว เป็นหลักฐานของความมั่นคงของระบบเศรษฐกิจของประเทศ แล้วสร้างความเชื่อมั่นในสายตาของต่างประเทศทั่วโลก ส่วนการชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟนั้น เราไม่ได้ละเลย ก็มีการชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟตรงตามเวลา โดยอาศัยเงินที่ค่อยๆ หาได้จากการขายสินค้าและบริการตามปกติ ไม่มีการชักออกมากจากคลังหลวงเพื่อการนี้แต่ประการใด ..

ตอนนี้สถานการณ์เราดีมาก คือ วิธีที่ฝรั่งเขาดูว่า เมืองไทยมั่นคงหรือไม่ เขาดูสำรองในกระเป๋าเรา มีเท่าไร เทียบกับหนี้ส่วนที่ต้องชำระในปีหน้าเท่าไร แล้วดูว่ามีกี่เท่า ถ้ารัฐบาลชุดก่อนออก “กฎหมายรวมบัญชี” เขาจะเอาไปชำระไอเอ็มเอฟทั้งก้อน ทุนสำรองจะลดพรวดไปเลย นี่ที่น่ากลัวมาก...”

นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์-กฎหมาย ก็นับสนุน

ศาสตราจารย์ ดร.ชัยอนันต์ สมุทวณิช และนักวิชาการด้านอื่น ร่วมแสดงความคิดเห็นคัดค้านกฎหมายรวมบัญชีไว้ ดังนี้

“...สินทรัพย์ในคลังหลวงนี้มีการสะสมมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ และก่อนที่จะมีการจัดตั้งครุฑของรัฐใหม่ รวมทั้งก่อนการจัดตั้ง ธนาคารแห่งประเทศไทย อีกด้วย

สินทรัพย์ในคลังหลวงนี้ถูกแยกไว้ต่างหากมิให้ปะปนกับเงินแผ่นดินประเภทอื่น จึงมิได้เป็นของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือเป็นของรัฐบาล

การที่รัฐบาลถือโอกาสอ้างความจำเป็นในการแก้ไขวิกฤตภาวะการคลังของรัฐ คิดสั้นพยายามใช้วิธีการอย่างเสี่ยงช่างมากในสภาผู้แทนราษฎร และอาศัยกระบวนการนิติบัญญัติทำลายหลักการและเจตนารมณ์ของบรรพชนโดยมิได้คำนึงถึงทางเลือกอื่น แต่อาศัยอำนาจหน้าที่พยายามเสนอมาตรการทาง

หนึ่งรัฐบาลใดหากเป็นทรัพย์สิน ส่วนรวมของชาติ ของประชาชนทั้งประเทศ เป็นกรรมสิทธิ์ร่วมของประชาชนชาวไทย เป็นสมบัติของชาติที่อยู่เหนือนโยบายเฉพาะหน้าของรัฐบาล เพราะการมีอยู่ของคลังหลวงนี้ ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษ หลักการนี้ได้มีการสืบทอดมาอย่างต่อเนื่องและเคร่งครัด ก่อนที่จะมีรัฐธรรมนูญลายลักษณ์อักษร จึงถือได้ว่าเป็นหลักธรรมนูญทางเศรษฐกิจของชาติ

ทั้งนี้ในเวลาต่อมา ก็ได้มีการยอมรับในความสูงสุดของหลักการนี้ โดยมีพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๔๗๑ มาตรา ๑๕ ได้ระบุให้คลังหลวงไว้ต่างหากจากเงินแผ่นดินประเภทอื่นทั้งหลาย ต่อมาพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ ก็ยังกำหนดให้แยกสินทรัพย์ของคลังหลวงไว้ต่างหากจากสินทรัพย์ของธนาคารแห่งประเทศไทยที่อยู่ใน ฝ่ายการธนาคาร

สินทรัพย์ของคลังหลวงในปัจจุบันมีชื่อเรียกว่า **ทุนสำรองเงินตรา** ซึ่งเก็บรักษาไว้ใน ฝ่าย**ออกบัตร** ประกอบด้วยบัญชีสำคัญ ๓ บัญชี คือ

๑. บัญชีทุนสำรองเงินตรา
๒. บัญชีผลประโยชน์ประจำปี
๓. บัญชีสำรองพิเศษ

ศ.ดร.ปวย อึ้งภากรณ์ กล่าวเตือนผู้เกี่ยวข้องให้ตระหนักว่า ทุนสำรองเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ใช่ของธนาคารชาติ เป็นสมบัติส่วนรวมที่ทุกคนต้องช่วยกันรักษาไว้เพื่อลูกหลานสืบไป...ซึ่งสอดคล้องกับการปกป้องคลังหลวงขององค์หลวงตา

กฎหมายแปรเปลี่ยนสินทรัพย์ที่มีการสะสมไว้ อันเป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชาติ โดยธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นเพียงผู้ดูแลรักษา ไปเป็นสินทรัพย์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นฝ่ายที่มีการกรรมสิทธิ์ สามารถเข้ามาดำเนินการบริหารจัดการหรือจำหน่ายจ่ายโอนได้อย่างเต็มที่ และยังแบ่งปันสินทรัพย์บางส่วนให้แก่กระทรวงการคลังนำไปล้างหนี้กองทุนเพื่อการพัฒนาและฟื้นฟูระบบสถาบันการเงินที่เกิดจากกระทรวงการคลังเข้าไปค้ำประกันเงินฝากและหนี้ของสถาบันการเงินซึ่งมีผลขาดทุนจำนวนมหาศาล

ความคิดและความพยายามดังกล่าวเป็นการล้มล้างหลักการอันเป็นปรากฏการณ์สุดท้ายของการรักษาชาติ รักษาแผ่นดิน ล้มล้างหลักธรรมนูญทางเศรษฐกิจแห่งชาติที่ได้มีการวางรากฐานไว้ ตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ เป็นหลักการที่บรรพชนวางและรักษาไว้เพื่อรักษาแผ่นดิน เป็นหลักการที่ได้รับการยึดมั่นมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน เป็นหลักการที่อยู่เหนือกาลเวลา และอยู่เหนือนโยบายของรัฐบาลใดๆ เป็นหลักการที่รัฐบาลทุกรัฐบาลพึงรักษาไว้ยิ่งชีวิต มิใช่เพื่อทำลาย หรือเปลี่ยนแปลงเพียงเพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารงานที่ผิดพลาดของธนาคารแห่งประเทศไทย

การแก้ไขกฎหมายเพื่อล้มล้างหลักการดังกล่าว จึงเป็นการผิดประเพณีธรรมในการ

ภาพวาดในอดีตเล่าเหตุการณ์ถึงเรือฝรั่งเศสเข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณพระบรมมหาราชวัง

ปกครองประเทศ และย่อมขัดกับรัฐธรรมนูญที่มีเจตนารมณ์ให้การคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และยังได้คุ้มครองสิทธิของบุคคลและสินมรดกของบุคคลว่าย่อมเป็นไปตามกฎหมายบัญญัติด้วย

การที่บรรพบุรุษกำหนดให้แยกสินทรัพย์ในคลังหลวงไว้เป็นพิเศษมิให้ปะปนกับทรัพย์สินใด จึงย่อมมีความสำคัญยิ่งไปกว่าสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และจัดว่าเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมของบุคคลทุกคนในชาติ กฎหมายที่ออกมารองรับกรรมสิทธิ์ร่วมนี้ เป็นการสอดคล้องกับหลักธรรมนูญทางเศรษฐกิจเพื่อความอยู่รอดของชาติ เงื่อนไขเดียวที่จะแตะต้องกรรมสิทธิ์ร่วมของแผ่นดินได้ คือ การถูกบีบคั้นจนถึงขั้นจะต้องเสียอธิปไตยของรัฐ อันเป็นเงื่อนไขที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตัดสินพระทัยนำ “เงินถุงแดง” ออกมาไถ่ถอนชาติจากการคุกคามของฝรั่งเศสซึ่งกำหนดเงื่อนไขแบบไร้มนุษยธรรมให้นำเงินเหรียญทองมูลค่ามหาศาลมาชดใช้ฝรั่งเศสให้ได้ภายใน ๔๔ ชั่วโมง พระองค์จึงยอมสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิตของชาติไทย

ในเมื่อมีรัฐธรรมนูญซึ่งให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของปัจเจกบุคคล และการสืบทอดมรดกไว้ว่าย่อมเป็นไปตามกฎหมายบัญญัติ ดังนั้นในกฎหมาย ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลทั้งหมดในชาติ และคุ้มครองการสืบทอดอันเป็นทรัพย์สินของชาติ จึงย่อมจะต้องได้รับความคุ้มครองเคร่งครัดยิ่งกว่าทรัพย์สินในปัจเจกบุคคล

[illegible]

“...ร่างกฎหมายเกี่ยวกับการรวมบัญชี เนื้อ
แท็กก็คือการปล้นเงินของราษฎรทั้งชาติเอามาเป็น
เงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่ต่างอะไรกับ
การออกกฎหมายและให้เอาบัญชีเงินฝากของคน
ไทยทั้งชาติมาเป็นของรัฐบาลนั่นเอง ด้วยเหตุนี้
สิ่งที่หลวงตาพระมหาบัวคัดค้านและประณามว่า
เป็นการปล้นชาติปล้นประชาชน จึงเป็นเรื่องที่
ตรงกับข้อเท็จจริงและสอดคล้องกับความรู้สึก
ของประชาชนทั้งชาติ เพราะบัดนี้ไม่ว่าโฆษณา
ประชาสัมพันธ์หรือบิดเบือนอย่างไร คนไทยทั้ง
ชาติเชื่อพระเชื่อความจริงดังกล่าวนี้อย่างแน่นอน หลวงตา
พระมหาบัวจึงเป็นที่พึ่งทางความคิดและเป็นที่พึ่ง
ทางใจของคนไทยทั้งชาติที่จะปกป้องทรัพย์สินสมบัติ
ของราษฎรทั้งมวลไม่ให้ถูกเขายึดไปทำปณิธิยา...”

การตีความทางกฎหมายเกี่ยวกับ “คลังหลวง” หรือ “ทุนสำรองเงินตรา”

รัฐบาลยอมรับหลวงตา.. ยกเลิกรวมบัญชี

เมื่อองค์หลวงตา ประชาชน และนักวิชาการ ยกเหตุผลความจริงที่ถูกต้องทั้งวิชาการ ทางโลกและทางธรรมดังก้าวข้างต้น รัฐบาลจึงยอมรับและยกเลิกความคิดรวมบัญชีในที่สุด อย่างไรก็ตาม ด้วยภาระหนี้สินของชาติจำนวนมาก รัฐบาลจึงคิดไปในทางกู้ยืมเงินมาพัฒนาประเทศอีก จนเป็นประเด็นวิพากษ์วิจารณ์กันในสังคมขณะนั้น องค์หลวงตาจึงเมตตาแสดงธรรมเป็นเครื่องเตือนใจรัฐบาลอีกครั้ง ดังนี้

“...ทุกซ่จนหนโลกสำคัญที่สุดคืออย่าได้ติดหนี้เขาพระพุทธรูปดังที่เคยเป็นมาแล้วนี้ การกู้หนี้ยืมสินขอให้พิจารณาให้มาก เฉพาะอย่างยิ่งวงรัฐบาล ไม่ควรจะกู้มาสู่มสู่มหัว เวลาที่เราติดหนี้ติดสินเขาจนกระทั่งจะหายใจไม่ได้ แล้วเมืองไทยเรา คิดคนหนึ่งๆ ตั้งห้าหมื่นบาท คน ๖๒ ล้านคน นี่แต่ก่อนนะ เดียวนี้จะเพิ่มขึ้นอีกนะ เพราะกู้ยืมมันกู้มาเรื่อย เออะอะกู้มาๆ เพราะเหตุไรมันถึงกู้เอานักหนา ทางเมืองไทยเรานี้ก็แบกหามกันจนจะเป็นจะตายแล้วยังไม่รู้ อยู่เหอ กูมาหาอะไรพิจารณาซิ

กูมาแต่ละครั้งๆ เราไม่ไปดูก็ได้ลูกศิษย์ เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์เรา ไม่มี มาบอกทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดลออ เป็นคนดีทั้งนั้นซึ่งเชื่อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เขา

มาพูดถึงเรื่องความแยบยลที่สกปรกมากที่สุด ในวงราชการของเรา กินกันมาเล็กๆ น้อยๆ กินกันมาเรื่อยๆ กินจนกระทั่งบานปลาย เวลานี้ชาติไทยของเราจะจม นี่เพราะกินไม่หยุดไม่ถอย กินไม่อิ่มไม่พอ กินตะกละตะกลาม ชาติไทยของเราจะไม่เหลือ เพราะความตะกละตะกลาม นี่ละกูหนี้ยืมสินเขามา

พอเงินบกพร่องในกระเป๋าก็ไปกู้เงินเขามา กู้เงินเขามาไม่ใช่หน่อยๆ ไม่ใช่สองล้าน สามล้าน เป็นหมื่นเป็นแสนล้านขึ้นไปนั่นนะ มันของเล่นเมื่อไร แล้วกูมานี้หนี้มันก็มาพร้อมละซี เป็นลูกหนี้เขาพร้อม แล้วดอกวันหนึ่งเท่าไรกินไปเท่าไร พิจารณาซิ แล้วใครเป็นผู้แบกผู้หามหนี้สินอันนี้ พวกที่กูมามันไม่ได้มารับผิดชอบนะ ชุดนี้ตั้งขึ้นมาเป็นรัฐบาลแล้วก็มากู้หนี้ยืมสินกินกันจนท้องป่อง จนท้องมันจะระเบิดแล้วมันก็โอดออกโปๆ ตั้งคนใหม่ขึ้นมา กูมาเรื่อยๆ ชาติไทยผู้แบกหนี้สินมันจะตายแล้วนะ พิจารณาซิ ..

การติดหนี้ติดสินเขาพระพุทธรูปทั้งเมืองไทย แล้วแบกหนี้สินทั้งนั้น ฟังซิเป็นของเล่นเมื่อไร เราจึงได้เตือนทางรัฐบาล เพราะรัฐบาลเป็นรัฐบาลของชาติ เราก็นามของชาติของศาสนาด้วย ได้เตือนรัฐบาลเราด้วยความหวังดี เพราะท่านเหล่านี้เป็นผู้ที่จะนำชาติบ้านเมือง จึงเตือนผู้นำ อย่าได้ทำสู่มสู่มหัว การกู้การยืมเขามาบำรุงชาติไทยของเราเท่าๆกับเอาไฟ

มาเผาเสียมากต่อมากนะ กูมามากน้อยเพียงไร หนี้ก็มาพร้อมกัน ดอกเบี้ยที่จะขยี้ยาชาติไทยของเราจะมาพร้อมกันๆ นี่ละเหยียบลง

เท่าที่แบกหามอยู่เวลานี้ก็แทบจะเป็นจะตายแล้ว จนจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแล้ว ยังจะไปหากู้หายืมเอาอีก จากที่ไหนๆ อีก ขอให้พิจารณาให้ตึนะ เราเป็นหัวใจของชาติขอให้พิจารณาด้วยดี อย่าได้ทำสู่มสู่มหัว ด้วยเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแกรวย ความตะกละตะกลามนี้แหละมันกลืนบ้านกลืนเมืองมานานแล้ว...”

ชั้นเล็กตักคลังหลวง..แบ่งเบาหนี้ สินชาติ

ภายหลังเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยประมาณการความเสียหายทั้งสิ้น ๑,๔๐๑,๔๕๐ ล้านบาท (ดังปรากฏในตาราง)

เบื้องต้นรัฐบาลคิดแก้ปัญหาดังกล่าวด้วย “การรวมบัญชี” โดยกระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยได้เข้ากราบบังคมทูลองค์หลวงตาที่สวนแสงธรรมเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๔๓ เพื่อเข้าชี้แจงถึงความจำเป็นของ “การรวมบัญชี” ซึ่งองค์หลวงตาและประชาชนไม่เห็นด้วยกับแนวทางนี้ โดยให้เหตุผลแก่รัฐบาล

ประมาณความเสียหาย จำแนกตามประเภทการให้ความช่วยเหลือ

(หน่วย : ล้านบาท)

ประเภทความช่วยเหลือ	ความเสียหายสุทธิ
1. การให้ความช่วยเหลือผู้ฝากเงิน เจ้าหนี้ และการให้ความช่วยเหลือสภาพคล่อง (56 สถาบันการเงินและสถาบันการเงินอื่นๆ)	554,149
2. ขาดทุนจากการถือหุ้นในสถาบันการเงินที่ทางการแทรกแซง	169,139
3. ขาดทุนจากสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ	650,750
4. ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยและอื่นๆ	165,975
หัก เงินนำส่งและอื่นๆ	138,563
รวมความเสียหายทั้งสิ้น	1,401,450

ทั้งทางพระธรรมเทศนาและทางวิชาการมาโดยตลอดก่อนรัฐบาลจะมาชี้แจงในวันนี้ แม้ในวันนี้อंकท่านก็ยังกล่าวยากับรัฐบาลอีกครั้ง มีใจความสำคัญว่า

“หลวงตาไม่เห็นด้วยกับการรวมบัญชี เพราะเท่ากับเป็นการทุบตุมคลังหลวงให้สิ้นไป แต่หากมีความจำเป็นจริงๆ ไม่อาจแก้ไขได้โดยวิธีอื่นอีก จะตักขึ้นสองชั้นจากตุมคลังหลวงก็พอได้”

แต่ในเวลานั้นรัฐบาลยังไม่เข้าใจความหมายขององค์หลวงตา จึงมิได้ดำเนินการตามกุศโลบายนี้แต่อย่างใด กระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้เข้ากราบบังคมทูลขอหลวงตา เพื่อขอหารือเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาหนี้กองทุนฟื้นฟู กองเดียวกันนี้โดยกล่าวกับองค์หลวงตาว่า

“จะขอแก้ไขด้วยวิธีการขึ้นภาษี เพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้นมาทยอยใช้หนี้จำนวนมหาศาลนี้ จะเป็นการเหมาะสมอย่างไร”

ผลปรากฏว่าองค์หลวงตาคัดค้านในทันที และกล่าวด้วยความห่วงใยประชาชนว่า

“วิธีนี้ไม่ควร เป็นการซ้ำเติมพี่น้องประชาชนจนเกินไป แค่นี้ก็บอบช้ำกันมากพอแล้ว”

ต่อมาผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ก็ได้เดินทางไปวัดป่าบ้านตาดเพื่อกราบเรียนปรึกษาองค์หลวงตาอีกครั้งหนึ่งในปัญหาเดียวกันว่า

“จะเหมาะสมหรือไม่ หากแก้ปัญหานี้ กองทุนฟื้นฟู กองเดิมนี้โดยยึดหลักว่า รัฐบาลจะขอเฉพาะดอกผลของคลังหลวงที่จะมีขึ้นทุกๆ ปี และยอมนวมถึงดอกผลของเงินบริจาคหลวงตาด้วย มาทยอยใช้หนี้ ทั้งนี้จะไม่แตะเงินต้นของคลังหลวงและเงินต้นของเงินบริจาคหลวงตาแต่อย่างใด

ถ้าหลวงตาพิจารณาแล้วเห็นเหมาะสม จะใช้เวลา ๒๐-๓๐ ปีจึงจะหมดหนี้”

ผลปรากฏว่าองค์หลวงตาพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับแนวทางนี้ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วแนวทางแก้ปัญหาดังกล่าว ท่านได้กล่าวไว้หลายครั้งหลายหนแล้วแต่หน่วยงานผู้เกี่ยวข้องมิได้นำไป

ขบคิดเพราะคนทั่วไปไม่ได้คาดคิดว่าองค์หลวงตาจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง เมื่อถึงภาวะจำเป็นจริงๆ ก็สามารถใช้ **“ขันเล็กๆ”** มาตักน้ำจาก **“ตุมน้ำใหญ่”** คือคลังหลวงได้แบบรู้คุณค่าและตักเฉพาะน้ำส่วนที่ล้นตุมเท่านั้น ไม่ให้ทุบตุมให้พังไป ดังพระธรรมเทศนาต่อไปนี้

ตุมใหญ่ที่แห้งผาก จะมีความหมายอะไร

“...ใครจะมาแตะต้องมาทำลายสมบัติของนี้ไม่ได้นะ นี่เป็นความถูกต้องโดยธรรมแล้ว ... ถ้าทำจากนี้ผิด ทั้งเงินนี้ก็จะมีลุ่มจมลงไปไม่มีอะไรเหลือ ถ้าลงเข้าได้แล้วก็หมด เหมือนน้ำเปิดช่องให้ไหลออก ออกจนหมด หมดตุม หมดไห หมดบึงก็ได้ เมื่อเปิดไม่หยุด เมื่อเปิดเข้าไปแล้วก็ต้องเป็นอย่างนั้น ฉิบหายหมดไม่มีอะไรเหลือ น้ำนั้นจะไหลไปเพื่อประโยชน์ส่วนไหนๆ ก็ตาม แต่ไม่เห็นมีความหมายอะไรเลย ยิ่งกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสระใหญ่ที่หมดน้ำแล้ว แห้งผากหมดแล้ว ตุมใหญ่นี้หมดแล้ว แห้งผากหมดแล้ว เอาไปฟื้นฟูที่ไหนก็ไม่เกิดประโยชน์เลย ..

ให้เก็บเอาไว้สมบัติของนี้ ใครอย่ามาแตะต้อง มนุษย์ตาต่าๆ ด้วยกันย่อมรู้จัก แม้แต่เด็กก็รู้ว่านี่คือสมบัติใหญ่ ส่วนกลางของชาติไทยเรา เด็กเขารู้ ทำไมผู้ใหญ่จะไม่รู้ ถ้าไม่ตะกละตะกลาม เป็นเปรตเป็นผี เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นมหาภัยต่อชาติบ้านเมืองแล้ว มาทำไม่ลง ทำไม่ได้ว่านั่นเลย ต่างคนต่างทะนุถนอม รักษา ดีไม่ดีหามาเพิ่มเติมอีก นั่นจะเป็นที่ชมเชยสรรเสริญของชาติไทยเรา...”

ชาติไทย : หมาไทย

“...อย่าหาเรื่องหาราวเข้ามาเอาไฟเผาคลังหลวงทั้งคลังให้เสียหายหมดทั่วประเทศไทยเราหมดเลย ไม่มีคุณค่าไม่มีราคา เหมือนหมา ๖๒ ล้านตัวอยู่ในนี้ ถ้าเงินกองนี้ได้หลุดไปแล้ว เท่ากับชาติไทยของเรา ๖๒ ล้านคน ย่อมๆ ๖๒ ล้านคน กลายเป็นหมา ๖๒ ล้านตัว ไม่ได้มีคุณค่ามีราคาอะไรเลย เครื่องประกันตัวของหมาไม่มี เจ้าของของหมาไม่มี คือสมบัติอันใหญ่นี้เป็นเจ้าของของหมาไม่มี หมาปราศจากเจ้าของฉิบหายไปได้ง่ายตาย เรียกว่าจมน้ำทั้งประเทศไปเลย

หลักใหญ่แห่งชาติไทยของเราอยู่ที่ไหน อยู่ที่คลังหลวงนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ อยู่ที่คลังหลวง ส่งราราศทุกสิ่งทุกอย่างว่าประเทศไทย ที่มีหน้ามีตาเหมือนเขาก็คืออันนี้เป็นตัวประกันคลังหลวงนี้เป็นตัวประกันแห่งชาติไทยของเราให้มีศักดิ์ศรีดงามเหมือนชาติทั้งหลายเขา ถ้าลงนี้ได้ชาติสะบันงาไปแล้วหมดความหมาย ชาติไทยคือหมาไทย ว่านั่นเลย...”

ประชาชนชาวไทยต่างร่วมใจกันเพิ่มทุนสมบัติในคลังหลวง

ชั้นเล็กฯ ตักน้ำ ยามจำเป็น

แม้องค์หลวงตาตั้งใจจะสงวนรักษาคลังหลวงอย่างสูงสุด เพราะคำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัยเป็นอันดับแรก การเก็บรักษาคลังหลวงเพียงอย่างเดียวโดยปกติก็เป็นคุณอนเอนกอนันต์ต่อชาติอยู่แล้ว แต่หากมีความจำเป็นจริงๆ ก็อาจนำออกได้เพียงเล็กน้อยไม่ทำให้เสียส่วนใหญ่ พระธรรมเทศนาส่วนหนึ่งขององค์หลวงตาที่พอจะเข้ากันได้กับการแก้ปัญหาหนี้สินชาติจำนวนมหาศาลในครั้งนี้ มีดังนี้

“...แล้วเวลาเก็บไว้อย่างนี้ก็ไม่ได้บอกว่าเก็บไว้ให้เป็นแบบซ่อนซุกทั้งท่อนนะ รากฐานอันใหญ่โตให้เอาไว้คงเส้นคงวา เหมือนอย่างนั้นในตูมในไหใหญ่ๆ เราเก็บไว้ตูมใหญ่ๆ นี่คือน้ำคองของเรา หากว่ามีความจำเป็นจะมากัดเอาน้ำนี้ออกเป็นเล็กๆ น้อยๆ เพื่อไปชโลมๆ ที่จำเป็นๆ ให้ชุ่มเย็นขึ้นมา ก็ตักออกได้ แต่ไม่ให้เอามาก ให้เอาเพียงเล็กน้อย ไม่ให้เสียส่วนใหญ่

นี่คือเงินคลังหลวงนี้ ไม่ได้ให้เก็บไว้เฉยๆ เมื่อมีพอเป็นไปแล้ว คลังหลวงนี้มีรากฐานสำคัญไว้แล้ว เศษเหลือจากนั้นก็ไปช่วยประเทศไทยได้ทั่วประเทศ ที่นั่นบ้าง ที่นี้บ้าง เหมือนกับเอาแก้วเล็กๆ ไปตักน้ำออกไป ตักจากตูมใหญ่ๆนี้ออกไปช่วยทางนั้นทางนี้ ไม่ให้เสียส่วนใหญ่ นี่เราก็พิจารณาหมด ก็แสดงตามนั้น อย่าได้มาตะแคงต้อง .. ผู้รักษาต้องเป็นผู้รักษาจริงๆ เข้มงวดกวดขันโดยอรรถโดยธรรม ถ้าจะแยกแยะออกไปไหน เหมือนเราตักน้ำอยู่ในตูม ชั้นเล็กๆ นี่มาตักออกไป แต่ไม่ให้ตูมใหญ่กระเทือน เอาแยกออกไปช่วยทางนั้นทางนี้ เพราะชาติไทยของเราทั้งชาติต้องอาศัยเงินก้อนนี้แหละ

เวลาจำเป็นจริงๆ เงินก้อนนี้เป็นตัวประกันชาติไทยของเรา หากเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นมาจะเอาไหน ก็ต้องเอาอันนี้แหละออกช่วยเพื่อเอาตัวรอด ชาติไทยของเราไม่มีนี้ประกันก็หมดเลยนี่อันหนึ่งนะ เพราะฉะนั้นเวลาใช้ก็ต้องได้ใช้ด้วยความระมัดระวังทุกอย่าง เรียกว่าใช้แบบที่ว่าเอาชั้นเล็กๆ ไปตักออกมา เล็กๆ ตักออกมาจากสิ่งที่เหลือแล้ว มันเต็มโอ่งแล้ว ที่มันจะล้นแล้วที่นี้ก็ตักออกไปใช้ มันจะล้นโอ่งแล้วตักออกไปใช้ ตักออกไปใช้อย่าให้มันล้นโอ่งออกไปทิ้งเปล่าๆ...”

ล้นโอ่ง ใช้ได้..ทุบโอ่ง จม

“...เก็บไว้เฉยๆ เป็นซุกก็ไม่เกิดประโยชน์ให้แยกอันนี้ออกไป พอเต็มโอ่งแล้ว ระดับเต็มโอ่งแล้วให้เก็บไว้ ที่มันจะล้นโอ่งไปนั้นให้ตักออกๆ ไปใช้ประโยชน์ทั่วประเทศไทย นี่เป็นมงคล ถ้าไปเอาทั้งตูมแล้วจมนเลย ไม่มีอะไรเป็นมงคล ตกนรกทั้งเป็นคือเมืองไทยเรา ๖๒ ล้านคนนี่ กระเทือน โลกไหนเขาก็ไม่เคยตกนรกทั้งเป็น แต่เมืองไทยเรานี้มาตกนรกทั้งเป็น เพราะชาติไทยเราสังหารชาติไทยเราเอง ..

ถ้าอยู่ด้วยความเป็นธรรม นำออกไปใช้ด้วยความเป็นธรรมดังที่ว่านี้แล้วเป็นธรรมตลอดไป เก็บไว้ก็เป็นธรรม เป็นสิริมงคลรอบอุ้นแก่ชาติไทยของเราตลอดไป ถึงไม่นำมาใช้ความอบอุ่นของชาติไทยก็อยู่ทั้งหมด คือใช้แล้วด้วยความอบอุ่น ใช้กันอยู่แล้วประจำมา เป็นความอบอุ่นของชาติไทยตลอดมาเพราะเงินกองนี้ ไม่เป็นประโยชน์ได้ยังงี้ เก็บไว้ไม่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นประโยชน์ยังงี้ ชาติไทยเราเย็นทั้งบ้านทั้งเมืองหรืออบอุ่นกันทั้งบ้านทั้งเมืองเพราะสมบัติกองนี้ นี่ประโยชน์เกิดจากสมบัติกองนี้ ไม่เกิดประโยชน์ได้ยังงี้ ฟังซินะให้พิจารณาทุกคนๆ ให้เข้มนวดกวดขันนะ...”

ซึ่งตรงกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่พี่น้องชาวไทยได้พากันเสียสละเงินทองเข้าสู่คลังหลวง

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาสุวาทรัตนราชประยูร หรือพระองค์เจ้าหญิงลอมอม พระธิดาในรัชกาลที่ ๓ ทรงเป็นตัวอย่างอันดีงามในการเสียสละทรัพย์สินจำนวนมากเพื่อไถ่บ้านไถ่เมืองเอาไว้นานพันกียต่างชาติ

รัฐบาลออกกฎหมาย..ขอเงินบรรพบุรุษใช้หนี้

เมื่อรัฐบาลได้แนวทางแก้ปัญหาโดยไม่ทำลายหลักการและเจตนารมณ์เดิมของคลังหลวงที่บรรพบุรุษพาดำเนินมาและไม่ขัดต่อพระธรรมเทศนาที่องค์หลวงตาได้เคยให้แนวทางไว้นั้นคือยังดำรงสถานะคลังหลวงเป็นสมบัติร่วมของคนไทยทั้งชาติ มิได้ยึดมาเป็นของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือของรัฐบาลแต่อย่างใด เมื่อหลักการนี้เป็นที่ยอมรับพอสมควรแล้ว รัฐบาลจึงออกประกาศพระราชกำหนดถึง ๓ ฉบับ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ คือ

๑. พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินและจัดการเงินกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ระยะที่สอง พ.ศ. ๒๕๕๕

๒. พระราชกำหนดโอนทรัพย์สินบางส่วนในบัญชีสำรองพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา พ.ศ. ๒๕๕๕

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕

มีผลให้เงินบริจาคใน “โครงการช่วยชาติขององค์หลวงตา” เข้าสู่ “คลังหลวง” หรือ “ฝ่ายออกบัตร” ได้จริงตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค ซึ่งก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๔๔ เงินบริจาคถูกเก็บไว้ใน “ฝ่ายการธนาคาร” ซึ่งเป็นจุดที่ไม่มั่นคงปลอดภัย อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นสำคัญบางประเด็นที่ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยยังไม่ได้กราบเรียนปรึกษาหรือขออนุญาตจากองค์หลวงตา ซึ่งมีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและเจตนารมณ์ของคลังหลวงด้วย

พระราชกำหนดเหล่านี้เป็นการตรากฎหมายเพื่อออกพันธบัตรและเพื่อขอเอาดอกผลคลังหลวงมาใช้แก้ปัญหานี้ ซึ่งรัฐบาลให้การรับรองว่าจะไม่ให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน ไม่เพิ่มภาระหนี้สินของชาติด้วยการกู้ยืมอีก และไม่ทำลายหลักการและเจตนารมณ์ของ “คลังหลวง” ให้เสียไปเหมือน “วิธีการรวมบัญชี” และเมื่อใช้หนี้เสร็จแล้ว “คลังหลวง” ก็จะเริ่มมีดอกผลเพิ่มพูนขึ้นมาได้อีก สำหรับภาระดอกเบี้ยที่รัฐบาลจะต้องตั้งประมาณในแต่ละปีมาจ่ายนั้น อาจเกิดปัญหาอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดภาระหนี้แล้ววงเงินสูงสุดประมาณ ๕% ของงบประมาณแต่ละปี โดยทุกๆ ๑๐ ปีอัตราดอกเบี้ยจะลดลงไปเรื่อยๆ เหลือต่ำกว่า ๑% ในปี พ.ศ.๒๕๖๓ ซึ่งเมื่อชำระหนี้หมดแล้ว “คลังหลวง” ก็จะมีกฎหมายดูแลเป็นการเฉพาะเช่นเดิม ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือองค์กรหนึ่งองค์กรใดจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้

บทสรุปของการแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจในครั้งนี้ อาจพอเทียบเคียงได้กับเหตุการณ์ในอดีตเมื่อปี พ.ศ.๒๔๓๖ ที่ประเทศได้รับ “เงินถุงแดง” จากล้นเกล้ารัชกาลที่ ๓ มาไถ่ถอนเอกราชของชาติจากการคุกคามของฝรั่งเศสได้ทันภายใน ๔๘ ชั่วโมง เมื่อมาถึงปี พ.ศ.๒๕๔๕ ลูกหลานยุคปัจจุบันก็ได้อาศัย “ดอกผลคลังหลวง” จากล้นเกล้ารัชกาลที่ ๕ และบรรพบุรุษมาแบ่งเบาทยอยไถ่ถอนหนี้สินกองมหิมาของชาติ ให้ผ่านพ้นวิกฤตไปได้อีกครั้ง

การแก้ไขวิกฤตการณ์ทั้ง ๒ ครั้งนี้เป็นการยืนยันถึง **คุณค่าของ “คลังหลวง”** ซึ่งหมายถึง **การรู้จักเก็บหอมรอมริบทรัพย์ที่ละอันพันละน้อยเพื่อไว้ใช้ในยามจำเป็น** เพราะหากเราไม่มี “เงินถุงแดง” ในอดีตไทยเราก็คงไม่มีวันนี้ และหากเราไม่มี “คลังหลวง” วันนี้ไทยเราก็คงมีหนี้สินล้นพ้นตัวและล้มละลายในที่สุด อาณิสสของการปกป้องคลังหลวง และแยกคลังหลวงไว้ต่างหากจากเงินส่วนอื่นๆ รวมทั้งการเก็บสะสมทรัพย์ให้เพิ่มพูนใน “คลังหลวง” ตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษและตาม “โครงการช่วยชาติของหลวงตา” จึงเป็นเครื่องยืนยันได้จากเหตุการณ์จริงว่าถูกต้องและเป็นเหตุเป็นผล สามารถนำชาติให้พ้น

* ทุกๆ ปีจะนำ “ดอกผลคลังหลวง” จ่ายคืนเงินต้นหนี้ FIDF2,3 คาดว่า ๒๐ ปีจะคืนเงินต้นครบ

ภัยอันตรายได้เป็นลำดับไป และจะเป็นภูมิคุ้มกันให้ชาติแน่นหนามั่นคงเป็นมรดกตกทอดสู่ลูกหลานอีกนานแสนนานตลอดไป

หมดหนี้ IMF ปิดโครงการช่วยชาติ

เมื่อปัญหานี้กองทุนฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินจำนวนกว่า ๑.๔ ล้านล้านบาท พอจะมีหนทางเยียวยาได้บ้างจากความช่วยเหลือของบรรพบุรุษที่ท่านบริหารจัดการทรัพย์ของแผ่นดินโดยไม่ประมาท รู้จักแบ่งปันแบ่งใช้ และแบ่งมาเพื่อการเก็บสะสมไว้โดยไม่ยอมให้เสียวินัยของคลังหลวง ทำให้สินทรัพย์ในคลังหลวงมีจำนวนมากพอจะเจียดแบ่งมาช่วยลูกหลานยุคปัจจุบันผู้มีนิสัยฟุ่มเฟือยได้ แม้จะต้องใช้เวลากว่า ๒๐-๓๐ ปีก็ยิ่งดีกว่าไม่มีทางออกเลย

หากกล่าวถึงค่าเงินบาทที่ตกต่ำลงมาอย่างมากในช่วงปี ๒๕๔๐ นั้น องค์หลวงตาได้กล่าวอย่างฝังใจเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ กับผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยว่า

“พูดจริงๆ นะ หลวงตานี้สะท้อนมากที่สุดในชีวิตของพระที่มาจากชาติไทยเรานะ เรา

ไม่เคยไปสนใจกับชาติบ้านเมืองอะไร เพราะไว้ใจตายใจกับทางบ้านเมือง เราก็มีแต่หน้าที่ปฏิบัติตัวเอง แต่เวลามันมากกระเทือนนี้กระเทือนเอาหนัก จนร้องไห้ออกมาเลยเชียวละ เงินฟาดเอา ๕๖ บาทต่อ ๑ ดอลลาร์ ๕๖ บาทให้เขากลิ่นเอาเหยียบหัว หัวเรามีเท่าไรให้เขาเหยียบ แล้วพูดถึงเรื่องเงินที่จะมาใช้หนี้เขาก็เรียกว่าเป็นลมๆ แล้งๆ นี่ที่มันร้อนมาก มีแต่จะลงๆ มีแต่ค่อยจะจม นี่ที่มันสะท้อนแรงแงนะ เพราะจนถึงได้ออกมา”

ส่วนนี้จากภายนอกประเทศที่ยังคาราคาซังมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งรุนแรง จนรัฐบาลต้องขอกู้เงินจาก IMF มาเพิ่มทุนสำรองระหว่างประเทศเพื่อรักษาค่าเงินบาทไม่ให้ตกต่ำถึงขั้นกลายเป็นเงินกงเต็กหรือเป็นเพียงเศษกระดาษที่ไม่มีค่าอีกต่อไปนั้น ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยได้กราบเรียนองค์หลวงตาเกี่ยวกับหนี้ IMF ขณะนี้เหลืออีกไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ คาดว่าราวปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็จะใช้คืนได้หมด จากนั้นได้กล่าวว่า

“...เราก็ใช้หนี้เขาตรงเวลาตลอดทุกเดือน .. ตอนนี้สถานการณ์เราดีมาก คือ วิธีที่ฝรั่งเขาดูว่าเมืองไทยมั่นคงหรือไม่ เขาดูสำรองในกระเป๋าของเราเท่าไรเทียบกับหนี้ส่วนที่ต้องชำระ

ในปีหน้าเท่าไร? แล้วดูว่ามีกี่เท่า ขณะนี้เรามี ๒.๔ เท่าของหนี้ที่ต้องชำระในปีหน้า ในส่วนปีหน้า ระยะสั้นเรามีสำรองถึง ๒.๔ เท่าซึ่งตามมาตรฐานโลก ๒ เท่านี้ก็ถือว่าดีมาก ตอนนี้ก็เลยสบายใจได้

อย่างปีหน้าถ้าเราทยอยใช้หนี้ไป ปีหน้าคาดว่าเงินสำรองเราอาจจะลงมาเหลือจาก ๓๓,๐๐๐ เหลือ ๒๙,๐๐๐ หรือ ๓๐,๐๐๐ ล้านเหรียญก็ไม่ใช่ไร เพราะตอนนั้นเงินที่จะใช้หนี้ก็ลงอยู่แล้ว เขาจะดูแลสัดส่วน ควบคุมสัดส่วน ตอนนั้นเขาก็ให้ Rating ประเทศไทยขึ้นมานิดหนึ่ง .. ในฐานะที่สบายใจมีเงินใช้หนี้แน่ ฝรั่งเขาก็ดูว่ามีเงินใช้หนี้เขาหรือไม่ .. เขามาดูเรื่อยครับ .. ก็คงจะยังไม่ฟื้นเร็ว ...”

ถึงจุดนี้องค์หลวงตาเมตตากล่าวพลบใจพร้อมๆ กับให้หลักเกณฑ์ด้วยว่า

“เร็วไม่เร็วก็ตามเถอะ ความช้าไม่มีการกระทบกระเทือนให้เสียหายแก่ชาติไทยของเรา

ช้าก็เป็นธรรมดา นอกเสียจากว่าช้าแล้วถูกปรับถูกไหม มันเป็นความกระทบกระเทือนก็เป็นอีกอย่างหนึ่งนะ นี่ไม่เป็นไร อย่าให้มีการกระทบกระเทือน”

การจ่ายชำระหนี้ IMF ยังดำเนินเรื่อยมาตามปกติ กระทั่งเมื่อรัฐบาลมีความพร้อมมากขึ้น จึงได้ประกาศต่อประชาชนว่าจะเร่งชำระหนี้ให้ครบก่อนกำหนด และเมื่อองค์หลวงตาทราบความดังกล่าว ก็ได้กล่าวตอบรับทันทีว่า

“เดือนกรกฎานี้เป็นเดือนที่จะสิ้นสุดถึงเรื่องอู่เหยี่ยวที่มันจะกำเรา เราจะใช้หนี้ให้หมดในเดือนกรกฎานี้เอง อู่เหยี่ยวที่จะกำเรานี้ก็เรียกว่าลืมนิดไปเลย ก็เพราะอำนาจแห่งพี่น้องชาวไทยที่มีกำลังความรักชาติความเสียสละ เตะออกนั่นเอง”

กระทั่งเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ประเทศไทยก็สามารถชำระหนี้ได้ครบสมบูรณ์ หมดภาระหนี้สินของชาติที่มีต่อ IMF

ไม่ต้องชำระอีกต่อไป ถึงกับทำให้องค์หลวงตาแสดงธรรมไว้อย่างถึงใจว่า

“ให้ยกธงชาติ ใครมีธงชาติก็ไปปักๆ ไว้เดี๋ยวนี้เป็นอิสระแล้วว่า IMF นี่ มันเหยียบหัวชาติไทยเรา จนถึงหลวงตาร้องไห้ออกมาว่าพ้นแล้วได้แล้วทีนี้นะ เรียบร้อยแล้วเมื่อวานวันที่ ๓๑ นะ เสร็จเรียบร้อยแล้ว นี่เป็นยังงี้เราพูดอย่างนี้ผิดไปแล้วหรือ เมืองไทยเราจะจมเพราะ IMF นี่กลืนลงๆ อยู่ได้อานาจมันมันเหยียบเอากๆ .. โอ้ มันของง่ายหรือ IMF เมืองไทยเราจะจม หายใจแหม่วๆ ทีนี้ติดผิงเมื่อวานนี้เสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นจึงบอกให้พากันยกธงนะ ยกธงชัยชนะเรียบร้อยแล้วเป็นอิสระแล้ว IMF ตกทะเลไปเลยเข้าใจไหม”

การที่ประเทศไทยติดหนี้ IMF ทำให้เกิดเงื่อนไขเป็นคำมั่นสัญญา

กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ

องค์หลวงตาประพรมน้ำมนต์ก่อนนำทองคำเข้าสู่คลังหลวง

“กฎหมายขายชาติ” ที่รัฐบาลในครั้งนั้นเรียกว่า “กฎหมายฟื้นฟูเศรษฐกิจ” แบ่งเป็น ๕ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม ๑ มี ๕ ฉบับ คือ กฎหมายล้มละลาย กฎหมายจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย กฎหมายแก้ไขวิธีพิจารณาความแพ่งในคดีโมโนสอเร่ กฎหมายแก้ไขวิธีพิจารณาความแพ่งในกรณีขาดนัด และกฎหมายแก้ไขวิธีพิจารณาความแพ่งในการบังคับคดี

ผลกระทบ ก็คือ ทำให้เจ้าหนี้รายทุนต่างชาติในขณะนั้น สามารถ

ฟ้องล้มละลายลูกหนี้คนไทยได้อย่างง่ายดาย และให้โอกาสเจ้าหนี้มากกว่าลูกหนี้ในการต่อสู้คดี ร่วมกับการบังคับยึดทรัพย์ และขายทอดตลาดได้อย่างรวดเร็ว ด้วยเงื่อนไขที่เจ้าหนี้เป็นคนกำหนด และด้วยกฎหมายกลุ่มนี้ทำให้ “คณะกรรมการปฏิรูปและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน (ปรส.)” นำทรัพย์สินของประชาชนที่รัฐบาลยึดมาจากสถาบันการเงินต่างๆ ไป “กำหนดเงื่อนไขเฉพาะ” ขายให้ต่างชาติในราคาถูกๆ เพียง ๑ ใน ๕ ของราคาทุนโดยไม่ยอมให้คนไทยซื้อ จนขาดทุนไปประมาณ ๖ แสนล้านบาท แล้วต่างชาติที่ “จับเสือมือเปล่า” เหล่านั้นก็ขายคืนให้คนไทยทันที และได้กำไรไปหลายแสนล้านบาท ผลของกฎหมายกลุ่มนี้ยังทำให้ประชาชนที่ผ่อนบ้าน ผ่อนรถ ผ่อนเครื่องมือหากินและอื่นๆ กับสถาบันการเงินต่างๆ ถูกยึดทรัพย์สินโดยไม่รู้ที่ไปที่มาของกฎหมายด้วย แต่ต้องมารับความเดือดร้อนแสนสาหัส ธุรกิจและอุตสาหกรรมไทยที่เคยกู้เงินมาขยายกิจการกันมากมายในช่วงปี ๒๕๓๖-๒๕๓๙ ก็ต้องล้มละลาย กลายเป็นของต่างชาติ รวมทั้งโรงพยาบาลเอกชนหลายแห่งด้วย

กลุ่ม ๒ มี ๓ ฉบับ คือ กฎหมายที่ดิน กฎหมายการเช่าอสังหาริมทรัพย์ที่กำหนดให้เป็นทรัพย์สินสิทธิ์ และกฎหมายอาคารชุด

ผลกระทบ ก็คือ ทำให้ต่างชาติเป็นเจ้าของที่ดินในประเทศไทยได้ เข้าที่ดินเป็น ๑๐๐ ปีได้ เป็นเจ้าของอาคารชุดได้ทั้งหมด ๑๐๐% และสามารถซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ต่างๆ ที่ตนเข้ามา

ว่าจะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงอันเปรียบเสมือนเป็นเมืองขึ้นของ IMF และยังต้องทำรายงานส่งเป็นระยะ รัฐบาลไม่มีอิสระในการบริหารราชการแผ่นดิน จะทำอะไรก็ต้องบอกหรืออาจเรียกได้ว่าต้องขออนุญาตเขา อะไรที่เขาให้ทำจึงทำได้ ที่เขาไม่เห็นด้วยก็ยากจะเป็นไป ที่สำคัญกฎหมายแต่ละฉบับที่ทำตาม IMF ล้วนแต่ทำให้ไทยทรุดลง เสียเปรียบ และนำไปสู่ความขัดแย้งกันอย่างรุนแรงระหว่างคนไทยด้วยกัน ดังที่เรียกกันว่า “กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ” เพราะเป็นกฎหมายที่ลิดรอนสิทธิของคนไทย แต่เปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามาครอบครองสมบัติของชาติได้อย่างง่ายดาย ซึ่งองค์หลวงตาพระสงฆ์และประชาชนคนไทยมีสามัคคีธรรมร่วมกันแสดงเจตนารมณ์คัดค้านร่างกฎหมายขายชาติเหล่านี้ด้วยเช่นกันเพราะเป็นเงื่อนไขที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาอย่างร้ายแรง

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดประเทศไทยก็สามารถผ่านพ้นวิกฤตการณ์และปมเชือกอันแน่นหนาของสนธิสัญญา IMF ก่อนกำหนดถึง ๒ ปีได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งๆ ที่ในช่วงแรกเหมือนจะไม่มีทางเยียวยาแก้ไขได้อีกแล้ว เพราะการใช้หนี้ได้ต้องอาศัยความพร้อมด้วยปัจจัยต่างๆ ทั้งจากภายในและต่างประเทศ ซึ่งหากมีเหตุการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้ก็แทบไม่มีทางจะเป็นไปได้เลย ภาระหนักหน่วงผ่านพ้นไปได้อย่างเหนือความคาดหมายเช่นนี้ ก็เนื่องด้วยผลานิสงส์แห่งการบำเพ็ญมหาทานเข้าสู่ “คลังหลวง” ของพี่น้องชาวไทยนั่นเอง

ที่กล่าวเช่นนั้นก็เนื่องจากก่อนหน้านี้ไม่นานนัก ราวปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๕ รัฐบาลเพิ่งจะโอนเงินบริจาคขององค์หลวงตาหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกับโอง “คลังหลวง” ของบรรพบุรุษโดยสมบูรณ์ เพราะก่อนหน้านี้ (ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ – ๒๕๔๕) เงินบริจาคถูกแยกไว้ใน “ทุนสำรอง

เงินบริจาคในโครงการช่วยชาติ เพิ่งจะเข้าหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกับคลังหลวง (โองที่ ๑) ราวปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยก่อนหน้านี้ เงินบริจาคถูกนำเข้าไปในโองที่ ๒ ซึ่งมีใช้คลังหลวงจึงเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ขององค์หลวงตาและประชาชน

เป็นทรัพย์สินก็ได้ นั่นคือ นำไปจำนองได้ นำไปค้ำประกันได้ ยกให้ผู้อื่นได้ เป็นต้น

กลุ่ม ๓ มี ๑ ฉบับ คือ กฎหมายประกอบธุรกิจคนต่างด้าว

ผลกระทบ ก็คือ เป็นการเปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามาแย่งการทำการหากินของคนไทย สามารถประกอบอาชีพในประเทศไทยได้เท่าเทียมกับคนไทยหรือมากกว่าคนไทยด้วยวิธีส่งเสริมพิเศษ ทำให้ต่างชาติแอบแฝงเข้ามาเปิดบริษัทที่เป็นสัญชาติไทยประกอบธุรกิจได้ทุกอย่าง โดยต่างชาติควบคุมการบริหารอยู่ข้างหลัง แล้วยังเปิดช่องให้ “ทุนยักษ์ข้ามชาติ” ใช้วิธีการทุบตลาด และใช้กลเม็ดพลิกแพลงต่างๆ ในการเอาเปรียบผู้ผลิตไทยและผู้ซื้อไทยด้วย เช่น ร้านค้าปลีกยักษ์ใหญ่ต่างชาติขยายสาขาในต่างจังหวัด ส่งเสริมการลงทุนแก่นายทุนยักษ์ใหญ่ต่างชาติ เช่น กรณีปลูกและส่งออกกล้วยไม้ ฯลฯ

กลุ่ม ๔ มี ๑ ฉบับ คือ กฎหมายทุนรัฐวิสาหกิจ

ผลกระทบ ก็คือ เป็นการขายรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของชาติของประชาชน เพราะเกิดจากภาษีอากรและความเดือดร้อนของประชาชน เช่น การถูกเวนคืนที่ ถูกน้ำท่วมจากเขื่อน ฯลฯ โดยแปลงเป็นหุ้นเพื่อขายในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งแน่นอนว่าต่างชาติจะมุ่งหน้าเข้ามาซื้อหุ้นรัฐวิสาหกิจที่มีกำไร แล้วกอบโกยกำไรออกไปโดยปล่อยให้คนไทยถูก “ขูดรีด” จากค่าไฟ ค่าน้ำ ค่าโทรศัพท์ ค่าน้ำมัน ค่าก๊าซ และอื่นๆ ที่จะแพงขึ้นๆ ตามลักษณะของธุรกิจที่ต้องการค้ากำไรสูงสุด และผู้ที่ดำเนินการขายรัฐวิสาหกิจก็จะได้ “คอมมิชชั่น” ไม่ว่าในรูปของเงิน

ค่าการตลาด ค่าพิจารณาวิธีจำหน่าย หุ้นลม หุ้นต่ำกว่าราคาจริง กำไรจากการปันหุ้นในระยะแรก และอื่นๆ

ตัวอย่างประเทศที่ล้มละลายไปแล้ว อาทิ เม็กซิโก อาร์เจนตินา บราซิล และนิการากัว ซึ่งอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศนิการากัวเคยสรุปภาวะเสียเปรียบจากการตรากฎหมายนี้ว่า “Privatization is legalized corruption” นั่นคือการขายรัฐวิสาหกิจเป็นการทุจริตคอร์รัปชันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

กลุ่ม ๕ มี ๑ ฉบับ คือ กฎหมายประกันสังคม

ผลกระทบ ก็คือ IMF รู้ว่ากฎหมาย ๑๐ ฉบับข้างต้นจะทำให้ธุรกิจและโรงงานต้องล้มละลายเป็นจำนวนมาก คนจะตกงานมหาศาล และจะทำให้เกิดวิกฤตการณ์ทางสังคมขึ้น ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อนายทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในไทย จึงจำเป็นต้องหาทางให้รัฐต้องอุ้มชูคนงานเหล่านั้น ไม่ให้เกิดวิกฤตการณ์ทางสังคมที่จะทำให้นายทุนต่างชาติต้องขาดทุนได้

จากสาระสำคัญของ “กฎหมาย ๑๑ ฉบับ” จึงเป็นกฎหมายขายชาติขายแผ่นดินอย่างสมบูรณ์ และเกิดขึ้นจากรัฐบาลไทยไปผูกพันเงื่อนไขสนธิสัญญากับ IMF ดังปรากฏในหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับที่ ๓-๖ ซึ่งมีเนื้อหาทำให้ชาติไทยและคนไทยล่มสลายหายหน้าหนักกว่าหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับแรก

ทั่วไป” ของฝ่ายการธนาคารซึ่งผิดเจตนารมณ์ขององค์หลวงตาและประชาชนผู้บริจาค

องค์หลวงตาและประชาชนประสงค์ให้นำเงินบริจาคเข้าเพิ่มพูนใน “คลังหลวง” ซึ่งเป็นเงินเก็บสะสมเดิมของบรรพชน ไม่ประสงค์ให้เป็นสินทรัพย์ของธนาคารแห่งประเทศไทยแต่อย่างใด และเพราะการผลักดันกฎหมายรวมบัญชีของรัฐบาลในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงทำให้ประชาชนได้ทราบความจริงว่า เงินบริจาคในโครงการช่วยชาติที่มอบไปแล้วหลายครั้งยังไม่เข้าคลังหลวงตามวัตถุประสงค์ ซึ่งปรากฏเป็นหลักฐานจากเอกสารของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน และจากการบันทึกบัญชีของธนาคารแห่งประเทศไทย และเมื่อความผิดพลาดอันใหญ่หลวงนี้ทราบถึงองค์หลวงตา ท่านก็เร่งให้ย้ายเงินบริจาคเข้าสู่ “คลังหลวง” โดยเร็ว จนกระทั่งบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ในปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๕

องค์หลวงตากล่าวว่า เมื่อเงินบริจาคหรือ “เงินหัวหน้า” เข้าคลังหลวงปรากฏเป็นผลานิสงส์ติดตามามากมาย นั่นคือทำให้ “เงินบริษัทยุทธการพม่ากันไหลเข้า (ทุนสำรองทั่วไป) อย่างต่อเนื่อง” ยังความประหลาดใจแก่นักวิชาการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดถึงประชาชนในระยะนั้น ที่เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งๆ ที่เพิ่งเผชิญกับวิกฤตการณ์ร้ายแรงเหมือนจะไม่มีความฟื้นคืนมาได้ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้กล่าวเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม

๒๕๔๖ ยืนยันข้อเท็จจริง ดังนี้

“กระผมเชื่อเป็นมั่นแน่ว่า ทองคำแท่งและเงินดอลลาร์สหรัฐที่ได้รับจากการโครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน อันเป็นที่รวมของศรัทธามหาชนทั่วประเทศ เมื่อได้นำเข้าไปรวมไว้ในคลังหลวง ย่อมจะเป็นสิริมงคลต่อคลังหลวง มีผลให้มีเงินไหลเข้ากองทุนเงินสำรองระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยไม่ขาดสาย เป็นระยะเวลาติดต่อกันตลอด ๒ ปี หรือ ๒๔ เดือนที่ผ่านมา จนในที่สุดเราจะมีเงินมากพอที่จะใช้หนี้ IMF ได้ก่อนกำหนด”

รวมระยะเวลาจากจุดแรกที่กู้เงินจาก IMF จนกระทั่งหมดหนี้นับเป็นเวลาถึง ๖ ปีเต็ม และจากภาระหนี้ IMF ที่หมดสิ้นไปนี้เอง ทำให้องค์หลวงตาตัดสินใจยุติโครงการช่วยชาติ แต่ยังช่วย “สงเคราะห์โลก” และรับบริจาคทองคำหลอมเข้าสู่คลังหลวงเช่นเดิม สังขารร่างกายในวัย ๘๕-๙๐ ปี ที่ต้องตรากตรำเดินทางไปเทศนาช่วยชาติเกือบจะทั่วแดนไทยจนภาระหนี้ต่างประเทศลดน้อยถอยลงไปและภาระหนี้ IMF ก็หมดสิ้นไป ซึ่งท่านกล่าวไว้ ดังนี้

“...เราเหนื่อยมากนะ แต่เราก็กทำเพื่อชาติ.. นี่ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็น ๖ ปีเนี่ย ไม่ใช่ว่าเล่น หลวงตาแบกอยู่ตลอดเวลา ๖ ปีเต็มนี้ เราพูดอย่างตรงไปตรงมาว่าหนักมาก เรารู้สึกว่ามันหนักกว่าบรรดาพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ เพราะเราเป็นผู้ออกโครงการเอง คิดอ่านไตร่ตรองเพื่อชาติบ้านเมืองเองทุกอย่าง เป็นเรื่องออกจากเราๆ การเคลื่อนไหว

ไปมาที่ไหนๆ ก็ออกจากเรา เราเป็นผู้เคลื่อนไหว เป็นผู้ไปผู้มา เพราะฉะนั้นเรื่องจึงหนักมากอยู่ตลอดตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว

การเทศนาว่าการก็ ๖ ปีนี้เต็มๆ เทศน์มาได้ ๖ ปีเต็มเลยเชียว ในโครงการ นอกโครงการ .. การเทศน์คราวนี้เราก็กยอมรับว่าเรานี้ได้เทศน์มากที่สุดเลยในชีวิตของเราเอง ซึ่งไม่เคยคิดเคยอ่านว่าจะได้ทำอย่างนี้ ก็ได้ทำอย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อพี่น้องชาวไทยทั้งประเทศนั้นแหละ ไม่ใช่เพื่อใครนะ .. อยากให้มีเนื้อที่มีหนังมีหน้ามีตา มีศักดิ์ศรีดั่งเหมือนโลกทั่วๆ ไป...”

พิธีปิดโครงการช่วยชาติ

เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปเป็นประธานในพิธี มอบทองคำและเงินดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวง ครั้งที่ ๑๒ และพิธีปิดโครงการช่วยชาติ ณ เวทีใหม่สวนอัมพร กรุงเทพมหานคร ในโอกาสนี้ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี รอร์เบสเสด็จ ซึ่งการจัดงานครั้งนี้มีรัฐบาลเป็นเจ้าภาพ

ด้วยเมตตาธรรมขององค์หลวงตาที่มีต่อชาติไทยและต่อชาวไทยจนกลายเป็นจุดเริ่มแห่งการช่วยชาติและโครงการช่วยชาติในเวลาต่อมา จนกระทั่งบัดนี้การดำเนินงานในโครงการช่วยชาติได้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์แล้ว อีกทั้งประเทศชาติก็พ้นจากภาระหนี้สินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“โครงการช่วยชาติ” จึงเป็นประวัติศาสตร์แห่งความภาคภูมิใจของพี่น้องชาวไทย ที่ได้ร่วมกันจารึกไว้ว่า เมื่อยามบ้านเมืองเข้าสู่ภาวะคับขัน ชาวไทยทุกคนจากทั่วทุกมุมโลก ต่างแสดงความรักชาติ ด้วยความเสียสละ พร้อมเพรียงสามัคคี จนกระทั่งเมืองไทยสามารถกอบกู้ศักดิ์ศรี ความดงาม กลับฟื้นคืนมาอย่างสง่างามในเวทีโลก

พิธีปิด...โครงการผ้าป่าช่วยชาติ...

โดย พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

“...แผ่นดินไทยอันเป็นที่ประดิษฐานพระบรมพุทธานุภาพ ประสบความคับขัน ชีวิตของประชาชนถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจ อย่างรุนแรง ความล้มละลายคืบคลานเข้าสู่ครัวเรือนอย่างน่า หวาดวิตก ความเดือดร้อนได้แพร่ขยายไปทั่ว จิตใจของ ประชาชนชาติที่พึง ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทย เริ่มแพร่ ขยายลุกลามออกจากทวอก เป็นไฟที่ลุกท่วมแผ่นดินได้ไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม เหตุการณ์นี้ทรมานผู้ใดรู้เห็นได้ นอกจากพระญาณหยั่งรู้ตามแนวทางพระบรมศาสดาพระสัมมา- สัมพุทธเจ้า

หลวงตาได้พิจารณาแล้วว่ามิเพียงพระศาสนาเท่านั้นที่จะ เป็นสรณะ และดับไฟที่ลุกท่วมหัวใจคนไทยได้ ... หลวงตาจึงได้ พยุงสังฆารของท่านออกจากป่า ... ด้วยเมตตาธรรมและ สามัคคีธรรมสู่ชาติบ้านเมือง ให้พ้นพิษภัยโดยพลัน ก่อนที่จะ สลายเกินไป...”

ทองคำ ๑๐ ตัน กับอีก ๓๑๒.๕ กิโลกรัม

(จำลองขนาดเท่าของจริง)
มอบคลังหลวงจำนวน ๑๒ ครั้ง

โครงการช่วยชาติโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

“... ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

... วันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ ซึ่งถือเป็นวันเปิดโครงการ โดยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ทรงพระกรุณาเสด็จไป เป็นองค์ประธานเปิดโครงการ หลังจากนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และได้ฝ่าละออง ธุลีพระบาท ก็ได้เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ไปยังสำนักสงฆ์สวน แสงธรรม เพื่อถวายพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ร่วมในโครงการช่วยชาติกับหลวงตา นับว่าเป็นมหาอุดมมงคลอันยิ่งใหญ่ต่อโครงการช่วยชาติของหลวงตา ด้วยแรงศรัทธา จากทุกสารทิศต่อหลวงตามหาบัว และด้วยความรักชาติรักแผ่นดินของชาวไทยทุกหมู่ เหล่า เป็นเหตุให้ทองคำ เงินเหรียญสหรัฐ เงินตราสกุลต่างประเทศ รวมทั้งเงินบาท หลังไหลเข้าสู่บัญชีช่วยชาติอย่างต่อเนื่องมิได้ขาดสาย และหลวงตาก็ก็นำรวบรวมส่ง มอบให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อนำเข้าบัญชีฝ่ายออกบัตร หรือคลังหลวง ..

การมอบทองคำและเงินเหรียญสหรัฐในวันนี้ ย่อมเป็นประวัติศาสตร์ของชาติอีก วาระหนึ่ง ดังที่ปรากฏแก่สายตาแล้วว่า ขณะนี้สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ สานกันไว้ด้วยความสมานฉันท์ พระมหากรุณาธิคุณที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเสด็จมา เป็นองค์ประธานในงานนี้ ตลอดจนศรัทธาของปวงชนทั้งหลายย่อมเป็นเสมือนฟ้าและ ดินที่หล่อหลอมเข้าด้วยกันภายใต้ร่มเงาแห่งศาสนา จึงนับเป็นมหาอุดมมงคล เป็นบุญ ตาบุญใจยิ่งนัก สมดังคำกล่าวของหลวงตาว่า อำนาจแห่งความรักชาติ ความสามัคคี แห่งความเสียสละของพี่น้องชาวไทยมารวมตัวกันแล้ว ยกได้ทั้งประเทศ...

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ...”

“... ขอเคาะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

พระธรรมวิสุทธิมงคลเป็นพระเถระที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม จริยธรรม เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไป เมื่อท่านได้ทราบถึงวิกฤตทางการเงินของชาติ จึงได้ดำเนินโครงการช่วยชาติขึ้น ด้วยการชักชวนพี่น้องประชาชนผู้มีจิตศรัทธา ให้ช่วยกันเสียดุลและแบ่งปันทรัพย์ เพื่อรวบรวมเข้าสู่คลังหลวงเป็นสมบัติของชาติบ้านเมือง ตลอดระยะเวลา ๖ ปีที่ผ่านมา พระธรรมวิสุทธิมงคลได้เสียดุลร่างกายแรงใจ และเดินทางไปทุกหนแห่งที่มีผู้มีจิตศรัทธาจะร่วมในโครงการ ทั้งยังได้ขอให้คนไทยร่วมใจและสามัคคีปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อช่วยประเทศให้พ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจ

การมอบทองคำและเงินตราสกุลต่างๆ ให้แก่คลังหลวงได้ดำเนินการมาแล้ว จนถึงครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๑๒ และเป็นวันปิดโครงการ รวมจำนวนทองคำที่ได้รับบริจาคทั้งสิ้น ๑๐ ตัน และเงิน ๑๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา มูลค่าประมาณห้าพันแปดร้อยล้านบาท นับเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ และยากที่จะมีผู้ใดกระทำได้ โครงการช่วยชาตินอกจากทำให้คนไทยชาติรักสามัคคี สอนให้คนไทยรู้จักแบ่งปันและเสียดุลเพื่อบ้านเมืองในยามที่ชาติต้องการแล้ว ทุกครั้งที่รับผ้าป่าช่วยชาติพระธรรมวิสุทธิมงคล ยังได้เทศนาสั่งสอนให้ทุกคนทำแต่กรรมดีอีกด้วย

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ...”

โอบวาทองค์หลวงตาในมหาพิธีปิดโครงการช่วยชาติ

“... วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ โดยมี สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้เสด็จมาเป็นประธานในงานนี้ จึงรู้สึกว่าเป็นมงคลอันสูงสุด

ในวันนี้เป็นวันที่ได้มอบทองคำและดอลลาร์ ที่พี่น้องทั้งหลายทั้งประเทศได้อุทิศสละให้พยามยามชวนชวนหามาด้วยความรักชาติความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงกันเป็นต้นมา ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ นี้ ปรากฏผลแห่งความรักชาติ ความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงกัน

ขอท่านทั้งหลายจงรับคำชี้แจง หรือโอวาทธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งแทรกมาในนี้นำไปปฏิบัติ ระลึกถึงตนเองและรักตนเองคือรักชาติรักศาสนาดูด้วยความเป็นผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ระลึกถึงกรรมติดแนบอยู่กับใจเสมอ ความชั่วทั้งหลายจะไม่มีโอกาสเข้ามารังควาได้อย่างง่ายดาย เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเคยปราบความชั่วช้าลามกอันเป็นภัยต่อสัตว์โลกมาเป็นประจำนานแสนนานก็กับก็กลับ

เฉพาะปัจจุบันนี้ก็คือพระพุทธเจ้าสมณโคดมของเรา ได้ทรงปราบมารตัวมหัศจรรย์ยิ่งในพระองค์จนเรียบ-ราบลงไปแล้ว ได้นำธรรมะนั้นมาสั่งสอนสัตว์โลกตลอดมา จนกระทั่ง ๒๕๐๐ กว่าปี ไม่ได้จิตจางยังสดๆ ร้อนๆ คือธรรมอันเป็นมหามงคลแก่โลก

จึงขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายที่นับถือกราบไหว้พระพุทธเจ้าเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ได้นำไปประพฤติปฏิบัติ วันคืนปีเดือนล่วงไป จิตใจกับธรรมอย่าให้ห่างเหินจากกัน

วันนี้หลวงตาจะไม่พูดอะไรมากนักเพราะได้พูดมาเป็นเวลา ๖ ปีแล้ว ขอความเห็นใจจากพี่น้องทั้งหลายเพื่อชาติไทยและศาสนาไทยของเรา ให้ต่างท่านต่างได้อุ้มชูขึ้นมาด้วยการประพฤติปฏิบัติตัวเป็นคนดี นี่เป็นความมุ่งหมายของชาติไทยด้วย เป็นความมุ่งหมายขององค์ศาสนา

ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ...”

ร่างกฎหมาย ล้วงบัญชีคลังหลวง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐบาลมีมติรับ “ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา (ฉบับที่...) พ.ศ. ...” มีสาระสำคัญที่กระทบต่อคลังหลวงโดยคิดในมุมเดียวว่าจะเอาไปลงทุนเพื่อให้มีดอกผลที่สูงขึ้นโดยไม่คิดในทางกลับกันบ้างว่าหากไม่เป็นเช่นนั้นจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศชาติ สาระสำคัญของร่างกฎหมายฉบับนี้อาจสรุปโดยย่อได้ ๖ ประเด็นเพื่อเป็นกรณีศึกษาและเป็นคติแก่อนุชนรุ่นหลังจะได้ไม่หลงผิดก้าวเดินตามเพียงเพราะความโลภโมโหสิ้นหลงเอาทรัพย์สินอันมั่นคงไปปรยทั้งด้วยการลงทุนเพราะเชื่อว่าจะได้ดอกผลที่ดีกว่า แท้จริงแล้วกลายเป็นความหายนะอันใหญ่หลวง ดังนี้

๑. เพิ่มประเภทของหลักทรัพย์ต่างประเทศที่จะประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองเงินตรา และเพิ่มกรณีการออกกฎกระทรวงให้สามารถกำหนดหลักทรัพย์ที่ออกโดยองค์การหรือนิติบุคคลต่างประเทศอื่นได้ด้วย

ผลกระทบ เป็นการให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยและกระทรวงการคลังนำสินทรัพย์ในคลังหลวงไปลงทุนในตราสารที่มีผลตอบแทนสูงกว่า แต่ก็ทำให้มีความเสี่ยงสูงมากขึ้น

๒. เพิ่มเงินตราต่างประเทศ ที่ฝากกับสถาบันการเงินต่างประเทศนอกราชอาณาจักร และสถาบันผู้เก็บรักษาหลักทรัพย์นอกราชอาณาจักร เป็นสินทรัพย์ที่จะประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองเงินตรา รวมทั้งเพิ่มเติมให้รัฐมนตรีกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะของผู้รับฝากหรือผู้เก็บรักษาเงินตราต่างประเทศ

ผลกระทบ เป็นการเปิดกว้างให้นักการเมืองมีอำนาจเข้ามาบริหารจัดการสินทรัพย์ในคลังหลวงได้อย่างไม่มีขอบเขต อาจกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะและตั้งกฎเกณฑ์เพื่อมุ่งเอาผลประโยชน์เข้าตนเองหรือพวกพ้องได้

๓. เปลี่ยนวิธีการบันทึกผลกำไรขาดทุนจากการตราสินทรัพย์และจากการจำหน่ายสินทรัพย์ โดยให้บันทึกผลกำไรขาดทุนจากการตราสินทรัพย์ในบัญชีสำรองพิเศษ ส่วนกำไร

ขาดทุนจากการจำหน่ายสินทรัพย์ให้บันทึกในบัญชีผลประโยชน์ประจำปี

ผลกระทบ การบันทึกบัญชีแบบนี้ทำให้ตลอด ๒๐-๓๐ ปีจากนี้ไป หากปีใดขาดทุนจากการตราสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๕ กำหนดให้นำกำไรสุทธิในบัญชีผลประโยชน์ประจำปีไปจ่ายหนี้กองทุนฟื้นฟูฯ ก่อน ซึ่งส่งผลให้มูลค่าของบัญชีสำรองพิเศษต้องลดน้อยถอยลงไปทุกทีเนื่องจากต้องถูกตัดไปชดเชยสินทรัพย์ในบัญชีทุนสำรองเงินตราให้เต็มมูลค่าธนบัตรออกใช้

๔. ให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยในการบริหารจัดการสินทรัพย์ในทุนสำรองเงินตราโดยขยายขอบเขตการทำธุรกรรม

ผลกระทบ เป็นการทำลายหลักการและเจตนารมณ์เดิมของบรรพบุรุษอย่างสิ้นเชิง โดยมุ่งหน้าเอาสินทรัพย์ในคลังหลวงไปเสาะแสวงหาวิธีการลงทุนประเภทต่างๆ เพื่อการเก็งกำไร ที่สำคัญเป็นการเปลี่ยนสถานะจาก “ผู้ดูแลรักษา” กลายเป็น “ผู้จัดการจัดการ” สินทรัพย์ในคลังหลวงได้ ประหนึ่งว่าเป็น “เจ้าของ” คลังหลวงเสียเอง กล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า เป็นการแสดงเจตนาเพื่อจะ “ปล้น” เอากรรมสิทธิ์ในคลังหลวงของประชาชนมาเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย เนื่องจากเข้าไปจัดการคลังหลวงได้เสมือนเป็นทรัพย์สินของตนเอง

๕. ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจมอบหมายให้สถาบันการเงินต่างชาติบริหารจัดการแทนได้

ผลกระทบ เป็นการสะท้อนความคิดว่าเห็นคลังหลวงเป็นเพียงสินทรัพย์ที่มีค่าเพียงแค่วัตถุนิยมหรือทุนนิยมเท่านั้น ขาดจิตสำนึกของความเป็นไทย ทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง สังคม ศาสนา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดมาช้านาน ควรจะรักษาค้างหลวงให้เป็นมรดกตกทอด ให้ลูกหลานได้ภาคภูมิใจถึงความสามารถของคนไทยในการดูแลรักษาสมบัติก่อนสุดท้ายของชาติ โดยมีต้องอาศัยต่างชาติ

๖. ยกเลิกการให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยโอนสินทรัพย์จากบัญชีสำรองพิเศษเข้าเป็นสินทรัพย์ในบัญชีทุนสำรองเงินตรา เพื่อหมุนหลังธนบัตรออกใช้

ผลดี มีเพียงข้อนี้เท่านั้นที่สมควรได้รับการแก้ไขเพราะสอดคล้องกับหลักการเดิมที่เคยปฏิบัติมาที่ว่า การพิมพ์ธนบัตรควรโอนสินทรัพย์จากผลการดำเนินการของธนาคารแห่งประเทศไทยโดยตรงซึ่งก็คือฝ่ายการธนาคาร ไม่ควรโอนจากบัญชีสำรองพิเศษเพราะบัญชีนี้เป็นส่วนหนึ่งของคลังหลวง

นักวิชาการค้าน ร่างพ.ร.บ.เงินตรา ๒๕๕๐

กฎหมายเดิมดีแล้ว ไม่ควรแก้ไข

ดร.วีรพงษ์ รามางกูร อดีตรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้แสดงความคิดเห็น ดังนี้

“...สาระสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้(ฉบับเดิมที่ใช้อยู่)ก็คือ การกำหนดกฎเกณฑ์และวิธีการในการออกธนบัตรที่ใช้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งมีวิธีการที่เคร่งครัดไม่เหมือนของประเทศอื่น พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยมีหลักการสำคัญๆ ก็คือ

ธนบัตรของประเทศไทยนั้นออกโดยฝ่ายออกบัตร ซึ่งอยู่ในธนาคารแห่งประเทศไทยก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ของธนาคารแห่งประเทศไทย ดังจะเห็นปรากฏอยู่ในธนบัตรว่า “รัฐบาลไทย” ไม่ได้เขียนว่า “ธนาคารแห่งประเทศไทย” เหมือนกับธนบัตรของประเทศอื่นๆ ว่าเป็นของธนาคารกลาง เช่น Bank of England ของอังกฤษ หรือ Federal Reserve Note ของอเมริกา เป็นต้น ..

ในการแก้พ.ร.บ.เงินตราครั้งนี้ แก่หลักการหนักเข้าไปอีก กล่าวคือ

๑) การแก้กฎหมายเช่นว่า เป็นการเปลี่ยนหลักการเป็นว่า เงินต้นเป็นของทุนสำรองเงินตรา ส่วนผลประโยชน์ของทุนสำรองเงินตราเป็นของธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นการถวายเป็นเลย

อีกทั้งยังเป็นการให้อำนาจ ธปท.ทำผิดหลักบัญชี

ตามหลักบัญชีค่าใช้จ่ายรวมทั้งการตีราคาทรัพย์สินต้องนำมาหักออกจากบัญชีกำไรขาดทุนก่อนค่อยโอนไปได้อื่นได้ ไม่ใช่โอนเงินกำไรขาดทุนจากการตีราคาทรัพย์สินไปหักออกจากบัญชีเงินทุนเลย ทำให้ดูมีกำไรเกินจริง ถ้าแก้ตรงนี้ ธปท.จะไปอธิบายธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการเงินอื่นๆ เขาอย่างไร ความข้อนี้ปรากฏในมาตรา ๓๔วรรค ๒

๒) โดยปกติแล้ว ฝ่ายออกบัตรเป็นเจ้าของธนบัตร กล่าวคือเป็นผู้พิมพ์ธนบัตร เมื่อ ธปท.จะนำธนบัตรออกใช้ ธปท.ต้องนำทรัพย์สิน คือ เงินตราต่างประเทศ หรือพันธบัตรรัฐบาลมาแลกธนบัตรออกไปใช้ มีการแก้หลักการอันนี้โดยพระราชกำหนด พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๔/๒ ว่า “ให้ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจโอนสินทรัพย์ในบัญชีทุนสำรองพิเศษเข้าเป็นทุนสำรองทรัพย์สินในบัญชีทุนสำรองเงินตรา เพื่อการนำออกใช้ธนบัตรได้” ซึ่งก็เท่ากับว่า พ.ร.ก.ฉบับนี้แก้หลักการในการนำออกใช้ธนบัตร โดยธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ต้องเอาทรัพย์สินอะไรมาแลกได้เลย ใช้ทรัพย์สินเดิมของทุนสำรองเงินตราในบัญชีทุนสำรองพิเศษมาใช้ได้เลย ซึ่งเท่ากับว่า ธปท.สามารถพิมพ์ธนบัตรออกมาใช้ได้เลย ไม่ต้องระมัดระวังว่าจะไม่มีสินทรัพย์ที่ใช้เป็นทุนสำรองมาแลก

ร่าง พ.ร.บ.ฉบับใหม่นี้ ในมาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔/๒ ของพระราชกำหนด พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็ดีแล้ว แต่ก็ยังเปิดช่องให้ ธปท.สามารถนำธนบัตรออกใช้โดยไม่ต้องนำทรัพย์สินต่างประเทศมาแลก ยังโอนไปจากบัญชีทุนสำรองพิเศษได้อยู่ แต่ถึง รมต.คลังมาร่วมด้วย โดยการออกเป็นกฎกระทรวง เพียงแต่ต้องให้เหตุผลความจำเป็นและกำหนดการโอนทรัพย์สินกลับคืนบัญชีทุนสำรองพิเศษ ซึ่งไม่ชัดเจนว่าการโอนดังกล่าวเป็นการโอนมาจากบัญชีของ ธปท.หรือไม่ อย่างไร หรือว่า ธปท.นำธนบัตรออกไปใช้โดยไม่ต้องมีทรัพย์สินมาแลกแล้วไม่ต้องนำทรัพย์สินมาชดเชยภายหลัง

ดร.วีรพงษ์ รามางกูร

๓) ที่น่าห่วงมากอีกประการหนึ่งก็คือ การเพิ่มอำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยในการบริหารจัดการทรัพย์สินในบัญชีทั้งสามบัญชีของทุนสำรองเงินตรา .. สามารถทำธุรกรรมทางการเงิน .. ได้กว้างขวางกว่าเดิม ที่ห่วงก็คือ สามารถทำกับสถาบันการเงินต่างประเทศที่เป็นเอกชนก็ได้ เช่น ซื้อขายเงินตราต่างประเทศล่วงหน้า หรือแลกเปลี่ยนภาระการรับจ่ายดอกเบี้ย หรือแลกเปลี่ยนสินทรัพย์เงินตราต่างประเทศต่างสกุล ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่ให้อำนาจ ธปท.ทำการ “เก็งกำไร” จากการทำธุรกรรมทางการเงินได้ ซึ่งเป็นการให้อำนาจ ธปท.นำสินทรัพย์ของทุนสำรองเงินตราเข้าเสี่ยงเพื่อหากำไรที่สูงขึ้นแต่ก็มีความเสี่ยงที่สูงขึ้นจนจะกลายเป็นกองทุน “เก็งกำไร” หรือ hedge fund ได้

ถ้าได้กำไรมากขึ้นก็อยู่ในบัญชีผลประโยชน์ประจำปีแล้วก็โอนไปเป็นของ ธปท. เพื่อชำระหนี้เป็นอย่างอื่น ถ้าขาดทุนขึ้นมาจะอย่างไร ถ้า รมต.คลังตามทันก็แล้วไป ถ้าตามไม่ทันก็น่าเป็นห่วง ไม่ควรให้อำนาจ ธปท.มากขนาดนั้น

ที่สำคัญ .. ไม่ได้เขียนให้ชัดเจนว่า การทำสวอป (swap) ทำได้เฉพาะระหว่างเงินตราต่างประเทศสกุลหนึ่งกับอีกสกุลหนึ่ง จะทำระหว่างเงินบาทกับเงินตราต่างประเทศสกุลอื่นไม่ได้ ถ้าต้องตีความแล้วเกิดตีความว่า ทำได้ ก็ยิ่งไปกันใหญ่ อาจจะใช้เงินในบัญชีทุนสำรองเงินตราไปต่อสู้ป้องกันค่าเงินบาทได้ ก็อาจจะเกิดความหายนะกับทุนสำรองเงินตราได้ เพราะไม่ได้เขียนห้ามไว้ ..

พ.ร.บ.เงินตรา ๒๕๐๑ แก้ไขเพิ่มเติม ๒๕๑๖ นั้นดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปแก้ไขอะไร ถ้าจำเป็นจะหยิบยืมเงินไปใช้ ก็ออกเป็นพระราชบัญญัติ หรือพระราชกำหนด เป็นคราวๆ ไป ไม่ต้องไปแก้ไขพระราชบัญญัติ

เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ก็เพราะ ธปท.ปล่อยให้เงินบาทแข็งขึ้นมามาก เมื่อต้องตีราคาทรัพย์สินตอนสิ้นปีก็จะขาดทุนทุกบัญชี ก็เลยไม่มีเงินเหลือจะไปชดเชยจากบัญชีผลประโยชน์ประจำปี และไม่มีเหลือให้โอนไปใช้ ก็เลยใช้วิธีแก้กฎหมายไปเลย ไม่ต้องปรับปรุงวิธีการทำงานของตัวเอง...”

บัญชีสำรองพิเศษ.. ปรากฏด้านสุดท้าย ยามวิกฤต

ดร.ธีระบูลย์ อินทรกำธรชัย นักบริหารเงิน ได้ยกกรณีศึกษาหากประเทศชาติเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินขึ้น จะเห็นความสำคัญของบัญชีสำรองพิเศษว่ามีความจำเป็นที่ต้องรักษาไว้ และควรต้องสะสมเพิ่มพูนให้มากขึ้นอีกด้วย ดังนี้

“...ทุนสำรองเงินตราหรือที่เรียกกันทั่วไปว่าบัญชีฝ่ายออกบัตร เป็นส่วนหนึ่งของทุนสำรองระหว่างประเทศ (Official Foreign Reserves) ทุนสำรองเงินตราประกอบด้วย ๓ บัญชีย่อย คือ บัญชีทุนสำรองเงินตรา บัญชีผลประโยชน์ประจำปี และบัญชีสำรองพิเศษ ..

ขนาดของบัญชีสำรองพิเศษมิได้มีขนาดใหญ่น้อยที่จะทำให้ความน่าไว้วางใจเท่าใดนัก ยิ่งไปกว่านั้น พ.ร.ก. เงินตรา พ.ศ. ๒๕๔๕ ยังอนุญาตให้นำสินทรัพย์จากบัญชีสำรองพิเศษเข้าหนุนในบัญชีทุนสำรองเงินตราเพื่อพิมพ์ธนบัตรเพิ่มได้โดยตรงโดยไม่จำกัด ซึ่ง ธปท.ยอมรับว่ามีความจำเป็นในขณะออก พ.ร.ก. นั้น แต่ปัจจุบันไม่มีการกระทำเช่นนั้นแล้ว อย่างไรก็ตามกฎหมายที่เปิดช่องให้กระทำเช่นนั้นยังอยู่สมควรที่จะได้มีการแก้กฎหมายในประเด็นนี้โดยเร็ว เพราะหากมีการใช้ช่องทางนี้พิมพ์ธนบัตรอีกในอนาคต ผลกระทบที่ตามมาจะทำให้บัญชีสำรองพิเศษลดลงอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น เพราะแทนที่จะใช้บัญชีสำรองพิเศษเพื่อกันผลกระทบจากการขาดทุนจากการตีราคาตามอัตราแลกเปลี่ยน กลับเพิ่มวัตถุประสงค์อีกหนึ่งประการคือ นำไปใช้พิมพ์ธนบัตรได้ด้วย ทำให้เจตนารมณ์ของกฎหมายเดิมถูกบิดเพี้ยนไปอย่างมาก สำหรับการวิเคราะห์ผลกระทบต่อบัญชีสำรองพิเศษในกรณีนี้จะละเว้นไว้ เนื่องจาก ธปท.อ้างว่าไม่ได้กระทำเช่นนั้นแล้ว และได้โอนคืนธนบัตรที่เกิดจากการใช้บัญชีสำรองพิเศษหนุนโดยตรงกลับคืนให้ฝ่ายออกบัตรหมดแล้ว

กล่าวโดยสรุป **บัญชีสำรองพิเศษ** นั้นมิได้มีขนาดใหญ่มากหรือเหลือเฟือสำหรับการทำหน้าที่เป็นปราการด่านสุดท้ายในการรักษาค่าเสมอภาคของธนบัตรออกใช้ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เดิมของบัญชีนี้ ในอดีตที่ผ่านมา ประเทศไทยเคยแต่ประสบวิกฤตการณ์ที่ค่าเงินบาทอ่อน ซึ่งส่งผลให้บัญชีสำรองพิเศษเพิ่มพูนขึ้นโดยที่สาธารณชนไม่ค่อยได้รับทราบ แต่ในวิกฤตการณ์ที่จะเกิดในวันข้างหน้าอาจเป็นไปได้ในทางกลับกัน คือเป็นวิกฤตการณ์ที่เกิดจากเงินบาทแข็งค่า ซึ่งจะเป็นโอกาสที่บัญชีสำรองพิเศษได้ทำหน้าที่ตามวัตถุประสงค์เดิม แต่เนื่องจากการโอนผลประโยชน์จากบัญชีในฝ่ายออกบัตรไปเข้าบัญชีสะสมพิเศษเพื่อใช้หนี้กองทุนฟื้นฟู ทำให้บัญชีสำรองพิเศษอาจไม่มีโอกาสได้เติบโตตามการขยายตัวของบัญชีทุนสำรองเงินตรา ส่งผลให้ความสามารถของบัญชีสำรองพิเศษในการรองรับวิกฤตการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้าต้องลดลงอย่างน่าเสียดาย

ปรับโครงสร้างภาษี.. เป็นธรรมกับประชาชน

รองศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ชัย อุตถการ นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับหน้าที่หลักของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) สรุปโดยย่อ ดังนี้

“...ปัจจุบันบัญชีทุนสำรองเงินตรามีทรัพย์สินประมาณเกือบ ๘ แสนล้านบาท สำหรับดอกผลจากทุนสำรองเงินตรา จะถูกนำเข้าบัญชีผลประโยชน์ประจำปี ตอนนี้มีรวม ๑ หมื่นล้านบาทเศษ ส่วนที่เหลือจากค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบัญชีผลประโยชน์ประจำปีจะโยกไปไว้ในบัญชีทุนสำรองพิเศษ ซึ่งมีรวมกันกว่า ๗ แสนล้านบาท บัญชีนี้รวมถึงบัญชีฟัป่ามหากุศลกุศลชาติของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานีอยู่ด้วย เงินทั้ง ๓ บัญชีมีรวมกันอยู่ประมาณ ๑.๖ ล้านล้านบาท ในอดีตด้วยสายพระเนตรที่ยาวไกลด้านความมั่นคงทางการคลังของประเทศ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานเงิน ๑๒ ล้านบาท

(เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีที่แล้วมีมูลค่ามหาศาล) เป็นทุนประเดิมในคลังหลวงเพื่อรักษาเสถียรภาพค่าเงินบาท นับเป็น พระมหากรุณาธิคุณที่ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทยจักต้องจารึกและจดจำ เพราะเงินจำนวนนี้เป็นเสมือน “เงินขวัญถุง” อันเป็นสิริมงคลเนกอนันต์ที่รักษาไว้เรื่อยมาเป็นเงินเริ่มต้นเข้าคลังหลวงเพื่อสร้างรากฐานความมั่นคงให้กับประเทศซึ่งจัดอยู่ในบัญชีสำรองพิเศษ เรื่องอดีตที่ทรงคุณค่าน่าจดจำอย่างนี้กลับไม่ได้รับการบอกกล่าวเล่าต่อ ถ่ายทอดให้ลูกหลานไทยได้รับรู้รับทราบ จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมคนไทยสมัยนี้จึงทำตัวเป็นคนไร้ราก...

ผมมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. แก่กฎหมายให้ธปท.นำเงินเฉพาะของฝ่ายการธนาคารลงทุนได้มากขึ้น โดยจัดความเสี่ยงให้เหมาะสม อย่าแก่กฎหมายให้นำทุนสำรองจากสามบัญชีในฝ่ายออกบัตร ไปลงทุนในสินทรัพย์เสี่ยง ควรเก็บรักษาไว้เพื่อแนวทางเดิมจะดีกว่า

๒. ออกกฎหมายเก็บภาษีมรดก ภาษีกำไรจากการขายหุ้น และแก่ภาษีกำไรจากการเก็งกำไรที่ดินให้มีอัตราก้าวหน้ายิ่งขึ้น นำเงินภาษีดังกล่าวมาแก้ไขความเสียหายจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน ในส่วนดอกเบี้ยที่กระทรวงการคลังรับภาระอยู่ ส่วนภาระเงินต้นให้ งบ.รับผิดชอบครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งนำมาจากภาษีทางตรงตัวใหม่ดังกล่าว ทำอย่างนี้เป็นธรรมกับประชาชนคนชั้นกลางและชั้นล่างมากกว่า ไม่ต้องแบกรับจนเกินไป เพราะไม่ใช่ “ตัวการ” ทำให้เกิดวิกฤตการณ์ในครั้งนั้นเลย โครงสร้างภาษีที่ดำรงอยู่ไม่ยุติธรรม เพราะพึงพาภาษีทางอ้อมทุกยุคทุกรัฐบาล จนปานนี้ยังไม่มีพรรคการเมืองใดๆ กล่าวหาญชาญชัยคิดจะปฏิรูปภาษีที่ทางตรงตัวใหม่ดังกล่าวเลยและเป็นมาช้านานแล้ว การแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์การเมือง จึงมักสร้างภาระให้คนชั้นล่างที่หมดทางไป มายาวนาน ชวนตาปึกว่าได้

๓. ไม่ปฏิเสธการมอบบทบาทสำคัญแก่ ธปท.ในการบริหารนโยบายการเงินและอัตราแลกเปลี่ยนแต่ควรมีการคาดคะเนให้ถี่ การมี

รศ.ดร.วิวัฒน์ชัย อุตถการ

คณะกรรมการหลายชุด มิใช่จะมีหลักประกันอย่างดีพร้อมเสมอไปอย่างที่ธปท.อ้าง .. ดังนั้นจึงควรมีกองกักตุนค่าจากภาคประชาชน นักวิชาการอิสระและรัฐสภา อย่างเป็นจริงเสมอๆ

๔. ที่รมช.คลังอ้างความ

เร่งด่วน บอกให้เร่งผ่าสนช.วาระ

แรกเลย แล้วค่อยไปแก้ไขในชั้นกรรมาธิการในสมัยรัฐบาลชั่วคราวอยากผลักดันกฎหมายไหนให้ผ่านเร็วๆ ก็จะเล่นมุขนี้ทั้งนั้น ผมกลับมองต่างมุมว่า กฎหมายที่มีความสำคัญต่ออนาคตของชาติอย่างนี้ ควรทำให้เรียบร้อยก่อนนำเข้าสนช.จะดีกว่า โดยการเปิดเวทีสาธารณะ เคารพการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างกว้างขวาง ..

ควรเลื่อนการพิจารณา พ.ร.บ. เงินตราออกไป ทำให้สมบูรณเสียก่อนแล้วนำเสนอสนช.พิจารณาต่อไปหากอยากได้ของดีเป็นที่ยอมรับกันทุกฝ่าย เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ไม่มีอะไรล่าช้าไปหรอกครับ...”

จากการที่หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน คณะสงฆ์ นักวิชาการ ตลอดจนพี่น้องประชาชนชาวไทยได้เรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิก**ร่างพระราชบัญญัติเงินตราฉบับดังกล่าว** ด้วยความเข้าใจในเหตุผลทำให้รัฐบาลถอนร่างกฎหมายดังกล่าวออกจากกระบวนการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติในที่สุด

ดร.ปริยานุช พิบูลสงกร

คลังหลวง กับหลักเศรษฐกิจพอเพียง

ดร.ปริยานุช พิบูลสงกร ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจพอเพียง สำนักทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เคยกล่าวถึงความสำคัญของคลังหลวงไว้โดยสรุปย่อ ดังนี้

“...ระบบที่จะคุ้มครองและรักษาค่าของเงินบาทที่ดี ก็คือ กลไก ขั้นตอน กระบวนการ และกฎระเบียบกติกา ในการดูแลรักษาค่าเงินบาทหรือทุนสำรองเงินตรา ให้ดำรงอยู่อย่างมั่นคง รวมถึงการคัดสรรบุคลากรที่มีคุณภาพและคุณธรรมมาเป็นผู้ดูแลรักษา ซึ่งระบบนี้จะเป็นภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีของการรักษามูลค่าหรือรักษาความมั่นใจในค่าของเงินบาท กล่าวคือ ต้องมีระบบการดูแลรักษาทุนสำรองเงินตราที่ทุกคนมั่นใจ ..

การมีระบบการเก็บรักษาสินทรัพย์ในคลังหลวงที่ไม่ดีพอ หรือไม่รัดกุมจนสามารถสร้างความเชื่อมั่นในระยะยาว จะทำให้ค่าของเงินบาทในวันนี้มีความเสี่ยง จนอาจทำให้คนหมดความเชื่อถือในค่าของเงินบาทไปเลยก็ได้.. การดูแลรักษาค่าเงินบาทที่ดีตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง จำเป็นที่จะต้องอาศัย ความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำหลักวิชาการมาใช้ประกอบการพิจารณาข้อมูลต่างๆ .. และบุคลากรก็ต้องมีความสามารถที่จะตัดสินใจว่าจะต้องมีทุนสำรองเท่าไรจึงจะสมดุลกับสถานการณ์แต่ละช่วงของเศรษฐกิจโดยรวม .. แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือเรื่องของคุณธรรม โดยมีระบบกลั่นกรองให้ได้คนดีที่มีคุณธรรมเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลรักษาค่าเงินบาทซึ่งเป็นสมบัติร่วมของคนทั้งชาติ ..

คุณลักษณะของผู้ที่สมควรได้รับการแต่งตั้งหรือคัดเลือกให้มาดูแลรักษาสินทรัพย์ในคลังหลวงนั้น อย่างน้อยควรมีคุณธรรม สอดคล้องกับหลัก ๔ ประการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแก่ประชาชนชาวไทย ซึ่งรวมถึงข้าราชการของรัฐ ในคราวสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี ประกอบด้วย

“ประการแรก คือการรักษาความสัจ ความจริงใจต่อตัวเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม

ประการที่สอง คือการรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัจความดีนั้น

ประการที่สาม คือการอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัตย์สุจริตไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด

ประการที่สี่ คือการรู้จักละวางความชั่ว

ความทุจริต และรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง

คุณธรรมสี่ประการนี้ ถ้าแต่ละบุคคลพยายามปลูกฝังและบำรุงให้งอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์”

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการสรรหาบุคคลลักษณะเช่นนั้นเป็นไปได้ยาก ดังนั้นจึงต้องมีระบบที่รัดกุม มีระเบียบที่เคร่งครัด มีระบบการติดตามตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเข้มมาตรการทางสังคม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดไม่มีคุณธรรมมาใช้ประโยชน์จากเงินทุนสำรองก่อนนี้ผิดไปจากวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ เกี่ยวกับการเลือกคนดีปกครองบ้านเมือง ความว่า

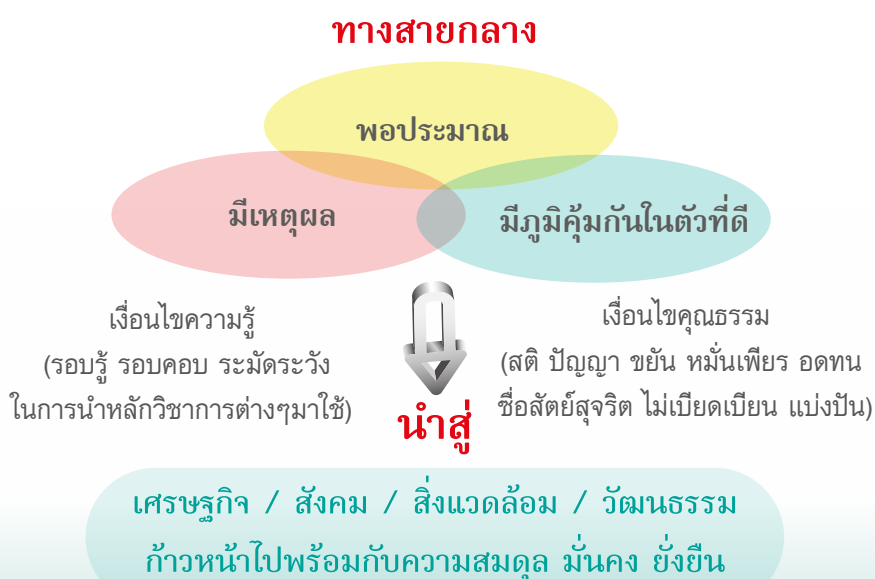

“...ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครจะทำให้คนทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดีให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...”

การบริหารกิจการต่างๆ ของประเทศตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั้น โดยทั่วไปก็ควรใช้เงินภาษีหรือรายได้จากทางต่างๆ ของรัฐเป็นหลัก ไม่ควรนำเงินออมหรือทุนสำรองในคลังหลวง มาใช้ในการบริหารประเทศ เพราะเงินออมเป็นส่วนหนึ่งของเงินที่ควรเก็บไว้ใช้ในกรณีฉุกเฉินหรือเกิดวิกฤตจริงๆ เพื่อให้ประเทศมีภูมิคุ้มกันที่ดีจะนำไปใช้ได้ก็ต่อเมื่อมีวิกฤตจำเป็นจริงๆ การนำเงินที่เก็บออมไว้ในยามฉุกเฉิน ย้ายมาเข้าบัญชีฝ่ายบริหารจึงเป็นการทำลายภูมิคุ้มกันของประเทศ เป็นเรื่องไม่ถูกต้องตามหลักเหตุผลหลักผล แต่หากจำเป็นต้องนำออกมาใช้เพื่อแก้วิกฤตของประเทศในยามฉุกเฉินจริงๆ แล้ว เมื่อนำเอาออกมาใช้แล้ว ก็ต้องหาทางนำมาใช้คืน เพื่อให้รักษาระดับเงินออมไว้ตามความเหมาะสมและจำเป็น...”

สรุปปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

เรามีเงินสำรองไม่มากอย่างที่เข้าใจกัน

สัมภาษณ์พิเศษ : ดร.ประสาร ไตรรัตน์วรกุล

นสพ.กรุงเทพธุรกิจ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๓

“...ใครคิดจะนำเงินสำรองไปทำอย่างอื่น เช่น ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน หรือชำระหนี้ กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนากระบวนการเงิน ก็ต้องคิดให้รอบคอบว่า ข้อเท็จจริง คือ เรามีเงินสำรองไม่มากอย่างที่เข้าใจกัน ที่สำคัญ การนำเงินสำรองเพื่อทำอะไรสักอย่างแล้ว เมื่อประตูเปิดครั้งแรกแล้ว ย่อมมีการขอเข้ามาอย่างต่อเนื่อง...”

คณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยที่วัดป่าบ้านตาด

หลวงตามหาบัวและผ้าป่าช่วยชาติ

หยดน้ำมันที่ยิ่งใหญ่ตั้งมหาสมุทร

บทความ : ศ.ดร.ธีรณ พงศ์มพัฒน์

นสพ.มติชน ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

“...ในประเทศที่แทรกแซงค่าเงินมาก เช่น เอเชียและไทย จึงมีเงินตราต่างประเทศที่เป็นเงินกระดาษอยู่เป็น

จำนวนมากแต่มีทรัพย์สินแท้จริงคือทองคำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เช่นเพียง ๒% ไม่เหมือนประเทศที่พัฒนาแล้วที่ไม่เห็นความจำเป็นมากนักที่จะรักษาค่าเงินด้วยการสะสมเงินกระดาษและมักเก็บไว้ในรูปทองคำซึ่งอาจสูงถึง ๗๐-๘๐% ถ้ามองในแง่ระยะยาวซึ่งนักเศรษฐศาสตร์ยังให้ความสนใจไม่มากเท่าบรรพบุรุษที่เคยผ่านความยากลำบากในยามสงคราม ประเทศจำเป็นต้องมีทุนสำรองไว้ไม่เพียงแค่รองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจตามปกติเท่านั้น หากต้องมีส่วนไว้สำหรับความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้ เช่น สงครามและภาวะเงินเฟ้อทั่วโลกที่อาจเกิดขึ้นเมื่อประเทศต่างๆ จมอยู่ใต้ปริมาณกระดาษที่ใช้กระตุ้นเศรษฐกิจ สะสมกันนานนับทศวรรษ...”

ตารางแสดงปริมาณและร้อยละในการถือครองทองคำในทุนสำรองระหว่างประเทศของประเทศต่างๆ และในองค์กรทางการเงินระหว่างประเทศ

ลำดับที่	ประเทศ	ทองคำ (ตัน)	ทองคำ/ทุนสำรอง %	ลำดับที่	ประเทศ	ทองคำ (ตัน)	ทองคำ/ทุนสำรอง %
1	สหรัฐอเมริกา	8,133.50	74.70	21	เบลเยียม	227.50	38.80
2	เยอรมัน	3,401.00	71.70	22	แอลจีเรีย	173.60	4.60
3	กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF)	2,814.00		23	ฟิลิปปินส์	152.20	11.00
4	อิตาลี	2,451.80	71.40	24	ลิเบีย	143.80	5.60
5	ฝรั่งเศส	2,435.40	66.10	25	สิงคโปร์	127.40	2.50
6	สาธารณรัฐประชาชนจีน	1,054.10	1.60	26	สวีเดน	125.70	12.20
7	สวิตเซอร์แลนด์	1,040.10	17.60	27	แอฟริกาใต้	125.00	12.30
8	รัสเซีย	830.50	7.80	28	ธนาคารเพื่อการชำระหนี้ระหว่างประเทศ (BIS)	119.00	
9	ญี่ปุ่น	765.20	3.30	29	ตุรกี	116.10	5.90
10	เนเธอร์แลนด์	612.50	59.40	30	กรีซ	111.50	79.50
11	อินเดีย	557.70	8.70	31	ไทย*	108.90	2.90
12	ธนาคารกลางยุโรป (ECB)	502.10	31.30	32	เม็กซิโก	106.00	4.00
13	สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)	423.60	5.00	33	โรมาเนีย	103.70	9.80
14	โปรตุเกส	382.50	84.80	34	โปแลนด์	102.90	4.70
15	เวเนซุเอลา	365.80	64.80	35	ออสเตรเลีย	79.90	9.10
16	ซาอุดีอาระเบีย	322.90	33.30	36	คูเวต	79.00	12.30
17	สหราชอาณาจักร	310.30	16.50	37	อียิปต์	75.60	11.20
18	เลบานอน	286.80	29.60	38	อินโดนีเซีย	73.10	3.20
19	สเปน	281.60	40.70	39	คาซัคสถาน	67.30	9.20
20	ออสเตรีย	280.00	55.40	40	เดนมาร์ก	66.50	3.60

ที่มา : World Gold Council (updated in July 2011)

* ข้อมูลการถือครองทองคำในทุนสำรองของประเทศไทยล่าสุด ดร.ประสาร ไตรรัตน์วรกุล ผู้ว่าการ ธปท. กล่าวเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ ว่า “ตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งผู้ว่าฯ ได้ทยอยซื้อทองคำเพิ่มอีก ๓๐ ตัน ทำให้ ธปท. ถือครองทองคำทั้งหมด ๑๓๐ ตัน ซึ่งเป็น ๓% ของทุนสำรองระหว่างประเทศ”

พระธรรมเทศนาจัดปัญหา ร่างพ.ร.บ.เงินตรา ๒๕๕๐

โลกสกปรก ธรรมต้องชะล้าง

“...เกือบเป็นเกือบตายการช่วยชาติของเรา ไม่ใช่ธรรมดา เราขอมาเราไม่เคยสนใจว่าจะช่วยชาติบ้านเมืองประเภทดังที่ช่วยอยู่เวลานั้นะ ก็ได้หลวมตัวเข้ามาช่วยแล้ว เมื่อช่วยแล้วเป็นยังงี้ก็ต้องพัดกันเข้าใจไหม จึงเรียกว่าช่วยจึงเรียกว่านักสู้ชี สุเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เราเสียหายที่ตรงไหน หลักธรรมวินัยไม่ขัดข้อง อะไรที่ขัดต่อธรรมวินัยไม่เล่นด้วย กลับตัวทันทีเลย อะไรที่เป็นทางเดินตามธรรมวินัยและถูกต้องแม่นยำเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมแล้วเอา ..

แล้วทางวัดเราไปเกี่ยวข้องก็เพราะเราขเงินเข้าคลังหลวงละชิเราถึงเกี่ยวข้องได้ เราทำเรามีหลักมีเกณฑ์ทุกอย่าง มาค้านไม่ได้นะ นี่ตีเข้าไปในคลังหลวงนะ เพราะเงินเราเข้าคลังหลวงๆ แล้วจะเอาไปอีลุ้ยฉุยฉกไม่ได้ ก็ไม่พ้นเรื่องของเราไปเกี่ยวข้องจนได้ละ เกี่ยวก็เกี่ยวเถอะ ก็เราเอาน้ำสะอาดมาชะล้างของสกปรกผิดไปไหนวะ พระพุทธเจ้าสอนโลกที่สอนพวกสกปรกนั่นเอง สะอาดแล้วท่านไม่สอน สอนแต่พวกสกปรก ธรรมสอนโลกก็สอนอย่างนั้นจะให้เข้าใจ...”

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๐ องค์หลวงตาเมตตาแสดงพระธรรมเทศนาเพื่อแก้ปัญหาการแก้ไขพระราชบัญญัติเงินตราของรัฐบาล ให้คณะศิษยานุศิษย์ได้ยึดถือเป็นข้อปฏิบัติ ดังนี้

อย่าเอาคลังหลวงไปอีลุ้ยฉุยฉก

ศิษยานุศิษย์ของ
องค์หลวงตาออก
มาทำหน้าที่
ปกป้องคลังหลวง

“...เรามีจดหมายไปแล้วให้พระติดตามไป ๔-๕ องค์ เป็นสมบัติของเราเพื่อช่วยชาติ คือไม่ให้ออกเลย ฟังว่าเขาจะเอาเงินเหล่านี้ออก พอเราทราบเราก็รีบเขียนจดหมายให้พระเราติดตามไป.. เราหามาเพื่อชาติบ้านเมืองของเรา ไม่ใช่เพื่อฉิบหาย เราว่าจัน เราเลยรีบเขียนจดหมายไปตักหน้า ถ้าเป็นจดหมายเราแล้วจะมีฤทธิ์มีเดชอยู่ละ เพราะจดหมายเพื่อชาติ จดหมายของชาติ ไม่ใช่ธรรมดา เรากลัวมันจะเป็น ฟังเสียงเขาประชุมกันมันจะออกไม่ใช่เข้า ที่เราหามาเนะ

อันไหนแยกแยะ อะไรที่ควรให้ออกก็ปล่อยเขาไป อันไหนที่ควรจะเก็บไว้ เป็นเรื่องของเราที่เขาเข้าไปเพื่อเก็บให้เก็บ ไม่ให้ไปอีลุ้ยฉุยฉก เราต้องได้ติดตามเรื่อย เรื่องอะไรก็หลวงตาบ้วนจะเข้าเรื่อยเข้ากระทรวงเรื่อย คือเราเข้าเราเข้าจริงๆ นี่นะ เอ้า เถียงมาว่าจันเลย ถ้างลองได้ออกแล้ว ถูกต่องๆ เลยเหล่านั้มันอีลุ้ยฉุยฉกเห็นแก่ได้แก่เอา เอาอำนาจบาตรหลวงเข้าไปใส่บ้างอะไรป๊าๆ ถื่อนๆ เราอย่างนั้นไม่ได้ ไม่มีอะไรเหนือธรรมเท่านั้นพอ...”

บอกลูกศิษย์ไปดูแลคลังหลวง

“...เราก็ไม่เคยคิดบวชมาจะได้ออกมาเกี่ยวกับชาติบ้านเมือง ก็ได้ออกมาอย่างนี้แหละ เพราะมันสกปรก นี่เอาน้ำมาชะล้าง บางคนพวกปากอมขี้เขาก็อ้วพระมาเล่นการบ้านการเมือง การบ้านการเมืองอะไรมันการสัวมการถนต่างหาก เอาน้ำมาชะล้างการสัวมการถนให้มันสะอาดพอดูได้เราที่มาช่วยอยู่เวลานี้ ไม่งั้นจมไปหมดนะอะไรก็ดี จึงมักมีชื่อทางวัด

เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ คณะศิษย์นำโดยหลวงพ่อดูน สุนะโร ได้เดินทางไปกระทรวงการคลัง เพื่อแสดงเจตจำนงปกป้องคลังหลวง (ทุนสำรองเงินตรา) ตามพินัยกรรมขององค์หลวงตา มิให้นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น กรณีรัฐบาลมีดำริจะใช้เงินสำรองระหว่างประเทศจัดตั้งกองทุนเพื่อความมั่งคั่ง ซึ่งได้รับคำยืนยันจากสำนักงานเศรษฐกิจการคลังว่า “ไม่จำเป็นต้องทุนสำรองเงินตราหรือคลังหลวง และไม่มีกรแก้ไข พ.ร.บ. เงินตราอย่างแน่นอน”

อยู่ เฉพาะอย่างยิ่งหลวงตาบ้วนเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ ก็เกี่ยวข้องเพื่อความปลอดภัยแห่งสมบัติของชาติเรานั้นเอง ไม่ได้มาเกี่ยวข้องเพื่อความเสียหายแต่ประการใด มันน่าจะคิดนะ

ผู้ใหญ่ในวงราชการต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ควรจะต้องคิดให้มากนะ อย่าเห็นแต่เราเป็นผู้ใหญ่ใหญ่ป๊าๆ ถื่อนๆ ไม่มีใครเคารพนับถือ ใหญ่ป๊าๆ ถื่อนๆ นี่ทำชาติให้ล่มจมได้ ถ้าใหญ่เป็นศีลเป็นธรรมเชิดด้วยกันทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เราจึงต้องได้เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่เสมอ เราก็ไม่เคยคิดว่าเราจะได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมือง แต่ก็เป็นอย่างนี้แหละ เมืองไทยเราจะจมมันก็ทนไม่ได้ ต้องมาช่วยอุ้ม ครั้นอุ้มขึ้นมาแล้วจะปิดมือให้แตกกระจัดกระจายไปนี้เราก็ไม่ยอมให้ไหมละ .. ให้พากันไปดูแลทรัพย์สินของเรา บอกลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ไม่งั้นมันจะฉิบหายไปหมด ก็มีเท่านั้นละ...”

เงินคลังหลวง ไม่ใช่เงินการพนัน

“...นี่ก็เราแหละเข้าไปคัดค้านตรงนั้น เขาจะถอนเงินออกไปอีลู่ฉุยฉกแหกหมด เราเอาเข้าไปให้เป็นกอบเป็นกำ เป็นหลักเกณฑ์ของชาติไทยเรา เรามุ่งมั่นอย่างนั้น หากมีความจำเป็นอะไรก็ให้ออกจ่ายด้วยความเป็นธรรม นี่จะเอาไปเหมือนว่าเล่นการพนัน เรียกว่าเสี่ยงได้เสี่ยงเสีย เราไม่เห็นด้วยเลยการพนัน

เงินนี้ไม่ใช่เงินการพนัน เขาบริจาคมาไม่ใช่บริจาคเพื่อการพนัน เรารับไว้ก็ไม่เพื่อการพนัน ไปทำอย่างนั้นผิด แน่ะ ให้พระสวดเข้าไป ดูเหมือนห้า

องค์ เราจัดให้ไป พร้อมทั้งความคัดค้านของเราด้วย ตกลงก็เลยได้ช่วยบ้านเมืองเป็นเรื่องปกติ เราก็ต้องเข้าไปคลุกเคล้าจนได้ ไปชะล้างละซี...”

ให้เอาธรรมพิจารณา ถ้าเป็นโลกแล้วไม่แน่นอน

“...ความรู้ความเห็นของเรายังคงเส้นคงวาอยู่ไม่เคลื่อนไหว เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าค้าน อะไรกล้าค้าน ได้พิจารณาเต็มหัวใจแล้วออกๆ ไม่ใช่ดันเตาออก พิจารณาๆ แล้ว เหมาะสมตรงไหนจะออกตรงนั้นปั๊บ นี่ก็เหมาะสมอย่างที่ว่านี้ให้เอา (คลังหลวง) ไว้ อย่าเอาออก เอาธรรมละเข้าพิจารณา ถ้าเอาโลกพิจารณามันไม่แน่นอน ว่าแต่จะร่ำรวยๆ จมก็มีเข้าใจไหมละ ถ้าเอาธรรมเข้าพิจารณาแล้วจะเหมาะสมตลอดไป นี่เราก็เอาธรรมเข้าพิจารณาแล้วบอกกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย โดยถือธรรมเป็นหลักเกณฑ์...”

จากการวิเคราะห์ทั้งทางโลกและทางธรรม จะเห็นได้ว่าร่างกฎหมายฉบับนี้ทำลายหลักการเก็บรักษาค้างหลวงเพื่อความมั่นคง กลายเป็นความเสี่ยงซึ่งอาจนำมาซึ่งความวิบัติล้มละลายทางการเงินของชาติได้ในที่สุด และเพราะเหตุนี้คณะสงฆ์ฝ่ายกรรมฐานนำโดยองค์หลวงตาจึงได้เขียนจดหมายขอปิดทาบตาให้ยกเลิกแนวความคิดดังกล่าว ซึ่งรัฐบาลก็ยอมรับในเหตุผล ร่างกฎหมายฉบับนี้จึงล้มเลิกไป

หลังจากนั้นไม่ถึง ๖ เดือนปรากฏว่าภาวะเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาและยุโรปต่างก็ประสบภาวะตกต่ำอย่างรุนแรง ซึ่งหากรัฐบาลในตอนนั้นไม่เชื่อฟังองค์หลวงตาและฝ่าฝืนบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้แล้ว ประเทศไทยจะต้องประสบกับความหายนะโดยแน่แท้ เพราะหลงผิดเอาเงินที่มั่นคงไปลงทุนในสหรัฐฯ และยุโรปซึ่งได้ล่มสลายในเวลาต่อมา

การขอปิดทาบตาขององค์หลวงตาให้ยกเลิกร่างกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นการปกป้องคุ้มครองชาติให้พ้นจากความหายนะได้อย่างน่าอัศจรรย์อีกครั้งหนึ่ง

วัตถุประสงค์เป็นพื้นฐาน ธรรมะกระจายทั่วแผ่นดิน

สิ่งที่ท่านย่าเตือนเสมอในที่ต่างๆ ถึงต้นเหตุของปัญหาที่แท้จริงของชาตินั้น ก็เนื่องจากมนุษยเราชาติธรรมะนั้นเอง องค์หลวงตากล่าวว่า ที่ท่านออกมาช่วยชาติในครั้งนี้ ท่านต้องการฟื้นฟูเป็นอันดับที่หนึ่งก็คือ **จิตใจ** และ **วัตถุประสงค์** ก็จะพันพืดติดตามกันมา นอกจากนี้องค์หลวงตายังเมตตาให้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรักษาดินรักษาชาติ ดังพระธรรมเทศนาต่อไปนี้

ช่วยชาติด้วยการปรับปรุงตนเอง

“...ธรรม ๔ ข้อนี้มีไว้สำหรับชาวพุทธเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ปฏิบัติตามในข้อนี้

อุฏฐานสัมปทา ให้มีความขยันหมั่นเพียรในกิจการงานที่ชอบ อย่าขี้เกียจขี้คร้าน

อารักขสัมปทา เมื่อเราเสาะแสวงหามาได้มากนักน้อย ให้พยายามเก็บรักษา แล้วแบ่งไว้สำหรับกินของเรา สำหรับใช้ของเรา สำหรับการเก็บไว้ได้ป่วยทุกอย่างเป็นความจำเป็น ให้แยกแยะสมบัติที่ได้มานั้นให้เป็นสัดส่วน ด้วยความมีเหตุมีผล อย่าได้ใช้แบบสุรุ่ยสุร่าย

สมชีวิตา การเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆ นั้น ให้อพเหมาะพอดีกับครอบครัวสังคมของเรา อย่าให้ฟุ้งเฟ้อเกินเนื้อเกินตัวเกินฐานะของตัวเอง

กัลยาณมิตตดา การคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูงไม่ว่าหญิงว่าชาย ให้มีการระมัดระวัง การคบค้าสมาคมนี้เป็นสำคัญมาก ทำคนให้ล่มจมได้มากมายก่อนที่จะคบค้าสมาคม ให้ใช้ความพินิจพิจารณาโดยทางจิตวิทยาเท่าที่ควรก่อน แล้วค่อยคบค้าสมาคมกันไป เราจะไม่ได้ประสบหรือไม่ได้เจอสิ่งที่ไม่เลวร้าย คือคนพาลที่จะทำความเสียหายแก่เราถึงขั้นล่มจมก็มีได้...”

ไม่อึด ไม่เลิกรา

“...การช่วยชาติด้วยการเสียสละเงินทองส่วนตนเข้าเป็นสมบัติกลางนี้ จริงๆ แล้วเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ แต่มีความจำเป็นต้องช่วยกัน เพราะคลังหลวงแห่งชาติยังขาดตกบกพร่องอยู่ จึงต้องขอให้ชาวไทยเราทุกคนต่างช่วยกันเสียสละ มากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่ต่างช่วยกันอุดหนุนครั้งแล้วครั้งเล่า เหมือนเรารับประทานอาหาร ไม่อึดไม่เลิกรากการเสียสละก็เช่นกัน เมื่อมีมากน้อยเท่าไร ก็แบ่งมาช่วยหนุนเพื่อชาติเราครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นกัน จนกว่าคลังหลวงจะอึด ใครมีเงินก็ช่วย มีทองคำก็ช่วย เพื่อเอามาเป็นหลักประกันแก่ชาติ...”

รักชาติ ต้องส่งเสริมสินค้าไทย

“...เมืองไทยเราเป็นเมืองฟุ้งเฟ้อมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย เพราะไม่เคยอดเคยอยาก สมบูรณ์พูนผลตลอดมา ที่นี้เวลามาเจอเหตุการณ์เข้าอย่างประจักษ์ใจประจักษ์ตาแล้วมันปรับไม่ทัน เพราะอย่างนั้นจึงได้เตือนเสมอ อย่าฟุ้งเฟ้อนะ เมืองไทยเราชอบเป็นเมืองฟุ้งเฟ้อตลอด เออะอะเมืองไทยเรานี้จะเป็นกองรับเหมาอะอะไรเมืองไทยเรารับเหมาหมด ถ้าว่ารถยนต์ก็ป่าช้ารถอยู่เมืองไทยนี้เต็มไปหมดละ เออะอะคว้ามัๆ ลิงร้อยตัววิ่งไม่ทันตรงนี้จะเข้าใจไหมละ มันเร็ว นี่ละคือการลืมนื้อลืมนื้อ เช่นอย่างได้ของมาจากเมืองนอก ได้ช็อกโกแลตอะไรแบบนี้มาให้เราด้วยความดีใจ .. ได้มาจากฝรั่งเศสทางนี้ก็บ๊วยกันเลย มันไปชมฝรั่งเศสดีกว่าเมืองไทยเรา มันก็ขัดกันตรงนี้ .. คนนี้มันสงวนชาติสงวน

เนื้อหนังมันไม่ได้ตั้งใจด้วยนะ

ทำไมเราจะพิศตัวของเราให้ได้ทันเขา ต้องให้พิศตัวชิ เออะอะก็วิ่งตามเขาๆ เป็นนิสัยวิ่งตามเขาใช้ไม่ได้ ต้องมีการแข่งขันกันชิ มันจึงมีบทแพ้พชนะกัน ถ้ามีแต่ยอมตลอดก็แพ้ตลอดไปอย่างนี้ละ นิสัยอันนี้จะติดไปถึงลูกถึงหลานนะแพ้ไปตลอด ถ้าเป็นของเขาดีหมด ของเราไม่ดีๆ ก็เห่กันเป็นบ้าตามของเขา เขาก็กินเงินจากตับปอดเราไปไม่มีเหลือละ

เวลานี้สภาพบ้านเมืองของเราไม่เหมือนแต่ก่อน เราเกิดในอุ้งข้าวอุ่นน้ำ เมืองไทยของเราเป็นเมืองอุ้งข้าวอุ่นน้ำ ใครเกิดที่ไหนก็สมบูรณ์พูนผลไปด้วยเครื่องอุปโภคบริโภค จึงไม่ได้สนใจกับความขาดแคลนอะไร ไม่ได้วิ่งเต้นชวนขายเพราะสมบูรณ์อยู่แล้ว ครั้นต่อมาสภาพการณ์เหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป โลกนับวันเดือดร้อนเข้าทุกวันๆ กระทบกระเทือนถึงกัน ทั้งเมืองนอกเมืองใน เมืองไทยเมืองเขาเมืองเรา กระทบกระเทือนกันเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจ คือ ความเป็นอยู่พวยของเรานี้เราจึงต้องได้ปรับตัวให้ทันกับเหตุการณ์เหล่านี้

ที่ปรับตัวก็คืออะไร ให้มีการประหยัด นี่เป็นหลักสำคัญมาก อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมจนเกินเนื้อเกินตัว การอยู่การกินการใช้จ่าย ให้ทำอย่างง่ายตายสมกับเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าไม่สอนให้เราฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม สอนให้อยู่ในความพอ-ดิบพอดี การอยู่การกิน การหลับการนอน การใช้การสอย ให้อยู่ในความพอดิบพอดี อย่าเป็นความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินไป ลืมนื้อลืมนื้อ สมบัติอันใดก็ตามที่เกิดในเมืองไทยของเรานี้ ให้ถือว่าเป็นสมบัติอันล้ำค่าของไทยเรา ที่จะช่วยเหลือกันใช้สอยหรือตี๋มกิน

ของเมืองนอกให้ถือว่าเป็นสมบัติกาฝาก เมื่อรู้ไหลเข้ามาแล้ว ก็มากัดเนื้อกัดหนังของเรา สมบัติเมืองไทยของเรานี้เป็นสมบัติเป็นเนื้อหนังของตนโดยแท้ มีมากมีน้อยก็เป็นสมบัติของตนแท้ไม่รู้ไหลแตกซึม ไม่ทำลายตัวเองเหมือนสมบัติที่มาจากเมืองนอกเมืองนาที่ไม่จำเป็น เข้ามาแล้วเป็นสมบัติกาฝาก เป็นเนื้อหนังกาฝาก เข้ามากัดตับกัดปอดกัดเนื้อกัดหนังของชาวไทยเราไป ให้สึกหรอไปเป็นลำดับๆ บ้านเมืองของเราก็ร่อยหรอไปตาม เอนเอียงไปตาม เพราะเมืองไทยไม่รักษาหลักเกณฑ์ของชาติไทยเอาไว้ด้วยความมีหลักมีเกณฑ์

เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ต่างคนต่างเสียสละในสิ่งที่จำเป็นต่อเรา เช่น เวลานี้กำลังเสียสละต่อชาติบ้านเมืองด้วยความรักชาติของเราที่เสียสละแล้วต่างคนต่างใช้ต่างสอย อยู่กินให้อยู่กินพอประมาณ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม สินค้าต่างๆ ที่มีอยู่ภายในประเทศของเรานี้มีมากมายก่ายกอง แต่เรามักจะไปสนใจกับสินค้าทางเมืองนอกเมืองนาซึ่งเป็นเนื้อหนังกาฝาก เข้ามากัดกินเนื้อหนังมังสาของเราให้เสียไป วันละเล็กละน้อย...”

ศาสนาที่บ้านเมือง แยกจากกันไม่ได้

“...วงราชการเป็นสำคัญมากที่จะโอบจะอุ้มชาติบ้านเมืองของเราได้ .. ที่จะกู้ชาติของเราขึ้นมาได้ด้วยความสามารถยุดิธรรมของราชการหน่วยต่างๆ เพราะจุดนี้คือหัวใจของประชาชน .. ทั้งทางความเจริญ ทั้งทางความเสื่อม ที่ถูกต้องต้องตามความมุ่งหมายของประชาชนทั้งชาตินั้น วงราชการต่างๆ ได้รับหน้าที่การงานจากการแต่งตั้งขึ้นมา และมีเงินเดือนของพี่น้องชาวไทยมาเลี้ยงดูเป็นพื้นฐาน ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติหน้าที่การงานด้วยความสุจริตยุติธรรม .. งานราชการนี้และจะก้าวเดินอย่างเด่นชัดยิ่งกว่างานใดๆ เช่นอย่างงานที่หลวงตาบัวเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย โดยนำศาสนามาเป็นผู้นำนี้ เป็นเพียงขี้ปะติ๋วเท่านั้น ไม่ใช่เป็นงานใหญ่ งานใดเหมือนงานราชการ ..

เหตุที่ทางศาสนาจะมาเกี่ยวข้องกับชาติไทยของเรา ดังที่หลวงตาบัวนำมาประกาศสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ ก็เพราะชาติไทยของเราเป็นชาติแห่งชาวพุทธ พระพุทธศาสนาเป็นพ่อเป็นแม่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเรา เราราบไหว้บูชายึดถือเป็นขวัญตาขวัญใจ ผูกชีวิตชีวาไว้ทั้งหมด เมื่อเป็นอย่างนั้นศาสนากับทางบ้านเมืองจึงแยกกันไม่ได้ ถ้าหากมีแต่ทางบ้านเมืองอย่างเดียวมาช่วยชาติบ้านเมือง ก็เท่ากับชาติของเรามีเพียงแขนเดียว

บ้านเมืองของเราคนมีจำนวน ๖๒ ล้าน แล้วเพียงแขนเดียวจะยกอุ้มชาติบ้านเมืองของเราขึ้นนั้น รู้สึกจะหนักมากทีเดียว จึงต้องอาศัยศาสนาอันเป็นแขนอีกข้างหนึ่ง เรียกว่ามีแขนซ้ายแขนขวาสมบูรณ์แบบแล้วในการที่จะอุ้มชูชาติไทยของเราศาสนาจึงได้มาเกี่ยวข้องกับพี่น้องทั้งหลาย...ถ้ามีแต่เรื่องของโลกล้วนๆ เข้าไปทำงานแล้ว โลกมันมีกิเลสอยู่ภายในนั้น ย่อมลืมน้อมลิ้มลิ้มตัวทำความชั่วช้าลามก ด้วยอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนลงไปทำให้เสียหายได้ แต่ถ้ามีธรรมในใจแล้วประดับผู้ที่ไปทำหน้าที่การงานวงราชการ เป็นเจ้าเป็นนาย มีศีลมีธรรมประจำตัวแล้ว เป็นความรู้สึกตัวตลอดเวลาไม่หลงตัวเอง หน้าที่การงานก็สะอาดสะอ้าน ตัวเองก็ไวใจตัวเองได้ ประชาชนก็ไว้วางใจได้ งานการต่างๆ ที่ดำเนินไปมากน้อยก็เป็นผลเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้นกว่าจะเสียหาย นี่คือศีลธรรมประจำชาติไทยซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ...”

ความรู้เมืองนอก เปิดล่อปลา

“...ไปเรียนวิชาทางบ้านทางเมืองเขา พวกเขามันมีแต่วิชาทางโลก ทางเห็นแก่ได้ เห็นแก่เอารัดเอาเปรียบ เขาประสิทธิ์ประสาทวิชาใดเข้ามา เขามีตาข่ายครอบเอาไว้ๆ ในวิชาที่เขาประสิทธิ์ประสาท เขาจะมหาหวังเอากับวิชาของเราที่เรียนมาแล้ว จะต้องปฏิบัติตามเขา เขาก็รัดเอาไว้ เหล่านี้เราหาทราบไม่ เป็นยังงี้ ไปเรียนมาเท่าไรก็มีแต่วิชาของเขา แล้วตาข่ายเขาครอบมากับวิชา เรียนมาแล้วไม่นอกเหนือตาข่ายไปได้ ก็ต้องทำตามอุบายของเขา เขากินไปๆ เรื่อยๆ ทางนี้ก็หมดไปกันไป ตัวมันไป หดไป จนจะไม่มีเหลือ...”

ชาติไทยของเราก็เป็นชาติที่อยู่ด้วยความสงบ ชื่อสัตย์สุจริต จนกลายเป็นเชลยไป เขาต้มตุ๋นแบบไหนก็ไม่รู้ เพราะเราเชื่อ ครั้นเชื่อแล้วก็กลายเป็นเชลยไป เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ อันนี้เราพูดอยู่ๆ นะว่าขอให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ปรับเนื้อปรับตัว พวกนักวิชาการ เรียนมาจากเมืองนอก อย่าเอาตั้งแต่พวกเปรตพวกผีมาเป็นเนื้อเป็นหนัง มันจะมากินเนื้อกินหนังเพิ่มกับเนื้อหนังของมันให้อ้วนท้วนขึ้นไปนะพวกนี้เราอย่าหวังว่าเขาจะมีหวังอะไรให้เรา เหมือนกับเหยื่อบนปลายเบ็ดนั้นแหละ เหยื่อนั้นเขาสะละเล็กน้อย เบ็ดเขาอยู่ข้างใน จะหวังเอาปลาตัวใหญ่กว่าเหยื่อที่สะละไปนั้นๆ วิชาการต่างๆ ที่เรียนมาคือเหยื่อล่อปลานั้นเอง พวกเราเหมือนปลากินเบ็ด เวลาความทุกข์ความทรมานมาเต็มอยู่กับชาติไทยของเราทั้งหมด มีแต่จับเบ็ดเขาด้วยความเชื่อขำไม่รู้เนื้อรู้ตัว มีมากเวลานั้นะ

เพราะฉะนั้นขอให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ให้อยู่เพียงพอ ถ้าเป็นศัพท์ภาษาศาสนาเรียกว่า มีความสันโดษ อย่าโคตอย่าดัน ความโคตความดันนี้ขัดกับความสันโดษ ความสันโดษคือว่ามีความเพียงพอ มีความสงบร่มเย็น บ้านเราเป็นบ้านเรา เรือนเราเป็นเรือนเรา ประเทศของเราเป็นประเทศของเรา ต่างคนต่างมีขอบเขต รักษาบ้านเรือนสังคมาขอบเขตของตนๆ ไว้ด้วยขนบประเพณีอันดีงาม นี่เรียกว่าความเป็นอยู่เพียงพอ...”

วิชาธรรมครอบโลกธาตุ

“...หลวงตานี้ไม่ได้เรียนดอกเตอร์ดอกดัดอะไร เรียนแต่ธรรมอย่างเดียว แต่ธรรมของพระพุทธเจ้านี้ครอบโลกธาตุ ความรู้ที่เราเรียนมามากน้อยนี้เป็นความรู้วิชาของวิภูจักร ความรู้ของสัตว์โลกที่อยู่ในเรือนจำแห่งวิภูจักร ไม่ใช่ความรู้ของวิภูจักรดังความรู้ของพระพุทธเจ้า ต่างกันตรงนั้นะ ท่านจึงไม่จำเป็นต้องเรียนดอกเตอร์ดอกดัดมาอวดกัน

ไปเรียนดอกเตอร์มามากๆ แล้วแบ่ง อู๋ย พวกบ้าแบ่ง ได้เพียงวิชาความรู้เอาความจำมาเท่านั้น แล้วมาแบ่ง สร้างความชั่วช้าลามกใส่บ้านใส่เมืองสกปรกมากเพราะพวกที่เรียนมากๆ จิตใจสกปรกนั่นเอง ถ้าเรียนมาตามหลักวิชาจริงๆ แล้วจะเป็นประโยชน์แก่บ้านแก่เมืองมาก ไม่มีใครเกินวิชาของดอกเตอร์นะ แต่นั่นมันเอาดอกเตอร์มาเป็นดอกดัดไปหมด บิบบี้สไฟบ้านเมือง เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ ชาติไทยของเราจะจมเพราะวิชาสกปรกเหล่านี้แหละมาทำลาย ให้พากันจำเอานะ

ชาติไทยของเราเป็นชาติชาวพุทธ อย่าลืมน้อมลิ้มตัวลิ้มธรรมไม่ได้ละ ธรรมเป็นวิชาที่สะอาดมากสุดยอดไม่มีอะไรเสมอเหมือน กิเลสนี้เป็นวิชาที่สกปรกมากไม่มีอะไรเสมอเหมือน จึงเป็นข้าศึกกับธรรมเสมอมา เราเรียนวิชาทางโลกมามากน้อยเพียงไร ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกแล้ว เป็นตัวสกปรกใหญ่สุดยอดเลย ถ้ามีวิชาธรรมเข้าแทรกเป็นเครื่องประกันด้านทานกันไว้เสมอ และมีวิชาธรรมมากเท่าไรแทรกในวิชาของวิภูจักรนั้น จะได้นำวิชาของวิภูจักรมาเป็นประโยชน์แก่โลกได้...”

“...ความเสียสละเพื่อชาติของตน .. เป็นเครื่องประดับชาติของไทยเรา ก็คือสมบัติของเราเองที่นำออกไปประดับแล้วสวยงามไปหมด แล้วนี่ยังจะเป็นเครื่องฝังใจของกุลบุตรสุดท้ายชาวไทยของเราไปตลอดดาวสานนะว่า พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเด็กไทยเรา พาลูกหลานของตนดำเนินอย่างไรบ้าง นี่เป็นคติอันสำคัญ เป็นรากฐานอันสำคัญที่เราทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ใหญ่ของเด็กไทยเราที่กำลังติดตามพ่อแม่มา ตามแบบพิมพ์มา ..

แบบพิมพ์เป็นยังงี้ คือผู้ใหญ่ของเราเนี่ย เวลาที่กำลังคับขัน ผู้ใหญ่ของชาติไทยเราทุกคนๆ ตั้งหน้าตั้งตาช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถ เอาสมบัติของตนแต่ละคนๆ ออกไปเป็นเครื่องประดับให้เป็นสมบัติของโลกสง่างามหมด นี่ผู้ใหญ่ก็เป็นที่ภาคภูมิใจ เป็นคติดัวอย่างอันดีงามแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลังได้ดีมา

และอันนี้ยังจะฝังใจของเด็กไทยเราไปตลอดนะ ให้เป็นผู้เข้มแข็ง มั่นคงต่อทุกสิ่งทุกอย่าง อันใดที่จะเป็นภัย พัดกันเลย .. เรียกว่า ไม่ทอดถอย ไม่อ่อนแอ ไม่ล้มเหลว เพราะหัวหน้าพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเด็กไทยเราเป็นผู้นำด้วยความกล้าหาญชาญชัย ทุกสิ่งทุกอย่าง ..

เด็กไทยเรา จะเป็นเด็กที่มีความแน่นอน มั่นคง มีหลักใจ มีหลักทุกอย่างในประเทศไทยของเราแน่นอนมั่นคง เพราะพวกเราทั้งหลายเป็นผู้สำคัญมาก ไม่ใช่ว่าเราทำนี่ จะเป็นประโยชน์เฉพาะปัจจุบัน ยังจะเป็นประโยชน์ต่อกุลบุตรสุดท้ายภายหลังต่อไปอีก เรียกว่า ชาติไทยเราเป็นชาติที่แกร่งด้วยความแน่นอน มั่นคงด้วยความเสียสละ ด้วยความรักชาติทุกคน ..

ถ้าชาติไทยของเราต่างคนต่างมีน้ำใจอย่างที่ว่า ให้เป็นอรรถเป็นธรรมแล้ว ชาติไทยของเราจะแน่นอน มั่นคง มีแต่คนดี ดีหมดทั้งชาติไทยเรานั้น ถ้าว่าดีแล้ว ดีทั่วประเทศเลย ถ้าเลว ก็เลวกันหมดเลย .. เพราะฉะนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาให้เป็นหลักเกณฑ์อันดี ให้เป็นคนดีมีศรีสง่าแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลังซึ่งเป็นลูกไทยของเราสืบทอดต่อไปจากมรดกของพ่อแม่ปู่ย่าตายายที่มอบให้ด้วยความเสียสละ เพื่อชาติของตน เวลานี้กำลังหัวเลี้ยวหัวต่อละ เอาให้เต็มเหนี่ยวเลยนะ อย่าถอยหลังเป็นอันขาด คราวนี้เป็นชาติที่พิถีพิถันเพื่อชนะความจนให้ได้...”

เน้นประโยชน์ด้านจิตใจมากกว่าวัตถุ

“...การช่วยชาติคราวนี้ เราเห็นประโยชน์ทางด้านจิตใจมากกว่าด้านวัตถุนะ เพราะธรรมะจะกระจายออก เรียกว่าทั่วประเทศไทย .. เพราะมันมีทีวี มีวิทยุ พวกเทปและอะไรเรื่อย ๆ

และเทศน์ เราก็เทศน์ไม่หยุด ตั้งแต่เทศน์มานี้ เทศน์ไม่หยุด เทศน์ทุกแห่งทุกหน เทศน์กระจายออกไป มีทุกประเภทของการเทศน์ เทศน์สูงเทศน์ต่ำก็มี สุดยอดมี มีหมด ตามสถานที่ต่างๆ

ถ้ามีพระมามาก ธรรมะจะสูง หมายถึงพระปฏิบัติ ถ้าพระทั่วๆ ไป เราไม่สนใจอะไร .. เราเทศน์เน้นหนักทางจิตใจกับธรรม สาระของที่ตั้งที่เกาะของใจคือธรรม เน้นหนักตรงนี้มาก เพราะฉะนั้นจึงว่า การก้าวเดินด้วยวัตถุนี้เป็นเพียงพื้นฐานการก้าวเดินเฉยๆ หลักใหญ่เราอยู่กับธรรม

เพราะธรรมเกี่ยวข้องกับจิตใจ จิตใจเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทั้งวัตถุเหล่านี้ก็ต้องเกี่ยวข้องกับจิตใจ วัตถุช่วยชาติเหล่านั้นนะ ความเป็นอยู่ของประชาชน ก็จะค่อยๆ กระตุ้นขึ้นมา ไม่ล้มเนื้อล้มตัวจนเกินไป จะรู้ตัวเรื่องประหยัดบ้าง...”

การช่วยชาติเป็นคติดัวอย่างลูกหลาน

องค์หลวงตาท่านชราภาพมากแล้ว แต่ท่านยังมีแง่ใจเสียสละยอมฟันสั้งขารแบกธาดูขันธร่างกายไปส่งเคราะห์ตามสถานที่ต่างๆ ด้วยการแสดงธรรมเพราะเห็นแก่พี่น้องร่วมชาติ ท่านมีความอุตสาหะวิริยะพากเพียรเพื่อชาติถึงเพียงนี้ ก็ด้วยหวังให้พี่น้องไทยเราทุกคนมีหลักธรรมประจำใจ มีความประพฤติดีมีศีลธรรมเป็นหลักยึด มีความประหยัดมัธยัสถ์อดออม และรู้จักเมตตาเฉลี่ยเผื่อแผ่มิน้ำใจ รู้จักเสียสละเพื่อผู้อื่น เพื่อสังคมและประเทศชาติ สิ่งนี้คือเครื่องชีวิตที่แท้จริงว่าชาติบ้านเมืองเจริญด้วยธรรม มิใช่เจริญด้วยวัตถุซึ่งอาจล่มสลายได้เช่นที่ผ่านมา

ความเสียสละชีวิตเป็นครั้งที่สองขององค์หลวงตาด้วยการกอบกู้ชาติบ้านเมืองนั้น จึงมีความหมายที่ละเอียดลออลึกซึ้ง เป็นคุณูปการอันใหญ่หลวง ความเสียสละของพี่น้องชาวไทยในยุคที่มีองค์หลวงตาเป็นผู้นำทางธรรมเช่นนี้จึงเป็นมหามงคลเป็นอย่างยิ่ง และจะเป็นคติดัวอย่างอันดีงามแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลังไว้ยึดถือเป็นข้อปฏิบัติต่อชาติได้ต่อไปอีกนานแสนนาน

เป็นรัฐบาลมาได้ยังไง ความผิดไม่ยอม
แก้ตัวเอง แต่ไปบีบบังคับคนอื่นนี่มันใช้ไม่ได้ ไม่ใช่

รัฐบาล มันรัฐประหาร รัฐเพชฌฆาต .. รัฐมหาโจร รัฐมหาภัย รัฐเพชฌฆาต ถ้าไม่ยอมรับแก้ไขตนเอง แต่จะไปบีบบังคับคนอื่นอยู่อย่างนี้ไม่ใช่รัฐบาลที่ชอบธรรม ประชาชนยอมรับไม่ได้ เรื่องธรรมเป็นอย่างนี้ แต่ใครจะทำอะไรๆ นั้นเป็นเรื่องของธรรมสอนแล้ว เขาจะอย่างไรก็เป็นเรื่องของเขา เราไม่ไปบีบบังคับเขา นี่เป็นเรื่องของธรรมสอนโลกเป็นอย่างนั้น ..

เราเป็นคนทุกคนๆ เวลาที่กำลังยกคนพวกนี้ให้เป็นผู้รักษาบ้านเมือง ให้เป็นผู้นำ มันนำไปทางไหน เวลาที่สื่อให้เห็นชัดเจนแล้ว มันนำไปทางล่องจม ศาสนาที่เป็นเครื่องพยุโลกมานานมัน กัดมันกันมันทำลาย มันจะทำให้ล่องจมลงให้เห็นชัดๆ ด้วยกัน ธรรมที่เราออกแสดงนี้เห็นชัดเจนมากทีเดียว ศาสนาไม่เคยปรากฏว่าได้รับการส่งเสริมที่ไหน ..

ท่านทั้งหลายเป็นเจ้าของแห่งชาติ รัฐบาลนี่ก็เป็นประชาชนเป็นผู้ตั้งขึ้นมา หย่อนบัตรให้เป็นรัฐบาลขึ้นมา เมื่อรัฐบาลเป็นยังงี้ มีความผิดพลาดประการใดที่ไม่ไว้ใจ เตือนได้ๆ ถ้าหากว่าควรที่จะเอารัฐบาลทั้งนี้ เอารัฐบาลอื่นที่ดีขึ้นมา ฟันธงชาวไทยทำไมทำไมไม่ได้ ตั้งรัฐบาลยังตั้งได้ คว้ารัฐบาลที่เลวร้ายทำไมจะคว้าไม่ได้ เหตุผลกลไกมันมีอยู่ พลิกจากหลักความจริงไปไหน นี่เราพูดตามหลักธรรมเป็นความจริง ตั้งขึ้นได้ล้มได้ ถ้าไม่ดีล้มได้ เปลี่ยนได้ ถ้าดีเสริมขึ้นได้ นี่คือความเป็นธรรมเป็นอย่างนี้...”

ผู้นำต้องทำเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไม่เห็นแก่พรรคแก่พวก

“...ยิ่งวาระการงานเมืองด้วยแล้วเป็นงานของแผ่นดิน ผู้นำชาตินำบ้านเมืองต้องคิดอ่าน ไตร่ตรองเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพื่อชาติ เพื่อศาสนา ไม่ใช่เพื่อพรรคเพื่อพวก เพื่อพุงตัวเอง ถ้าอย่างนั้น แหกไม่มีเหลือ ถ้าเพื่อพรรคเพื่อพวกเพื่อพุงตัวเอง แหก ชาติไทยแหก ถ้าเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์แล้ว เรียกว่าเจริญๆ ให้พากันพิจารณาเพื่อส่วนใหญ่ อะไรส่วนใหญ่นี้มีความแน่นอนหนามันคง ให้พากันหนักแน่นในทางนั้น การประพฤติปฏิบัติตัวก็ให้มุ่งมั่นไปในทางที่จะให้เกิดความเจริญและแน่นอน มันคงต่อส่วนรวม อันนี้สำคัญมาก ..

สมบัติเงินทองที่พี่น้องชาวไทยเราเอาเข้าไปหนุน เพื่อชาติบ้านเมืองของตน กลายเป็นอาหารการบริโภค หรือเป็นส่วนเป็นถ่านของพวกนี้เข้าไป กินเสียจนหมด ไม่ยอมออกกะ จีบหางดึงออก หางขาดมันยังไม่ยอมออกพวกนี้ พวกนี้ถ้าปล่อยเข้าไป แล้วเหมือนปล่อยหมาเข้าถ่านนั่นละ เข้าไปท้องป่องออกมา ท้องป่องออกมา โลกสงสารจะเดือดร้อนขนาดไหนก็ตาม เรากับพวกเพื่อนของเราญาติมิตร วงศาคณาญาติ ได้ท้องป่องก็พอใจ...”

ระบบประธานาธิบดีเทวทัตมักกุมอำนาจประชาชนก็ฟุ้งเฟ้อ คือต้นเหตุชาติล่มจม

“...ด้วยเหตุที่ชาติจะล่มจม ก็เพราะรัฐบาลนั้น ละพาชาติให้ล่มจมเป็นตัวใหญ่ตัวโตนะ นอกจากนั้น ก็ประชาชนคนไทย ดังที่เราพูดแล้ว ความฟุ้งเฟ้อ เท่อเหิม ความไม่รู้เนื้อรู้ตัว นี่เป็นการทำลายชาติของตนแต่ละรายๆ แล้วก็รวมไปหาผู้ใหญ่ก็ทำลายกินใหญ่ กลืนใหญ่ เอากันอย่างใหญ่ทั้งนั้นมาโดยลำดับ รัฐบาลก่อนๆ มา .. ใครแตะไม่ได้เลยรัฐบาล .. เป็นรัฐบาลยักยักหยักยักเขว้างจั้น ประเทศไทยเราเขว้างมหายักษ์ ใครแตะไม่ได้เลย ไปเที่ยวหากุมอำนาจไว้หมดๆ เพื่อประธานาธิบดีคนเดียวนี้แหละ เขว้างจั้น ..

รัฐบาลเราที่กำลังเป็นฟืนเป็นไฟต่อโลกทั้งหลายนี้ก็คือไอ้หลังลายนี้ตัวใหญ่ๆ เข้าใจไหม มันไปหาจ้างหาเงินหาเงินไปหมดเลย ไปที่ไหนถ้าพวกปลาตัวโง่จะกินไอ้หลังลายที่มันไปหาเงินล่อจ้างคนนั้นจ้างคนนี้ราชการหน่วยราชการต่างๆ มันเอาเงินไปโปะๆ ให้ไปตามอำนาจของมัน ไอ้หลัง

ลายตัวสำคัญมากนะ เสริมไอ้เมฆหมัดได้ดีเข้าใจไหม ตัวเมฆหมัดกับไอ้หลังลายเข้ากันได้ดี นี่เราเตือนรัฐบาลของเรา เราไม่ชมเวลานี้ะรัฐบาลเรา เพราะหาสิ่งที่จะชมมีน้อยมาก สิ่งที่จะเป็นภัยต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์นี้เต็มในรัฐบาล ..

รัฐบาลทำผิด ควรเราเกิดในชาติเป็นผู้นำของชาติ อย่าทำลายชาติ อย่าทำลายศาสนา พระมหากษัตริย์ ทั้งสามพระองค์นี้เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอ ที่เราได้อาศัยเป็นความร่มเย็นอยู่ อย่าพากันทำลายชาติ จะเท่ากับตัดแข้งตัดขาตัดคอของตัวเองนั่นแหละ จะเอาความเจริญจากการทำลาย ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไม่มีทาง เท่ากับบุคคลสิ้นทำแล้ว มาตัดแข้งตัดขาตัดคอตัดอวัยวะตัวเองให้ฉิบหายเท่านั้นเอง ..

นี่ละธรรมพูดอย่างตรงไปตรงมา หลวงตาบัว เอาธรรมพระพุทธานุญาตสอน เลวต้องบอกว่าเลว ดีต้องบอกว่าดี เวลานั้นวงการมักจะสร้างความเลวร้ายใส่ความคนดี ไปหาทำลายคนดีความดี แต่ส่งเสริมความชั่วคนชั่วให้หนาแน่นขึ้นมาๆ เมืองไทยจะเป็นไฟกันไปหมดแล้วเวลานี้ มีแต่ลูกก็ลูกเทวทัตฆ่าพ่อฆ่าแม่ตายไปหมด ก็มีแต่ลูกเทวทัตกัดฉีกกันกินเวลานั้นะ ลูกเทวทัตรู้ไหม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวคือพ่อคือแม่ของชาติไทยเรามาตั้งแต่เดิม เป็นความสงบร่มเย็นมาตั้งแต่เดิม ครั้นลูกคนนั้นเกิดมา คนนี้เกิดมา ตั้งรัฐบาลนั้นตั้งรัฐบาลนี้ขึ้นมา .. เป็นชุดที่เริ่มจะร้ายแรงมากนะ จะฆ่าพ่อฆ่าแม่เข้าไปแล้วเวลานี้ เราฟังไม่ได้ละ พวกไหนๆ ก็ตาม ตั้งแต่วังรัฐบาลลงมาก็เป็นลูกชาวพุทธ น่าจะเอาไปคิด ให้คิดบ้างนะ นี่ธรรมเตือนโลก...”